

Kutsal Yazılar Srisi

Kilisenin Düzeni

İncil'in Korintliler Bölümleri zerine bir Yorum

Can Nuroğlu

Kilisenin Düzeni

[Can Nuroğlu](#)

Telif Hakkı/Copyright Can Nuroğlu, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

İçindekiler

ÖNSÖZ

1.KORİNTLİLER'E GİRİŞ

TASLAK

PAVLUS'UN UMUDU

TANRI'NİN BİLGELİĞİ

MESİH'İN DÜŞÜNCESİ

TANRI'NİN TAPINAĞI

PAVLUS'UN BABA YÜREĞİ

KİLİSE DİSİPLİNİ

DAVALAR KONUSU

HER ŞEY SERBEST Mİ?

EVLİLİK Mİ BEKÂRLIK MI?

KURBAN ETİ

MÜJDENİN KÖLESİ

TEHLİKELİ DENEME

ÖZGÜRLÜĞÜN SINIRI

KİLİSENİN DÜZENİ

AGAPE ŞÖLENİ

MESİH'İN BEDENİ

EN İYİ YOL

PEYGAMBERLİK VE DİLLER

TAPINMA DÜZENİ

DİRİLİŞ MESELESİ

DİRİLİŞ NASIL OLACAK?

SON TALİMATLAR

2.KORİNTLİLER'E GİRİŞ

TASLAK

YORUM:

TESELLİ KAYNAĞI

ÜZÜNTÜ VE ZAFER

ÖZGÜRLÜK RUHU

CESARETİN KAYNAĞI

MESİH'İN SEVGİSİ

RAB'İN HALKI

TÖVBENİN MEYVESİ

BAĞIŞLAR KONUSU

ELÇİLİK GÖREVİ

GÜÇSÜZLÜKTE GÜÇ

KAYNAKÇA

ÖNSÖZ

İncil'i okuduğumuzda ilk tarihi bölümlerden sonra kiliselere yazılan mektuplara rastlarız. Toplam 21 mektup vardır. Ama neden mektuplar yazılmıştır? Mesih ölüp dirildikten sonra insanlığın ihtiyaç duyduğu kurtuluş müjdesini tüm uluslara duyurmak üzere havarilerini görevlendirdi. Böylece kısa bir süre içinde Mesih'in öğretisini Yeruşalim'den Roma'ya kadar yaydılar. Elçilerin İşleri bölümünde gördüğümüz gibi gittikleri her yerde İsa Mesih'in adına topluluklar kurdular. Ama zaman geçtikçe yeni kurulmuş bu topluluklarda sorunlar da baş göstermeye başladı. Böylece Elçi Pavlus gibi elçiler belirli bazı sorunları çözmek ve kardeşleri yüreklendirmek için mektuplar yazmaya başladı. Kutsal Ruh'un yönlendirmesiyle yazılan bu mektuplar aslında İncil'in temel öğretilerini oluşturur. Özellikle Hristiyanlık teolojisi ve kilisenin pratik işleyişi açısından bu mektuplar son derece önemlidir. Tabi bu mektuplar Mesih imanlılarına yazıldıkları için İsa'yı tanımayanlara başta çok garip gelebilir çünkü içeriğini ancak Mesih'i yürekten tanıyan birileri tam olarak algılayabilir.

Korint Kilisesi'ne yazılan mektuplar İncil'de yer alan en uzun ve en zor anlaşılabilir mektuplardandır. Nedeni oldukça basit: Korint çok karışık bir şehirdi dolayısıyla orada bulunan kilise de karışık. Aslında Korint Kilisesi pek çok armağanla donatılmış, ruhsal açıdan zengin bir topluluktu, ne var ki bunu Mesih'i yüceltmek için değil çoğunlukla kendilerini ön plana çıkarmak ve birbirlerine sataşmak için kullandılar. Kurduğu tüm kiliseler arasında Elçi Pavlus'un başını en çok ağrıtan Korint topluluğuydu. Kilisede her tür bencilik, çekememezlik, davalar, ahlaksızlık, kıskançlık ve genel bir düzensizlik söz konusuydu. Fakat tüm bunların karşısında teşvikini yitirmeyen Pavlus kilise mensuplarına büyük bir özenle yazar. Her sorunu sırasıyla ele alıp nasıl Mesih'e yaraşır bir topluluk olmaları gerektiğini itina ile öğretir. Baştan sona kadar Pavlus özellikle birlik ve sevgi üzerinde durur. Korint'teki kardeşleri Mesih'e yaraşır kutsal bir düzene çağırır. Sonuç olarak değindiği konular ne kadar zor ve karışık olsa da bu sayede Pavlus tüm hepimize kilisenin önemli bir çok konuda nasıl davranması gerektiğini öğretmiş oldu. Dahası Mesih topluluğu olan kilisenin düzeni ne kadar önemli olduğunu da vurgulamış oldu.

Baştan beri İsa Mesih kendine bağlı bir kilise topluluğu kuracağına söz verdi, ama bu genel ve evrensel kilise çerçevesinde her yerel kilise topluluğu biraz farklıdır. Bir ailede aynı anne ve babadan doğan çocuklar nasıl farklıysa, her topluluğun da kendine has bir takım özelliği var. Elbette ki içinde bulunduğu kültür onu etkiliyor, aynı zamanda başındaki önderlerin tarzı ve tutumu de topluluğa şekil veriyor. Ama değişmeyen bir gerçek var ki her kilise topluluğu nerede olursa olsun Mesih'in ailesinin bir parçasıdır ve Rab her birine ayrı ayrı değer verir. Tapınma şekli, öğretisi tarzı, ibadet saati, giyim kuşamı ve daha bir çok şeyi farklı olabilir ama Mesih'e bağlı kaldığı sürece Tanrı'ya aittir ve Rab ona sahip çıkar. Böylece her kilise topluluğu dıştan birbirine ne kadar benzemese de içinde Mesih'in sevgisini yansıtmakla birlikte Rab'be yaraşır kutsal bir düzen de sergilemeli.

Şimdi okumakta olduğunuz eser İncil'in 1. ve 2. Korintliler mektuplarının ayetlerini aktarmakla birlikte, üzerinde yapılan yorumlardan ibarettir. Duam şu ki Kutsal Ruh'un bize emanet ettiği bu kutsal sözlerin üzerinde düşünürken Güzel Rabbimiz sizi de ailesine katıp kutsal ailesinde güçlü bir şekilde yetkinleşmenizi sağlar.

1.KORİNTLİLER'E GİRİŞ

Mesih elçisi Pavlus'un bu mektubu Korint şehrinde bulunan imanlılara yönelik yazdı. Peki, Pavlus'un Korint ile ilişkisi nasıl başladı? Pavlus ve yol arkadaşı Silas M.S. 49 yılında ikinci bir müjdeleme seyahatine çıktılar. Rab'bin yönlendirmesiyle Avrupa'ya geçen müjdeciler sırayla Yunan kentlerini ziyaret edip her birinde kilise toplulukları oluşturdular (Elç. İşleri 16-17). Atina'dan sonra Elçi Pavlus batısında bulunan Korint kentine yönelmeye karar verdi.

A. KORİNT KİLİSESİ - Korint kenti Orta Yunanistan ile Mora Yarımadası arasındaki körfezin ağzında bulunan oldukça zengin ve ticaret açısından çok önemli bir şehirdi. Özellikle yakınında bulunan kıstaktan geçen teknelerle yoğun bir gemici trafiğine sahipti. Bu kent ahlaksızlığı, fahişeliği ve putperestliğinden dolayı Roma İmparatorluğu'nun her tarafında kendisine ün kazanmıştı.Strabo adında eski bir tarihçiye göre bir zamanlar Korint'te binden fazla kâhinlik yapan kadın-erkek fahişe vardı. Ayrıca Korint'te on iki pagan tapınak da bulunuyordu. Bunlardan en meşhuru, Akropolis tepesinde bulunan Afrodit Tapınağı idi. Korint, Roma İmparatorluğu'nun Ahaya ilinin başkentiydi ve muhtemelen yarım milyonluk bir nüfusa sahipti.

Pavlus bu mektubu dört veya beş sene önce kurmuş olduğu Korint Kilisesi'ne yazıyor. Pavlus, Korint'te M.S. 50-52 yılları civarında iki seneye yakın bir süre boyunca hizmet etti. Orada Yahudiler'den gelen aşırı baskılarla karşılaştığı halde o güne dek uğradığı tüm şehirlerden belki en büyük ve en başarılı kilise topluğunu burada oluşturabildi. İlk defa şehre vardığında her zamanki gibi Pavlus havrada müjdeyi anlatarak öncelikle Yahudiler'e yöneldi. Onların Mesih'in müjdesini reddetmeleri üzerine Pavlus iman edenleri yanına alarak başka bir yerde toplanmaya devam etti. Birden havra yöneticisi Krispus onlara katıldı ve beraberinde daha pek çok kişi İsa Mesih'e iman etti. Ama Yahudiler çok

kızgındılar. Sorun yaşayacağını bilen Pavlus'un canı da çok sıkıldı ama Rab bir görümde *'Korkma, konuş, susma! Ben seninle birlikteyim; hiç kimse sana dokunmayacak, kötülük yapmayacak. Çünkü bu kentte benim halkım çoktur'* diyerek onu cesaretlendirdi. Böylece Pavlus hizmetini sürdürdü. Yahudiler yine de rahat durmadılar ve günün birinde onu şehrin yöneticilerinden biri Gallio'ya şikâyet ettiler. Gallio davanın dini bir anlaşmazlıktan kaynaklandığını sezerek Yahudileri kayda almayı bile reddetti ve Pavlus'u salıverdi. Böylece Korint kilise topluluğu rahat bir şekilde büyümeye devam etti (Elç.İşleri 18:1-17).

Pavlus ayrıldıktan sonra Apollos gibi başka güçlü imanlılar şehre uğrayıp topluluğu daha da pekiştirdiler. Böylece topluluk bir hayli büyüdü fakat bir süre sonra şehrin genel ahlaksızlığı ve kozmopolit yapısından kilise de derin bir şekilde etkilenmeye başladı. Dahası kendi içinde de ciddi bazı tartışmalar ve bölünmeler yaşamaya başladı. Bunun haberini duyan Pavlus üzüntü dolu bir yürekle durumu düzeltmek için kalemine sarıldı.

B. MEKTUBUN AMACI – Gördüğümüz gibi Pavlus'un Korint imanlılarıyla çok derin kişisel bir bağı vardı. Oradan ayrıldıktan sonra Pavlus memleketine döndü. Sonra üçüncü bir müjdeleme seyahatine çıktı ve özellikle Efes kentinde yoğun ve bereketli bir dönem geçirdi. Oradayken Korint'ten gelen bazı imanlıların getirdiği haberler onu çok kaygılandırdı. 1.Korintliler 1:11'de Kloï'nin ev halkından gelen birilerinden söz edilir. Onlar Pavlus'a Korint kilisesinde oluşan bazı bölünmeler ve çatışmalardan söz etmişlerdi. Ayrıca 1.Korintliler 7:1'den Korint kardeşlerinden bir takım soru Elçi Pavlus'a iletiliği anlaşılıyor. Dolayısıyla Pavlus bu mektupta bu iki konuya odaklanıyor: 1. Kloï'nin ev halkından gelen ürkütücü haberlere karşılık, 2. Korint imanlılarından gelen sorulara karşılık. Aslında mektubu bu iki konu arasında kolaylıkla bölebiliriz. İlk 6 bölümü Kloï'nin ev halkından gelen haberlere karşılık verir. Burada özellikle kilisede baş gösteren bölünmelere, ahlaksızlığa ve davalara odaklanır. Yedinci bölümden itibaren Pavlus Korint'ten gelen belirli bir takım sorulara tek tek cevap yazar. Bunların arasında evlilik, kurban eti, topluluk düzeni, ruhsal armağanlar ve diriliş sorusu vardır.

Başta söylediğimiz gibi Korint karışık bir kentti ve ne yazık ki içinden çıkan kilise topluluğu da oldukça karışmıştı. Durum o kadar kötüleşti ki kilisede annesiyle zina eden biri vardı ama kilise müdahale etmekten çekiniyordu. Ama bu üzücü haberleri duyan Pavlus topluluğu kesip atmadı, aksine onlara yardım etmek için oturup son derece ayrıntılı ve düzenli bir mektup yazdı. Baştan sona kadar Pavlus onlara duyduğu özlemi ve sevgiyi dile getirir. Dahası onların aralarında yaşanan sıkıntılara değil İsa Mesih'e odaklanmalarını sağlamaya çalışır. On üçüncü bölümde özellikle Pavlus sevginin üstünlüğünü vurgular. Kilise topluluğu çok büyük ve bir çok alanda da güçlü olabilir ama sevgi olmadıkça hepsi boştur. Böylece Pavlus kimin haklı ya da haksız olduğunu tespit etmek yerine herkesi Mesih'e yönlendirip sevgisinde birleşmeye çağırır. Sonuç olarak Korint kilisesinde meydana gelen birçok sorun ve sapkın gelişmeler onu ciddi bir şekilde kaygılandırdıysa da Pavlus onlardan sevgisini hiç esirgemedi ve Rab'bin

esinlenmesiyle harika bir takım öğüt ve öğreti aktardı. Dahası bu yazılar bugün de zaman zaman benzer sorunlar yaşayan topluluklara büyük teşvik kaynağı oluyor.

Korintlere Mektubun Yapısı

Paulus'un Kloî'den Gelen Raporlara Karşılığı - (1:10-6:20) <i>"Kloî'nin ev halkından aranızda çekişmeler olduğunu öğrendim"</i>		Paulus'un Korint'ten Gelen Mektuplara Karşılığı - (7:1-15:58) <i>"Şimdi bana yazdığınız konulara gelelim..."</i>																													
1		2		3		4		5		6		7		8		9		10		11		12		13		14		15		16	
Önsöz- Paulus'un Selamı	Bölünmelerin konusu		Disiplin konusu		Davalar konusu		Evlilik konusu		Putlara sunulan Kurbanların konusu		Topluluğun Düzeni konusu		Ruhsal Armağanların konusu		Diriliş konusu		Sonsöz-Paulus'un Selamları														

TASLAK

1. Paulus'un Kloî'den Gelen Raporlara Karşılığı – (1:10-6:20)
"Kloî'nin ev halkından aranızda çekişmeler olduğunu öğrendim"
  - a. Bölünmeler (1:10-4:21)
  - b. Zina eden kardeş (5:1-13)
  - c. Dava açan kardeşler (6:1-11)
  - d. Özet – Özgürlük hakkında (6:12-20)
2. Paulus'un Korint'ten Gelen Sorulara Karşılığı – (7:1-15:58)
"Şimdi bana yazdığınız konulara gelelim..."
  - a. Evlilik ve bekârlık konusu (7:1-40)
  - b. Putlara sunulan kurbanlar konusu (8:1-10:22)
  - c. Özet – Özgürlük hakkında (10:23-11:1)
  - d. Topluluğun düzeni (11:1-14:40)
  - e. Dirilişin gerekliliği (15:1-58)

PAVLUS'UN UMUDU

1.Korintliler 1:1-9

1-3 *Tanrı'nın isteğiyle Mesih İsa'nın elçisi olmaya çağrılan ben Pavlus ve kardeşimiz Sostenis'ten Tanrı'nın Korint'teki kilisesine selam! Mesih İsa'da kutsal kılınmış, kutsal olmaya çağrılmış olan sizlere ve hepimizin Rabbi İsa Mesih'in adını her yerde anan herkese Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten lütuftan ve esenlik olsun. 4 Tanrı'nın Mesih İsa'da bağışladığı lütuftan ötürü sizin için her zaman Tanrım'a şükrediyorum. 5-6 Mesih'le ilgili tanıklığımız sizde pekiştiği gibi Mesih'te her bakımdan -her tür söz ve bilgi bakımından- zenginleştiniz. 7 Şöyle ki, Rabbimiz İsa Mesih'in görünmesini beklerken hiçbir ruhsal armağandan yoksun değilsiniz. 8 Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde kusursuz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir. 9 Sizleri Oğlu Rabbimiz İsa Mesih'le paydaşlığa çağırın Tanrı güvenilir.*

AÇIKLAMA: Belirttiğimiz gibi Pavlus Korint Kilisesi hakkında pek çok olumsuz şey duydu ama mektubuna başlarken oradaki imanlılara karşı karamsar ya da umutsuz bir tavır sergilemeyi reddediyor. Aksine onlara Mesih'in sevgisiyle yaklaşıyor. Diğer mektuplarında olduğu gibi Pavlus öncelikle kendini 'Mesih'in elçisi' olarak tanıtır. Bununla Pavlus burada kendi fikirlerini değil Rab'bin sözlerini iletmediğini hatırlatmak ister. Yanında Sostenis isminde bir kardeş de vardı. Büyük olasılıkla bu adam bir kaç yıl önce Korint'te Yahudiler'den yargıç önünde dayak yiyen havra yöneticisiydi (Elç. İşleri 18:17). Demek ki sonradan o da imana geldi. Sonra Pavlus mektubu okuyacak olan Korint imanlıları ile ilgili ilginç bir cümle kurar: 'İsa'da kutsal kılınmış, kutsal olmaya çağrılmış olan sizlere...' Bunda Pavlus onların şimdiden Mesih aracılığıyla kutsal olduklarını vurgulamakla birlikte aynı zamanda bu kutsal konuma yaraşır bir şekilde yaşamaları gerektiğini de vurgular. Rab'bin Sözü'nde bu çok önemli bir gerçek: Rab'bin gözünde biz şimdiden kutsaliz, ama pratik yönden kendimizi günbegün kutsallık içinde yaşamaya adanmışız. Tanrı daha şimdiden bizi kutsal çocukları olarak görür, çünkü ne olacağımız kesinleşmiştir (Romalılar 8:29-30). Yine dünyada yaşadığımız sürece bu yüce konumumuza yaraşır bir hayat yaşamaya özen göstermeliyiz (2.Korintliler 7:1). Bir gün Rab'bin huzuruna eriştiğimizde pratik hayatımız ile ruhsal konumumuz arasındaki mesafe kapanacak ve tam anlamıyla kusursuz ve kutsal olacağız (1.Yuhanna 3:1-3).

Pavlus'un baştan beri bu konuların üzerinde durması çok önemli çünkü dışarıdan baktığımızda Korintli kardeşleri hiç de kutsal gibi durmuyorlardı. Ama Pavlus'un ve Rab'bin bakış açısından onlar yine de kutsaldılar. Bazıları pratik hayatlarında Rab'be ihanet etmiş olabilir ama Rab onlardan vazgeçmiş değildir. Ardından Pavlus lütuftan söz eder. Her şeye rağmen Elçi Pavlus onlar için şükrediyor çünkü Rab'bin lütfunun boş olmadığını biliyordur. Aslında Rab onlara birçok konuda lütfunu bağışladı. Müjdeyi Pavlus'tan duyduktan sonra imanda bayağı güçlendiler. Dahası gittikçe büyüyen Korint topluluğu her tür ruhsal armağanla da donanmış olarak pekişti. Ruhsal armağan dediği, topluluğu geliştirmek üzere her imanlıya verilen ruhsal kabiliyetler demek istiyor. Pavlus'un

dediğine göre oradaki topluluk 'her tür söz ve bilgi bakımından' oldukça zengindi. Ne var ki Tanrı'nın bu olağanüstü lütfuna rağmen Mesih'te kenetlenmek yerine birbirilerini parçalamaya başladılar. Aralarında bölünmeler vardı, çekememezlik, ahlaksızlık ve daha neler. Yine de Pavlus ümitsiz değildir. Rab İsa Mesih'in onlarla sonuna kadar ilgileneceğini söyler. Çünkü Rab başlattığı işi her zaman bitirir (Filipililer 1:6). Nitekim Rab bizi artık ailesinin bir üyesi olarak görür böylece çocuğundan vazgeçmesi mümkün değil. Bizi kutsal paydaşlığa çağıran Rab sonuna kadar güvenilirdir. Sonuç olarak Korint'te baş gösteren tüm sorunlara rağmen Pavlus baştan beri Rab'bin her şeyi harika bir şekilde çözeceğine inandığını belirtir.

TANRI'NIN BİLGELİĞİ

1.Korintliler 1:10-31

10 Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in adıyla yalvarıyorum: Hepiniz uyum içinde olun, aranızda bölünmeler olmadan aynı düşünce ve görüşte birleşin. **11** Kardeşlerim, Kloi'nin ev halkından aranızda çekişmeler olduğunu öğrendim. **12** Şunu demek istiyorum: Her biriniz, «Ben Pavlus yanlısıyım», «Ben Apollos yanlısıyım», «Ben Kefas yanlısıyım» ya da «Ben Mesih yanlısıyım» diyormuş. **13** Mesih bölündü mü? Sizin için çarmıha gerilen Pavlus muydu? Pavlus'un adıyla mı vaftiz edildiniz? **14-15** Hiç kimse benim adımla vaftiz edildiğinizi söylemesin diye Krispus'la Gayus'tan başka hiçbirinizi vaftiz etmediğim için Tanrı'ya şükrediyorum. **16** Evet, bir de İstefanas'ın ev halkını vaftiz ettim; bunun dışında kimseyi vaftiz ettiğimi anımsamıyorum. **17** Çünkü Mesih beni vaftiz etmeye değil, Mesih'in çarmıhtaki ölümü boşa gitmesin diye, bilgece sözlere dayanmaksızın Müjde'yi yaymaya gönderdi. **18** Çarmıhla ilgili bildiri mahva gidenler için saçmalık, biz kurtulmakta olanlar içinse Tanrı gücüdür. **19** Nitekim şöyle yazılmıştır: «Bilgelerin bilgeliğini yok edeceğim, Akıllıların aklını boşa çıkaracağım.» **20** Hani nerede bilge kişi? Din bilgini nerede? Nerede bu çağın hünerli tartışmacısı? Tanrı dünya bilgeliğinin saçma olduğunu göstermedi mi? **21** Mademki dünya Tanrı'nın bilgeliği uyarınca Tanrı'yı kendi bilgeliğiyle tanımadı, Tanrı iman edenleri saçma sayılan bildiriyle kurtarmaya razı oldu. **22** Yahudiler doğaüstü belirtiler ister, Grekler'se bilgelik arar. **23** Ama biz çarmıha gerilmiş Mesih'i duyuruyoruz. Yahudiler bunu yüzkarası, öteki uluslar da saçmalık sayarlar. **24** Oysa Mesih, çağrılmış olanlar için -ister Yahudi ister Grek olsun- Tanrı'nın gücü ve Tanrı'nın bilgeliğidir. **25** Çünkü Tanrı'nın «saçmalığı» insan bilgeliğinden daha üstün, Tanrı'nın «zayıflığı» insan gücünden daha güçlüdür. **26** Kardeşlerim, aldığınız çağrıyı düşünün. Birçoğunuz insan ölçülerine göre bilge, güçlü ya da soylu kişiler değildiniz. **27** Ne var ki, Tanrı bilgeleri utandırmak için dünyanın saçma saydıklarını, güçlülerini utandırmak için de dünyanın zayıf saydıklarını seçti. **28** Dünyanın önemli gördüklerini hiçe indirmek için dünyanın önemsiz, soysuz, değersiz gördüklerini seçti. **29** Öyle ki, Tanrı'nın önünde hiç kimse övünemesin. **30** Ama siz Tanrı sayesinde Mesih İsa'dasınız. O bizim için tanrısal bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu. **31** Bunun için yazılmış olduğu gibi, «Övünen, Rab'le övünsün.»

AÇIKLAMA: Şimdi Pavlus Korint topluluğunda baş gösteren belki en temel ve en ciddi soruna odaklanır, o da bölünmeler. Daha önce gördüğümüz gibi Korint şehri oldukça kozmopolit bir yapıya sahipti, her yerden her tür insan barındırıyordu. İşte bu karmaşık ortamda yetişen kilise topluluğu da kısa bir süre içinde sıkıntılar yaşamaya başladı. Kimisi kiliseyi kuran Pavlus'u seviyordu, kimisi Mesih'in en yakın havarilerinden biri Petrus'u (Kefas) tutuyordu, başkaları sonradan gelen ve son derece etkileyici vaiz olan Apollos'un yanlısıydı, bazısı ise sadece Mesih'e ait olduklarını savunuyordu. Böylece kilise resmen parçalandı. Her grup taraftar toplayıp diğerlerine karşı cephe alıyordu. Aralarında sahte bazı öğretmenlerin olduğu da anlaşılıyor. Bu durum karşısında Pavlus ne yapabiliirdi? Pavlus öncelikle onları uyum içinde olmaya, aynı düşünce ve görüşte birleşmeye çağırır. Ama

birbirinden bu kadar farklı kişiler nasıl birleşebilir? Pavlus hepsinin ortak değeri olan İsa Mesih'i hatırlatır. Sonra kendisinden örnek vererek kendisinin hiç bir insanı kurtaramadığını belirtir, ancak Mesih'in çarmıhtaki kefareti kurtuluş sağlayabilir. Dahası vaftiz olurken her hangi bir elçinin isminde değil, İsa Mesih'in adıyla vaftiz olduklarını hatırlatır. Hatta bunun için Pavlus özellikle kimseyi vaftiz etmemeye özen gösteriyordu, bu görevi büyük olasılıkla yerli önderlere bırakırdı. Çünkü kimsenin kendisine fazla bağlı olmasını istemiyordu. Kısacası Pavlus tüm kardeşlerin dikkatini İsa Mesih'in üzerinde toplamaya çalışır. Bizi kurtaran ve bir yapan O'dur.

Ardından Pavlus Tanrı'nın gücüne ve bilgeliğine dikkatimizi çeker. Anlaşılan Korintli kardeşleri hep kendilerini öbürlerinden daha üstün, daha bilge göstermeye çalışıyorlardı. İşte kilisede gelişen taraftarlık mevzusunun kökü esas ben-merkezcilik yani kibirdi. Böylece başkalarını kendi görüşüne çeken kişiler gruplar oluşturup kendilerini diğerlerinden daha güçlü ve bilgili lanse ediyordu. Ama Pavlus onlara Mesih olmadan bir hiç olduklarını hatırlatmak ister. Çünkü hepimiz sonuçta çarmıha gerilen birinin ardından gidiyoruz, yani kendini tam anlamıyla alçaltan birinin peşindeyiz, o halde böbürlenmenin ne anlamı olabilir ki? İlerleyen ayetlerde Pavlus müjdenin, yani çarmıha gerilen birinin aracılığıyla kurtuluşa erişmenin, sıradan insanların bakış açısından ne kadar saçma olduğunu gösterir. Zaten Rab baştan beri dünyanın beklediğinden tam tersi bir şey yapacağını belirtti, böylece Tanrı olağanüstü gücünü sergilemiş oldu. İnsanlar Tanrı'nın akıllı ve bilgili kişileri kendine çekeceğini beklerken Rab hiç beklenmedik dünyanın boş dediği insanları seçmeyi yeğledi. Örneğin Mesih'in 12 havarisine baktığımızda bilge denilecek bir kişiye bile rastlamıyoruz. Şimdi de kiliselerimize bakarsak kaç tane 'bilge' kişi görüyoruz? Yok denecek kadar az! İşte burada Rab'bin büyük hikmetini yine görebiliyoruz. İnsanlar kendi büyük bilgeliğiyle değil sade iman sözüyle Mesih'e yaklaşabilir. Pavlus'un gününde müjdenin bu yönü hem Yahudiler hem de Grekler için büyük bir engel oluşturuyordu. Yahudiler gökten gelen mucizevi bir şey bekliyorlardı, Grekler ise mantığa uygun bir şeyler arıyorlardı. Mesih ise sıradan bir insan olarak gelip canını çarmıhta tüm insanlar için bağışlayarak kurulan tüm tabuları yıktı. İşte tüm elçilerin ortak mesajı da buydu: Çarmıha gerilen İsa Mesih. Bu da Tanrı'nın gücü ve bilgeliğinin simgesi oldu. Hatta Pavlus'un belirttiği gibi dünyanın 'Tanrı'nın saçmalığı ya da zayıflığı' dediği çarmıh olayı aslında tarihin en büyük zaferidir. Çünkü Tanrı bu şekilde dünyanın bütün günahlarına bir kerede olağanüstü bir çare sağlamış oldu.

Sonuç olarak Pavlus, Korint kilisesinde yaşanan bölünmeleri çözmek için sorunlara odaklanmak yerine, onları birleştiren daha büyük bir değere odaklanmayı seçer. Ama neden? Çünkü çarmıhın gölgesinde kibir biter. Tüm herkes için canını veren Mesih'in karşısında egonun hiç bir anlamı kalmaz. İsa'yı izleyen bizler de O'nun yüce fedakârlığını düşündükçe er ya da geç kendi kendimizi önemsemekten vazgeçeceğiz. Çünkü Tanrı sayesinde hepimiz Mesih İsa'da biriz. O da tüm hepimize tanrısal bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş kaynağı oldu. O

yüzden böbürlenmek gerekirse, kendi bilgeliğimizle ya da gücümüzle değil, İsa Mesih'le övünebiliriz.

MESİH'İN DÜŞÜNCESİ

[1.Korintliler 2:1-16](#)

1 Kardeşler, Tanrı'yla ilgili bildiriye duyurmak için geldiğimde, söz ustalığıyla ya da üstün bilgeliikle gelmedim. **2** Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey bilmemeye kararlıyım. **3** zayıflık ve korku içinde geldim, tir tir titriyordum! **4** Sözüm ve bildirim, insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine değil, Ruh'un kanıtlayıcı gücüne dayanıyordu. **5** Öyle ki, imanınız insan bilgeliğine değil, Tanrı gücüne dayansın. **6** Gerçi olgun kişiler arasında bilgece sözler söylüyoruz; ama bu bilgelik ne şimdiki çağın, ne de bu çağın gelip geçici önderlerinin bilgeliğidir. **7-8** Tanrı'nın saklı bilgeliğinden gizemli biçimde söz ediyoruz. Zamanın başlangıcından önce Tanrı'nın bizim yüceliğimiz için belirlediği bu bilgeliği bu çağın önderlerinden hiçbiri anlamadı. Anlasalardı yüce Rab'bi çarmıha germezlerdi. **9** Yazılmış olduğu gibi, «Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladıklarını Hiçbir göz görmedi, Hiçbir kulak duymadı, Hiçbir insan yüreği kavramadı.» **10** Oysa Tanrı Ruh aracılığıyla bunları bize açıkladı. Çünkü Ruh her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerini bile araştırır. **11** İnsanın düşüncelerini, insanın içindeki ruhandan başka kim bilebilir? Bunun gibi, Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhu'ndan başkası bilemez. **12** Tanrı'nın bize lütfettiklerini bilelim diye, bu dünyanın ruhunu değil, Tanrı'dan gelen Ruh'u aldık. **13** Ruhsal kişilere ruhsal gerçekleri açıklarken, Tanrı'nın lütfettiklerini insan bilgeliğinin öğrettiği sözlerle değil, Ruh'un öğrettiği sözlerle bildiririz. **14** Doğal kişi, Tanrı'nın Ruhu'yla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz. **15** Ruhsal kişi her konuda yargı yürütebilir, ama kimse onun hakkında yargı yürütemez. **16** «Rab'bin düşüncesini kim bildi ki, O'na öğüt verebilirsin?» Oysa biz Mesih'in düşüncesine sahibiz.

AÇIKLAMA: Gördüğümüz gibi insan ne kendi üstün bilgeliğiyle ne de ait olduğu grupla övünebilir, ancak Tanrı'nın Mesih aracılığıyla bize sağladığı olağanüstü lütufla övünebiliriz. İsa Mesih'e iman eden bizler Tanrı'dan gelen olağanüstü bir bilgeliğe sahibiz ama bu bizi bilgiçlik taslamaya değil alçakgönüllülükle birbirimize hizmet etmeye özendirir. Bölümün başında Pavlus kendi hayatından örnek verir. Atina'dan son derece kozmopolit Korint kentine ilk geldiğinde Pavlus bayağı kaygılıydı. Atina'da iman eden pek olmadı, acaba ahlaksızlığıyla tanınan Korintliler nasıl karşılık vereceklerdi. Atina'dakiler gibi Pavlus filozof ya da entelektüel takılıp havalı bir tavırla Korint halkına yönelebilirdi, ama bunu yapmadı. Aksine Pavlus yalnız çarmıha gerilmiş İsa'yı duyurmaya kararlıydı. Atina'da Mesih'in ölümü ve dirilişinden söz ettiğinde herkes onunla alay etti ama Pavlus Korint'e gelince yine temel mesajından vazgeçmedi. Başkaları gibi Pavlus insanları kendi üstün bilgeliğiyle ya da söz ustalığıyla etkilemeye çalışmadı, yalnızca Kutsal Ruh'un verdiği güç ve hikmetle hareket etti. Bu çok önemlidir. Bugün dahi akıllı ve bilgili her hangi biri arkasında bir grup mürit toplayabilir ama Tanrı'dan olup olmadığını nasıl bileceğiz? Hatta bazen kilise içinde de, Korint'te olduğu gibi, etrafında bir grup oluşturan öğretmenler de çıkabilir. Bu durumda her zaman şunu sormalıyız: Kişi kendini mi yoksa Mesih'i mi yüceltiyor? Ayrıca kişinin bilgeliği kendi

tecrübelerine mi dayalı yoksa Kutsal Ruh'un kanıtlayıcı gücünden mi kaynaklanıyor?

İlerleyen ayetlerde Pavlus Tanrı'nın harika bilgeliğini açıklamaya başlar. Tanrı'yı tanımayan bu çağın bilginlerinin bu bilgeliğin sırrını, yani müjdenin gücünü, çözmeleri mümkün değil. Aslında Rab dünyanın başından beri müjdenin yolunu hazırlıyordu ama çoğu insan bundan habersizdi. Hatta bu müjdenin yolunu hazırlayan Yahudi ulusu bile Tanrı planının zirvesine geldiklerine kilit rolü oynayan İsa Mesih'i tanıyamadılar. Onlar kendi aralarında koltuk kavgasına devam ederken beklenen büyük kurtarıcıyı tamamen kaçırıp çarmıha gerdiler. Aslında buna şaşırılmamalıdır çünkü Rab peygamberler aracılığıyla çoğu insanın Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladığı büyük planı kavrayamayacağını söyledi bile. Rab tüm uluslar için mükemmel bir kurtuluş hazırladı ama seçtiği halk gelen kurtarıcıyı ölüme teslim etti. İlginç tarafı şu ki bu da Tanrı'nın planı dâhilindeydi ve sonuçta İsa Mesih çarmıha gerilip üçüncü gün ölümden dirilerek iman eden tüm herkes için sonsuz yaşamı elde etti. Ne var ki, herkes bunu henüz anlamıyor. Ancak Kutsal Ruh'un dokunduğu insanların gözleri açılınca bu derin sırrın anlamını kavrayabiliyor. Ruh derken Tanrı'nın her şeyini bilen kendi Ruhu'nu kastediyoruz. İşte Mesih'in de vaat ettiği gibi kendisine iman eden herkese Kutsal Ruh gelir ve içinde yaşamaya başlar (Yuhanna 7:38-39). Böylece Pavlus'un öğrettikleri ne kendi tecrübelerine ne de üstün bilgeliğine dayanıyordu, tersine Tanrı'nın düşüncelerini açıklayan Kutsal Ruh'a dayanıyordu. Doğal olarak herkes bunu anlayamıyordu, çünkü ancak ruhsal kişiler Ruh'un gerçeklerini kavrayabilir. Ne yazık ki Korint topluluğundakiler pek 'ruhsal' değillerdi o yüzden Pavlus'un ne demek istediklerini anlayamıyorlardı. Kutsal Ruh'un hikmeti ve gücüyle hareket eden kişi aslında her tur ruhsal sorunun üstesinden gelebilir. Ama benliğe göre hareket eden kişi bunlara yabancı kalır. Sonuç olarak Pavlus bundan böyle yazdıklarını kendi hikmetiyle değil Kutsal Ruh'un esinlenmesiyle yazdığını belirtir. Tüm bunlarda İsa Mesih ve çarmıhı hep ön planda olacaktır. İşte Mesih'in düşüncesi budur!

1.Korintliler 2:2

*Aranızdayken İsa Mesih'ten ve O'nun
çarmıha gerilişinden başka hiçbir şey
bilmemeye kararlıydım*

TANRI'NIN TAPINAĞI

1.Korintliler 3:1-23

1 Kardeşler, ben sizinle ruhsal kişilerle konuşur gibi konuşamadım. Benliğe uyanlarla, Mesih'te henüz bebeklik çağında olanlarla konuşur gibi konuştum. **2** Süt verdim, katı yiyecek değil. Çünkü katı yiyeceği henüz yiyemiyordunuz. Şimdi bile yiyemezsiniz. **3** Çünkü hâlâ benliğe uyuyorsunuz. Aranızda kıskançlık ve çekişme olması, benliğe uyduğunuzu, öbür insanlar gibi yaşadığınızı göstermiyor mu? **4** Biriniz, «Ben Pavlus yanlısıyım», ötekini, «Ben Apollos yanlısıyım» diyorsa, öbür insanlardan ne farkınız kalır? **5** Apollos kim, Pavlus kim? İman etmenize aracı olmuş hizmetkârlardır. Rab her birimize bir görev vermiştir. **6** Tohumu ben ektim, Apollos suladı. Ama Tanrı büyüttü. **7** Önemli olan, eken ya da sulayan değil, ekileni büyüten Tanrı'dır. **8** Ekenle sulayanın değeri birdir. Her biri kendi emeğinin karşılığını alacaktır. **9** Biz Tanrı'nın emektaşlarıyız. Sizler de Tanrı'nın tarlası, Tanrı'nın binasisiniz. **10** Tanrı'nın bana lütfettiği görev uyarınca bilge bir mimar gibi temel attım, başkaları da bu temel üzerine inşa ediyor. Herkes nasıl inşa ettiğine dikkat etsin. **11** Çünkü hiç kimse atılan temelden, yani İsa Mesih'ten başka bir temel atamaz. **12** Bu temel üzerine kimi altın, gümüş ya da değerli taşlarla, kimi de tahta, ot ya da kamışla inşa edecek. **13** Herkesin yaptığı iş belli olacak, yargı günü ortaya çıkacak. Herkesin işi ateşle açığa vurulacak. Ateş her işin niteliğini sınayacak. **14** Bir kimsenin inşa ettikleri ateşe dayanırsa, o kimse ödülünü alacak. **15** Yaptıkları yanarsa, zarar edecek. Kendisi kurtulacak, ama ateşten geçmiş gibi olacaktır. **16** Tanrı'nın tapınağı olduğunuzu, Tanrı'nın Ruhunu'nun sizde yaşadığını bilmiyor musunuz? **17** Kim Tanrı'nın tapınağını yıkarsa, Tanrı da onu yıkacak. Çünkü Tanrı'nın tapınağı kutsaldır ve o tapınak sizsiniz. **18** Kimse kendini aldatmasın. Aranızdan biri bu çağın ölçülerine göre kendini bilge sanıyorsa, bilge olmak için «akılsız» olsun! **19** Çünkü bu dünyanın bilgeliği Tanrı'nın gözünde akılsızlıktır. Yazılmış olduğu gibi, «O, bilgeleri kurnazlıklarında yakalar.» **20** Yine, «Rab bilgelerin düşüncelerinin boş olduğunu bilir» diye yazılmıştır. **21** Bu nedenle hiç kimse insanlarla övünmesin. Çünkü her şey sizindir. **22** Pavlus, Apollos, Kefas, dünya, yaşam ve ölüm, şimdiki ve gelecek zaman, her şey sizindir. **23** Siz Mesih'insiniz, Mesih de Tanrı'nındır.

AÇIKLAMA: Farklı gruplara bölünen Korint topluluğunun yeniden birleşmeye ihtiyacı vardı. Ama neyin etrafında birleşecekler? Mektubun başında gördüğümüz gibi kimisi Petrus'u tutardı, kimisi Pavlus'u, kimisi ise Apollos'u, fakat Elçi Pavlus'un vurguladığı gibi esas önemli olan İsa Mesih'e tutunmaktır. Kilisede hizmet eden her öğretmen ve vaizin önemli bir yeri olur tabii ama hiç kimse Mesih'in yerini alamaz. Çünkü inancımızın temel taşı İsa Mesih'tir. Tabii ki dünyasal gözle bakan kişiler bunu önemsemeyebilir, hatta Korint imanlıları da ne yazık ki aynı tuzağa düştüler. Bizler de bazen belirli bir öğretiyeye ya da öğretmene o kadar bağlı olabiliyoruz ki ruhsal eksenimiz kayabiliyor. Bu açıdan Pavlus Korint kardeşlerini eleştiriyor, Mesih'te olgunlaşıp olaylara ruhsal gözle bakmak yerine benliğe uyarak kıskançlık ve çekişmeye dalıp gittiler. Pavlus onlara ilk gittiğinde elbette ki bebeklere mama verir gibi onlara çok zor ve derin öğretiler vermedi. Ne

var ki bu yüzden bazısı Pavlus'un 'hafif' kaldığını söyleyerek onu küçümsediler. Pavlus ise üzülen onları bebeklik çağından çok öteye geçemediklerini belirtir.

Sonra Pavlus yine aralarında yaşanan bölünmelere odaklanır. Kiliseyi önce bir tarlaya benzetir. Baştan beri aralarında hizmet eden Pavlus müjdenin tohumunu ekendi. Ardından gelen Apollos da tohumu suladı, fakat büyümesini sağlayan ne Pavlus ne de Apollos'tu, Tanrı'ydı. Yani kilisede hizmet eden ne kadar etkili ve bilgili olursa olsun kilise topluluğunu büyütme gücü yoktur. Kilise kurucusu olsun, büyük vaiz olsun, herkes kendine düşen görevi yapar ve mutlaka ödülünü Rab'den alır fakat işin sonucu Rab'bin elindedir. Hizmet edenler bizler Tanrı'nın tarlasında çalışan emektaşlarıyız, O ise tarlanın sahibidir. Ardından Pavlus kiliseyi bir binaya benzetir. Önce mimar binanın hazırlığını yapar sonra inşaatçılar işe başlar. Herkes verilen talimatlara uygun bir şekilde inşa etmeli. Bu durumda Pavlus mimar gibi önce kilisenin temeli attı, ardından gelen Apollos ve diğer öğretmenler üzerinde inşa ettiler. Ancak Pavlus belirttiği gibi, herkes bir az farklı çalışsa da, temel değişmez, O da İsa Mesih (Efesliler 2:19-22). Temelin üzerinde bazısı çok sağlam iş yapabilir, bazısı beceremeyebilir ama günün sonunda her işin niteliğini Mesih sınavacaktır. İsa Mesih ikinci gelişince önce kiliseyi karşısına alıp herkesi tek tek yargılayacaktır (Romalılar 14:10), özellikle kilisede hizmet edenler çok sıkı bir yargıdan geçecektir (Yakup 3:1). Yargı kürsüsü olarak bilenen bu olayda imanlıların hepsi kurtulacak ancak bazısı ödül almadan Rab'bin huzuruna geçecektir (2.Yuhanna 1:8). Pavlus bu olayı ateşle sınanan bir binaya benzetir. Kullanılan malzeme değersizse, saman ve ot gibi, bina yanıp tükenir. Ama kullanılan malzeme altın ve taş gibi sağlamsa o zaman her türlü dayanır. Benzer şekilde kilisede hizmet edenler son derece dikkatli olmalı. Çünkü Rab yaptığımızın işin çokluğuna ya da güzelliğine değil, esas niteliğine bakar. Benliğe göre, yani kendimizi ön plana çıkartarak yapıldıysa, o hizmetin Rab'bin önünde bir değeri yoktur. Ama İsa Mesih'in yüceliği için yapılan hizmetin ödülü büyüktür.

Kalan ayetlerde Pavlus binadan daha öteye gidip, kilisenin bir tür tapınak olduğunu belirtir. Tapınak demek Tanrı'ya adanmış kutsal bir mekân demek. Bununla kilisenin resmi binasını kastetmiyor tabii, aksine kilise topluluğunu oluşturan şahısların tümünü kastediyor çünkü hepimizde aynı Kutsal Ruh vardır. Ne yazık ki Korint'te bazıları kiliseyi kendi menfaatleri uyarınca yönlendirmeye çalışıyordu. Pavlus ise bunun yapanın Tanrı'dan büyük bir hüküm giyeceğini belirtir; çünkü kişi Tanrı'nın Tapınağına göz dikmiştir. Bu yüzden Pavlus imanlıları kendilerince 'bilge' değil, gerekirse dünyanın gözünde 'akılsız' olmaya çağırır. Akıllı gibi görünen öğretmenlerle övünmek yerine İsa Mesih'in şahsiyeti ve sade öğretileriyle övünmemiz gerek. Nitekim ona sahip olan diğer her şeye de sahip olmuş oluyor. Mesih'i geride bırakan herkes ise sonunda her şeyini kaybedecektir. O yüzden Rab'bin onurlandırmasından ve ödülünden mahrum olmamak için her şeyden önce baş olan Mesih'e tutunmaya özen gösterelim (Kolosaliler 2:18-19).

*Herkesin yaptığı iş belli olacak,
yargı günü ortaya çıkacak.
Herkesin işi ateşle açığa vurulacak.
Ateş her işin niteliğini sinayacak.*

PAVLUS'UN BABA YÜREĞİ

1.Korintliler 4:1-21

1 Böylece insanlar bizi Mesih'in hizmetkârları ve Tanrı'nın sırlarının kâhyaları saysın. **2** Kâhyada aranan başlıca nitelik güvenilir olmasıdır. **3** Sizin tarafınızdan ya da olağan bir mahkeme tarafından yargılanırsam hiç aldırım. Kendi kendimi de yargılamıyorum. **4** Kendimde bir kusur görmüyorum. Ama bu beni aklamaz. Beni yargılayan Rab'dir. **5** Bu nedenle, belirlenen zamandan önce hiçbir şeyi yargılamayın. Rab'bin gelişini bekleyin. O, karanlığın gizlediklerini aydınlığa çıkaracak, yüreklerdeki amaçları açığa vuracaktır. O zaman herkes Tanrı'dan payına düşen övgüyü alacaktır. **6** Kardeşler, bizden örnek alarak, «Yazılmış olanın dışına çıkmayın» sözünün anlamını öğrenmeniz için bu ilkeleri sizin yararınıza kendime ve Apollos'a uyguladım. Öyle ki, hiç kimse biriyle övünüp bir başkasını hor görmesin. **7** Seni başkasından üstün kılan kim? Tanrı'dan almadığın neyin var ki? Madem aldın, niçin almamış gibi övünüyorsun? **8** Zaten tok ve zenginsiniz! Biz olmadan krallar olmuşsunuz! Keşke gerçekten krallar olsaydınız da, biz de sizinle birlikte krallık etseydik! **9** Kanımca Tanrı biz elçileri, en geriden gelen ölüm hükümlüleri gibi gözler önüne serdi. Hem melekler hem insanlar için, bütün evren için seyirlik oyun olduk. **10** Biz Mesih uğruna akılsızız, ama siz Mesih'te akıllısınız! Biz zayıfız, siz güçsünüz! Siz saygıdeğer kişilersiniz, bizse değersiziz! **11** Şu ana dek aç, susuz, çıplığız. Dövülüyoruz, barınacak yerimiz yok. **12** Kendi ellerimizle çalışıp emek veriyoruz. Bize sövenlere iyilik diliyoruz, zulmedilince sabrediyoruz. **13** İftiraya uğrayınca tatlılıkla karşılık veriyoruz. Şu ana dek adeta dünyanın süprüntüsü, her şeyin döküntüsü olduk. **14** Bunları sizi utandırmak için değil, siz sevgili çocuklarımı uyarmak için yazıyorum. **15** Çünkü Mesih'in yolunda sayısız eğiticiniz olsa da çok sayıda babanız yoktur. Müjde'yi ulaştırmakla Mesih İsa'da manevi babanız oldum. **16** Bu nedenle beni örnek almaya çağırıyorum sizi. **17** Rab'be sadık olan sevgili çocuğum Timoteos'u bu amaçla gönderiyorum. Her yerde, her kilisede öğrettiğim ve Mesih'te izlediğim yolları o anımsatacaktır. **18** Bazılarınız yanınıza gelmeyeceğimi sanarak küstahlaşıyor. **19** Ama Rab dilerse yakında yanınıza geleceğim. O zaman bu küstahların söylediklerini değil, güçlerinin ne olduğunu öğreneceğim. **20** Çünkü Tanrı'nın Egemenliği lafta değil, güçtedir. **21** Ne istiyorsunuz? sopayla mı geleyim, yoksa sevgi ve yumuşak bir ruhla mı?

AÇIKLAMA: Korint kilisesinde baş gösteren bölünmelerin ve çekişmelerin arkasında ortalığı karıştıran bazı sahte öğretmenler vardı. Bunlar kendilerini Elçi Pavlus'tan bile daha bilgili ve güçlü gösteriyorlardı. O yüzden Pavlus buraya kadar gerçek bilgeliğin kaynağı Tanrı olup İsa Mesih'i ön planda tutmakla el edildiğini vurguladı. Böylece gerçek öğretmen kendi kabiliyetleriyle değil İsa Mesih'in bilgeliği ve alçakgönüllülüğüyle övünendir. Bu bölümde Pavlus artık kendilerini 'süper' elçi olarak gören bu sahtekârlara yönelir. Öncelikle Mesih elçisinin tanımını şöyle yapar: 'Tanrı'nın sırlarının kâhyası.' Yani elçi kendi çıkarı doğrultusunda istediği gibi öğretti vermez. Gerçek elçi kendisine gönderene sadıktır, kendisine verilen mesajı tam tamına aktarır. Bu açıdan güvenilir olması çok önemlidir. Ne var ki Korint'te papağan gibi ortalıkta gezinen elçiler hem

Mesih'in yolunu saptırıyordular hem de Korint'e ilk müjdeyi getiren Elçi Pavlus'u yerden yere vuruyorlardı. Kendisini yargılayanlara karşı Pavlus kendi kendini bile yargılamadığını belirtir. Ne demek bu? Elbette ki Pavlus herkes gibi kusurlu bir insandı ama Mesih'ten aldığı göreve gelince yüreğinde bir zerre kadar şüphesi yoktu. Korinttekiler'e Mesih'in müjdesini tam olarak aktardığına emindi. Yine tabii ki son yargı Tanrı'da saklıdır. Nitekim İsa Mesih geldiğinde gizlide kalan her şeyi gün ışığına çıkartacak ve hizmetine sadık olanları onurlandıracaktır.

Ardından Elçi Pavlus bize kendi prensibini açıklar: *'Yazılmış olanın dışına çıkmamak.'* Bundan kastı nedir? Pavlus kendini emir altında görüyordu, o Mesih'in kuluydu. Dolayısıyla Rab'bin mesajını istediği gibi değil, İsa'nın öğrettiği gibi paylaşmak zorunda hissediyordu. Pavlus için Rab'bin sözünü olduğu gibi anlamak ve aktarmak son derece önemliydi. Böylece Rab'bin Kelamı üzerinde ders verirken Pavlus hep metne bağlı kalmaya özen gösterirdi. Bu bizim için çok büyük bir emsaldir. Çünkü günümüzde de birçok 'öğretmen' İncil'i istedikleri gibi yorumlayarak ortalığı iyice karıştırıyor. Oysa ki yazılanlara bağlı kalırsak o zaman güvenilir ve alını ak birer işçi oluruz (2. Timoteos 2:15).

Sonra Pavlus Korint'te karşısında diklenen kişileri utandırmak için bir az abartılı bir üslupla yazar. Bazıları kendilerini ruhsal olarak o kadar zengin ve bilgili görüyorlardı ki Pavlus'u ve diğer Mesih elçilerini hor görüyorlardı. Aslında Mesih'in gerçek hizmetçileri Pavlus gibi müjde uğruna acı çeken, küçümsenen ve hep saldırıya maruz kalanlardır. Elçilerin İşleri kitabı boyunca Pavlus'un ve diğer elçilerin başlarından geçenleri okuyoruz; gerçek anlamda Mesih'e hizmet etmek hiç bir zaman kolay değil. Hatta büyük ihtimalle insanların gözünde bir hiç sayılacaksınız. İsa Mesih'i izlemenin bedeli budur, kendisi de baştan böyle olacağını söyledi (Matta 10:34-39).

Son ayetlerde Pavlus normal babalık üslubuna döner. Korint kilisesine gelen birçok öğretmen oldu ama kiliseyi kuran Pavlus onların manevi babaları sayılırdı. O yüzden Pavlus onları kendi örneğini izlemeye çağırır. Sahte öğretmenlerin peşinden gidip böbürlenmek yerine alçakgönüllü bir şekilde Pavlus'tan öğrendikleri Mesih'in müjdesine bağlı kalmalarını söyler. Bu sırada Pavlus yazdığı mektupla birlikte manevi oğlu Timoteos'u da göndermeyi planlıyor. Yakın zamanda kendisi de Korint'e uğrayıp toplulukta karışıklık yaratan kişilerle doğrudan yüzleşmeyi düşünüyor. Yine Pavlus'un esas isteği onlara karşı sert olmak değil, baba yüreğiyle yaklaşımdır. Her baba yaramazlık yapan çocuğunu istemese de cezalandırmak zorunda kalıyor. Benzer şekilde Pavlus manevi çocukları olan Korint imanlıları ikaz ediyor.

Rab'bin gelişini bekleyin.
O, karanlığın gizlediklerini
aydınlığa çıkaracak,
yüreklerdeki amaçları
açığa vuracaktır.

1.Korintliler 4:5

KİLİSE DİSİPLİNİ

1.Korintliler 5:1-13

1 Aranızda fuhuş olduğu söyleniyor, üstelik putperestler arasında bile rastlanmayan türden bir fuhuş! Biri babasının karısını almış. **2** Siz hâlâ böbürleniyorsunuz! Oysa yas tutup bu işi yapanı aranızdan atmanız gerekmez miydi? **3-5** Bedence olmasa da ruhça aranızdayım. Bu suçu işleyeni, aranızdaymışım gibi Rabbimiz İsa'nın adıyla zaten yargılamış bulunuyorum. Ben ruhça aranızdayken Rabbimiz İsa'nın gücüyle toplandığınız zaman, bedeninin yok olması için bu adamı Şeytan'a teslim edin ki, Rab İsa'nın gününde ruhu kurtulabilsin. **6** Övünmeniz yersizdir. Azıcık mayanın bütün hamuru kabarttığını bilmiyor musunuz? **7** Yeni bir hamur olabilmek için eski mayadan arınıp temizlenin. Zaten mayasızsınız. Çünkü Fısh kuzumuz Mesih kurban edildi. **8** Bunun için eski mayayla -kin ve kötülük mayasıyla- değil, içtenliğin ve dürüstlüğün mayasız ekmeğiyle bayram edelim. **9** Mektubumda fuhuş yapanlarla arkadaşlık etmemenizi yazdım. **10** Kuşkusuz dünyadaki ahlaksızları, açgözlüleri, soyguncuları ya da putperestleri demek istemedim. Öyle olsaydı, dünyadan ayrılmak zorunda kalırdınız! **11** Ama şimdi şunu yazıyorum: Kardeş diye bilinirken fuhuş yapan, açgözlü, putperest, sövücü, ayyaş ya da soyguncu olanla arkadaşlık etmeyin, böyle biriyle yemek bile yemeyin. **12** İnanlılar topluluğunun dışındakileri yargılamaya benim ne hakkım var? Sizin de yargılamanız gereken kişiler topluluğun içindekiler değil mi? **13** Topluluğun dışında kalanları Tanrı yargılar. «Kötü adamı aranızdan kovun!»

AÇIKLAMA: Arada bir insanlar soruyor: ‘*Kilisede afroz var mıdır?*’Eğer afrozdan birini kiliseden tamamen atmak kastediliyorsa aslında yoktur. Fakat günahından dönmekte ısrar eden bir imanlı varsa kilise ona disiplin uygulamalıdır. Bu disiplin sürecinin amacı da kişiyi cezalandırmak ya da topluluktan atmak değil, tersine onu tövbeye yönlendirmek ve bir an evvel Mesih’in topluluğuna geri kazanmaktır. Bu bölümde Korint Kilisesi’nde baş gösteren belki en korkunç günaha rastlıyoruz: Fuhuş! İmanlı diye geçinen biri babasının karısıyla birlikte olmuş. Dahası, durumdan haberdar olan kilise mensupları adama disiplin uygulamak yerine, zatin deli cesaretiyle övünüyorlardı. Durumun tam olarak ne olduğunu aslında bilmiyoruz. Adam öz annesiyle mi, babasının ikinci eşi ya da duluyla mı evlenmiş bilmiyoruz. Ayrıntıları aslında önemli değil, çünkü yapılan eylem iğrenç bir zinaydı. Elçi Pavlus da kilisenin bu durumun karşısındaki pasifliğine hayret ediyor.

Sonra kilisenin kurucusu olan Pavlus mahkemenin başında otururcasına Rab adına yargısını koyuyor. Nitekim Pavlus kendini ruhsal olarak hep aralarındaymış gibi hissediyordu. Hükmü şöyledir: Bedeninin yok olması için bu adamı Şeytan’a teslim edin ki, İsa’nın gününde ruhu kurtulabilsin! Peki, bu ne demek? Öncelikle şunu görmeliyiz ki Pavlus bu adamın canını cehenneme teslim etmiyor, aksine Mesih’in gelişiinde kurtulsun diye uğraşiyor. Ayrıca burada bedenle ruh arasında bir zıtlama var. Beden derken (Grekçe: sarks) fiziksel bedenden öte benliğin arzularını kastediyor büyük olasılıkla (bkz. Romalılar 8:5-11). Pavlus’un amacı adamın ölümü değil benlik arzularından arınmasıdır. Peki, bunun için neden Şeytan’a teslim ediyor? Aslında bu deyim, Tanrı’nın ev halkı olan kilisenin dışına yani İblis’in hüküm sürdüğü dünyaya bırakmak demek (1.Timoteos 1:20). Günahından dönmek istemeyen biri ancak günahın dibine battığı zaman kendine gelebilir.

Şunu da hatırlamalıyız, burada buyrulan Mesih’in baştan buyurduğu disiplin sürecinin son aşamasıdır (Matta 18:15-17). Günaha düşen bir imanlı varsa kardeşler öncelikle onu kişisel olarak uyarıp tövbeye çağırmalı. Amaç her zaman onları geri kazanmak olmalı. Ama günahında direnirse o zaman onu kilise topluluğu dışına koymaktan başka çare kalmıyor. Nedenini de Pavlus şöyle açıklıyor: Azıcık maya bütün hamuru kabarttır. Eski Antlaşma’da maya günahın simgesiydi o yüzden Fısh Bayramı’nda mayasız ekmek yenirdi. Pavlus Mesih’in Topluluğunun da ‘mayadan’ arınmış olması gerektiğini hatırlatır yoksa içinde bir azıcık günah da barındırsa er ya da geç tümüne bulaşacaktır. Tabi ki tamamen günahsız bir ortam yaratmamız mümkün değil, nitekim içinde yaşadığımız dünya günah kaynıyor. Aralarında ışık olmaya çağrıldığımız karanlıktakilerin huzurunda yıldızlar gibi parlamamız gerek (Filipililer 2:14). Fakat kilisenin içinde kardeş yani imanlı diye bilinen birinin hayatında bariz bir günah varsa buna tahammül göstermemeliyiz. Elbette ki hepimizde günah bir nebze de olsa etkisini sürdürüyor fakat biri açık seçik bir şekilde belirli bir günaha devam ediyor ve uyarıldığı halde bundan dönmek istemiyorsa o zaman kilise önderleri topluluğun önünde onu

mimlemek zorundadırlar (Titus 3:10-11). Yoksa günahkâr kardeşi kilisede tutmak topluluğun diğer üyeleri için tehlike arz ediyor. Ama dışarı koyulursa o zaman belki akli başına gelir ve tövbe yoluna girer. Disiplin uygulamak kilise olarak yaptığımız belki en üzücü şey ama kutsallığını korumak açısından şarttır.

DAVALAR KONUSU

1.Korintliler 6:1-11

1 Sizden birinin öbürüne karşı bir davası varsa kutsallar önünde değil de, imansızlar önünde yargılanmaya cesaret eder mi? **2** Kutsalların dünyayı yargılayacağını bilmiyor musunuz? Madem dünyayı yargılayacaksınız, böyle önemsiz davaları görmeye yeterli değil misiniz? **3** Bu yaşamla ilgili davalar bir yana, melekleri bile yargılayacağımızı bilmiyor musunuz? **4** Bu yaşamla ilgili davalarınız olduğunda, inanlılar topluluğunda en önemsiz sayılanları mı yargı atıyorsunuz? **5** Sizi utandırmak için söylüyorum bunu. Kardeşler arasındaki davalarda yargıçlık edecek kadar bilge biri yok mu aranızda? **6** Kardeş kardeşe karşı dava açıyor, üstelik imansızlar önünde! **7** Aslında birbirinizden davacı olmanız bile sizin için düpedüz yenilgidir. Haksızlığa uğrasanız daha iyi olmaz mı? Dolandırılırsanız daha iyi olmaz mı? **8** Bunun yerine, siz kendiniz haksızlık edip başkasını dolandırıyorsunuz. Üstelik bunu kardeşlerinize yapıyorsunuz. **9-10** Günahkârların, Tanrı Egemenliği'ni miras almayacağını bilmiyor musunuz? Aldanmayın! Ne fuhuş yapanlar Tanrı'nın Egemenliği'ni miras alacaktır, ne puta tapanlar, ne zina edenler, ne oğlanlar, ne oğlancılar, ne hırsızlar, ne açgözlüler, ne ayyaşlar, ne sövücüler, ne de soyguncular. **11** Bazılarınız böyleydiniz; ama yıkandınız, kutsal kıldınız, Rab İsa Mesih adıyla ve Tanrımız'ın Ruhunu aracılığıyla aklandınız.

AÇIKLAMA: Şimdi Pavlus, Korint'teki kardeşlerin arasında yaşanan ciddi bir başka soruna değiniyor. Anlaşılan birbiriyle çekişen bazı imanlı kardeşler sorunlarını kendi aralarında çözemeyip kentin mahkemelerine başvurmuşlar. Bu, Elçi Pavlus'un bakış açısından, korkunç bir durumdur. Aslında Pavlus da Korint'teyken mahkemenin önüne çıkartıldı ama bu kendi isteğiyle olmadı. Yahudiler onu boş yere suçladılar, zaten mahkemede Pavlus ilk duruşmada serbest bırakıldı çünkü bir suçu yoktu. Fakat burada değindiği konu farklı çünkü bu kez kilise içinden iki kişi birbirini mahkemeye vermiştir. Pavlus'a göre bu tam bir rezaletti çünkü kilisede yaşanan anlaşmazlıklar kilise içinde çözülmeli. İmanlı kardeşler arasında yaşanan çekişmeler olgun kilise önderleri tarafından görülmeli. Ne var ki Korint'te yaşayan bazı kardeşler öyle hiddetlendiler ki birbirine dava açtılar. Davanın konusunu bilmiyoruz, aslında Pavlus için konusu önemli de değil. Önemli olan Tanrı'nın adına ve ev halkına leke düşürmemektir.

Ardından Pavlus bu duruma neden çok üzüldüğünü açıklar. En başta imanlıların diğer insanlardan daha bilgili ve anlayışlı olmaları gerektiğini vurgular. Nitekim dünyanın sonuna geldiğimizde Tanrı dünyayı yargılama işinde imanlılara da görev

verecektir (Vahiy 20:4). Hatta Pavlus'un dediğine göre imanlılar yeri geldiğinde melekleri de yargılayacaklar. Kaldı ki Rab gelecek yargıda bizlere bu kadar önemli bir rol biçtiyse, bu dünyada aramızda yaşanan ufak tefek sıkıntılara gelince nasıl olur da çözemeyiz? Daha önce gördüğümüz gibi iman edenler 'Mesih'in düşüncesine sahiptir.' Tanrı'yı tanıyan bizler içimize koyduğu Kutsal Ruh aracılığıyla her tür durumu çözmek için gerekli hikmete sahibiz (2.Petrus 1:3). Elbette ki bazen kilisede çok ciddi sorunlar çıkabilir ama dünyevi mahkemelere başvurmak yerine her zaman kendi aramızda çözmeye gayret etmeliyiz. Yoksa Mesih'in çocukları olan bizler kendi aramızda sorunlarımızı çözemezsek dünyaya nasıl bir tanıklık veriyoruz? Pavlus'a göre bir kardeşle sıkıntı yaşarsak onunla olan sorunu büyütme yerine haksızlığa uğramak yeğdir. Yani kilisenin namını korumak için her tür sıkıntıya göğüs germeliyiz.

Son olarak Pavlus önemli bir hatırlatma yapıyor. Doğru olmayanların, yani günah işlemekte ısrar eden kişilerin son durumunu hatırlatır: Onlar Tanrı'nın Egemenliği'ni miras almayacaklar. Peki, burada kimden bahsediyor? Kilisenin içinde olanlar mı yoksa dışında olanlar? Büyük olasılıkla burada Pavlus kilisenin içinde olup da gerçek anlamda imanlı olmayanları kastediyor. Kişi kiliseye katılıyor, ilahi söylüyor diye kendisinin gerçek imanlı olduğu anlamına gelmiyor. Mesih'in dediğine göre buğdayın yanında her zaman deliceler de olacak (Matta 13:24-30). Onları ayırt etmek için bir tek meyvelerine bakabiliriz. Hepimiz bir zamanlar her tür günahın içindeydik ama Mesih sayesinde yıkandık, kutsal kıldık ve aklandık. Yine de zaman zaman günaha düşebiliyoruz, fakat gerçek imanlı eninde sonunda tövbe yolunu arar ve Tanrı'ya döner (1.Yuhanna 1:8-2:2). Bazısı ise hiç dönmüyor, hatta gittikçe daha da günahın içine batıyor. Bu demek oluyor ki gerçek anlamda Mesih'in Ruhunu almamışlar, yani Rab'be ait değiller. İşte bu şekilde günaha devam eden kimseler için Pavlus'un bir umudu yoktur. Bunların arasında fuhuş yapanlar, puta tapanlar, zina edenler, eşcinsel ilişki yaşayanlar, hırsızlar, açgözlüler, ayyaşlar, sövücüler ve soyguncular da vardır. İmanlılar olarak hep kendimize dikkat etmeliyiz. Eğer bu tür ciddi günah hala bizi esir tutuyorsa o zaman imanımızı sorgulamalıyız (2.Korintliler 13:5). Çünkü bunlar Tanrı katında hafife alınacak durumlar değildir.

HER ŞEY SERBEST Mİ?

1.Korintliler 6:12-20

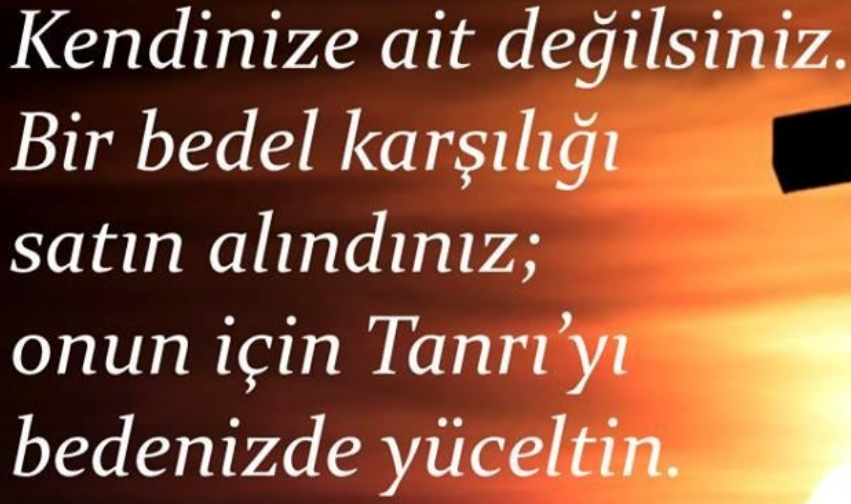
12 «Bana her şey serbest» diyorsunuz, ama her şey yararlı değildir. «Bana her şey serbest» diyorsunuz, ama hiçbir şeyin tutsağı olmayacağım. **13** «Yemek mide için, mide de yemek içindir» diyorsunuz, ama Tanrı hem mideyi hem de yemeği ortadan kaldıracaktır. Beden fuhuş için değil, Rab içindir. Rab de beden içindir. **14** Rab'bi dirilten Tanrı, kudretiyle bizi de diriltecek. **15** Bedenlerinizin Mesih'in üyeleri olduğunu bilmiyor musunuz? Mesih'in üyelerini alıp bir fahişenin üyeleri mi yapayım? Asla! **16** Yoksa fahişeye birleşenin, onunla tek beden olduğunu bilmiyor musunuz? Çünkü «İkisi tek beden olacak» deniyor. **17** Rab'le birleşen kişiye O'nunla tek ruh olur. **18** Fuhuştan kaçın. İnsanın işlediği bütün öbür günahlar bedenin dışındadır; ama fuhuş yapan, kendi bedenine karşı günah işler. **19** Bedeninizin, Tanrı'dan aldığınız ve içindeki Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu bilmiyor musunuz? Kendinize ait değilsiniz. **20** Bir bedel karşılığı satın alındınız; onun için Tanrı'yı bedeninizde yüceltin.

AÇIKLAMA: İsa Mesih'e iman ettiğimizde özgür olduğumuzu söyleriz. Nitekim Pavlus şöyle yazdı: 'Mesih bizi özgür olalım diye özgür kıldı(Galatyalılar 5:1).' Ama bu nasıl bir özgürlük? Bundan böyle her şey serbest mi? Kesinlikle hayır! Korint'teki imanlılar bu konuda bayağı kafa karışıklığı yaşadılar. Anlaşılan bazıları Mesih'ten elde ettikleri özgürlüğü kötüye kullanıyordu. Bazıları 'nasıl olsa günahattan kurtulduk, yasa yok artık Tanrı katında hüküm giymeyeceğiz'diyerek kendilerini serbest bıraktılar. Kimisi yeme içme konusunda aşırıya kaçtı, kimisi, bir önceki bölümde gördüğümüz gibi, fuhşa kadar da gitti. Birisi karşılıklarına çıkıp 'Bu yaptığınız doğru değil'dediğinde, onlar 'her şey serbest'sloganıyla karşılık veriyorlardı. Günümüzde de benzer şekilde birine günahını gösterdiğimizde, 'Beni

yargılayamazsın! Mesih birbirinizi yargılamayın, demedi mi?’ gibi tepkilerle karşılaşabiliyoruz. Böyle karşılık verenler Mesih’in bize sağladığı özgürlüğün anlamını hiç anlamadıklarını gösteriyorlar. Çünkü ‘Özgürsünüz!’ diyen Pavlus bunu da ekledi: ‘Kardeşler, siz özgür olmaya çağrıldınız. Ancak özgürlük benlik için fırsat olmasın. Birbirinize sevgiyle hizmet edin(Galatyalılar 5:13).’

Aslında Korint Kilisesi’nde yaşanan çoğu sorunların altında yatan anlaşmazlık bundan kaynaklanıyordu. Bölünmeler ve tartışmalar olsun, disiplin ve davalar olsun, herkes *‘biz özgürüz, ne istersek yapabiliriz’* diyordu. Günümüzde de, özellikle Kutsal Kitap’ta net bir şekilde yazmayan konularda, imanlılar yine de çatışmaktadır. Pavlus ise burada ve sonraki bölümlerde belirsiz bu tür konulara açıklık getiriyor. Vicdanımıza kalmış bu konuları değerlendirmek için Pavlus üç temel prensip öğretir. Bunları üç soru şeklinde dizebiliriz: **1.** Benim için yararlı mıdır? **2.** Beni tutsak ediyor mu? **3.** Başkalarını sendeletir mi ? (1.Korintililer 10:23-24). İlk adım, yaptığımız şeyin bizim için ne kadar sağlıklı olup olmadığını sormaktır. Ne yazık ki çoğu insan *‘Benim hayatım başkasını ilgilendirmez’* diye düşünür. *‘İstedğim gibi giyinirim, istediğimi yer içerim.’* Ama bu tavır Mesih imanlısına uygun değil çünkü biz artık kendimize ait değiliz. Bedenimiz bizim değil, Mesih’indir çünkü O’nunla birleşmiş sayılırız. Burada Pavlus bu önemli gerçeği fuhuş örneği ile açar. İnsan evlendiğinde eşile her anlamda bir oluyor (Yaratılış 2:24). Ama eşimiz olmayan başka biriyle duygusal ve/veya fiziksel her hangi bir ilişki yaşarsak bir anlamda onunla ‘bir’ oluyoruz. Evliyse bu eşimize karşı zinadır çünkü orijinal birliktelik parçalanmış bulunuyor. Ama ruhsal açıdan da bu Mesih’le olan birlikteliğimizi derinden sarsar. Hem evliliğimizi mahveder hem de Mesih’le olan ilişkimizi berbat eder. Fuhuş yapan kişi ayrıca kendi bedenine karşı da günah işler, o beden ki Mesih’e aittir.

İşte ilk soruya baktığımızda yaptığımız şeyin bizi nasıl etkilediğini iyice değerlendirmeliyiz. Ama bununla beraber Mesih inanlısı olarak artık kendimize farklı bakmalıyız. Pavlus’un deyimiyle bedenimizi kendi evimiz olarak değil, Tanrı’nın tapınağı olarak görmeliyiz. Bedenimiz Tanrı’nın gözünde kutsaldır, yani kendisine adanmıştır. O yüzden eskisi gibi bedenimizle her istediğimizi yapmakta serbest değiliz. Çünkü Mesih çarmıhta günahımızın bedelini ödeyerek sadece ruhumuzu değil, bedenimizi de kendisine satın almıştır. Biz tümünden Tanrı’ya aitiz. İkinci soruya gelince yaptığımız şeyin bizi nasıl etkilediğine de dikkat etmeliyiz. Eğer bizde Tanrı’nın dışında her hangi bir bağlılık yaratıyorsa bizim için uygun değildir demek. Bu konuda birçok örnek verebiliriz: sosyal medya, alkol ya da sigara. Önce şunu soruyoruz, *‘Benim için zararlı mı?’* İkincisi *‘Bu beni tutsak ediyor mu?’* Cevap evetse o zaman Mesih’in bedenine yakışmıyor demek. Üçüncü soru başkalarını nasıl etkilediği ile ilgili ama buna 10. bölüme gelince bakacağız. Sonuç olarak şunu görüyoruz ki Mesih inanlısı için her şey serbest değil. Özgürüz demek canımız ne çekerse yapabiliriz anlamına gelmiyor. Aksine Mesih’in bize bağışladığı özgürlük beraberinde büyük bir sorumluluk getiriyor. Rab alabildiğine günaha devam edelim diye değil, günahtan özgür olalım diye bizi azat etti.

*Kendinize ait değilsiniz.
Bir bedel karşılığı
satın alındınız;
onun için Tanrı'yı
bedenizde yüceltin.*

EVLİLİK Mİ BEKÂRLIK MI?

1.Korintliler 7: 1-40

***1** Şimdi bana yazdığınız konulara gelelim: «Erkeğin kadına dokunmaması iyidir» diyorsunuz. **2** Ama fuhuştan ötürü her erkek karısıyla, her kadın da kocasıyla yaşasın. **3** Erkek karısına, kadın da kocasına hakkını versin. **4** Kadının bedeni kendisine değil, kocasına aittir. Bunun gibi, erkeğin bedeni de kendisine değil, karısına aittir. **5** Geçici bir süre için anlaşıp kendinizi duaya vermekten başka bir nedenle birbirinizi mahrum etmeyin. Sonra yine birleşin ki, kendinizi denetleyemediğiniz için Şeytan sizi ayartmasın. **6** Bunu bir buyruk olarak değil, bir uzlaşma yolu olarak söylüyorum. **7** Herkesin benim gibi olmasını dilerdim. Ama herkesin Tanrı'dan aldığı ruhsal bir armağanı vardır; kiminin şöyle, kiminin böyle. **8** Yine de evli olmayanlarla dul kadınlara şunu söyleyeyim: Benim gibi kalsalar kendileri için iyi olur. **9** Ama kendilerini denetleyemiyorlarsa, evlensinler. Çünkü için için yanmaktansa evlenmek daha iyidir. **10** Evlilereyse şunu buyuruyorum, daha doğrusu Rab buyuruyor: Kadın kocasından ayrılmasın. **11** Ayrılsa evlenmesin, ya da kocasıyla barışsın. Erkek de karısını boşamasın. **12** Geri kalanlara Rab değil, ben söylüyorum: Eğer bir kardeşin karısı iman etmemişse ama kendisiyle yaşamaya razıysa, onu boşamasın. **13** Bir kadının kocası iman etmemişse ama kendisiyle yaşamaya razıysa, kadın onu boşamasın. **14** Çünkü iman etmemiş koca karısı aracılığıyla, iman etmemiş kadın da imanlı kocası aracılığıyla kutsanır. Yoksa çocuklarınız murdar olurdu. Ama şimdi kutsaldırlar. **15** İman etmeyen ayrılırsa ayrılınsın. Kardeş ya da kızkardeş böyle durumlarda özgürdür. Tanrı sizi barış içinde yaşamaya çağırdı. **16** Ey kadın, kocanı kurtarıp kurtaramayacağını nereden biliyorsun? Ey erkek, karını kurtarıp kurtaramayacağını nereden biliyorsun?*

17 Ancak herkes Rab'bin kendisi için belirlediği duruma uygun biçimde, Tanrı'dan aldığı çağrıya göre yaşasın. Bunu bütün kiliselere buyuruyorum. **18** Biri sünnetliken mi çağrıldı, sünnetsiz olmasın. Bir başkası sünnetsizken mi çağrıldı, sünnet olmasın. **19** Sünnetli olup olmamak önemli değildir. Önemli olan, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmektir. **20** Herkes ne durumda çağrıldıysa, o durumda kalsın. **21** Köleyken mi çağrıldın, üzülme. Ama özgür olabilirsen, fırsatı kaçırma! **22** Çünkü Rab'bin çağrısını aldığı zaman köle olan kimse, şimdi Rab'bin özgürüdür. Özgürken çağrılan kişi de Mesih'in kölesidir. **23** Bir bedel karşılığı satın alındınız, insanlara köle olmayın. **24** Kardeşler, herkes ne durumda çağrıldıysa, Tanrı önünde o durumda kalsın.

25 Kızlara gelince, Rab'den onlarla ilgili bir buyruk almış değilim. Ama Rab'bin merhameti sayesinde güvenilir biri olarak düşündüklerimi söylüyorum. **26** Öyle sanıyorum ki, şimdiki sıkıntılar nedeniyle insanın olduğu gibi kalması iyidir. **27** Karın varsa, boşanmayı isteme. Karın yoksa, kendine eş arama. **28** Ama evlenirsen günah işlemiş olmazsın. Bir kız da evlenirse günah işlemiş olmaz. Ne var ki, evlenenler bu yaşamda sıkıntılarla karşılaşacak. Ben sizi bu sıkıntılardan esirgemek istiyorum. **29-31** Kardeşler, şunu demek istiyorum: Zaman daralmıştır. Bundan böyle, karısı olanlar karıları yokmuş gibi, yas tutanlar yas tutmuyormuş gibi, sevinenler sevinmiyormuş gibi, mal alanlar malları yokmuş gibi, dünyadan yararlananlar alabildiğine yararlanmıyormuş gibi olsun. Çünkü dünyanın şimdiki hali geçicidir. **32** Kaygısız olmanızı istiyorum. Evli olmayan erkek, Rab'bi nasıl hoşnut edeceğini düşünerek Rab'bin işleri için kaygılanır. **33** Evli erkekse karısını nasıl hoşnut edeceğini düşünerek dünya işleri için kaygılanır. **34** Böylece ilgisi bölünür. Evli olmayan kadın ya da kız hem bedence hem ruhça kutsal olmak amacıyla Rab'bin işleri için kaygılanır. Evli kadınsa kocasını nasıl hoşnut edeceğini düşünerek dünya işleri için kaygılanır. **35** Bunu sizin iyiliğiniz için söylüyorum, özgürlüğünüzü kısıtlamak için değil. İlginizi dağıtmadan, Rab'be adanmış olarak, O'na yaraşır biçimde yaşamınızı istiyorum. **36** Bir kimse nişanlı olduğu kıza yakışsız davrandığını düşünüyorsa, aşırı tutkuları varsa ve evlenmesi gerekiyorsa, istediğini yapsın, günah işlemiş olmaz; evlensinler. **37** Ama zorunluluk altında bulunmayan, yüreği kararlı, istediğini yapabilecek durumdaki kişi, nişanlısıyla evlenmemeye yüreğinde karar vermişse, iyi eder. **38** Kısacası nişanlısıyla evlenen iyi eder, evlenmeyense daha iyi eder. **39** Kadın, kocası yaşadıkça kocasına bağlıdır. Kocası ölürse dilediği kimseyle evlenmekte özgürdür; yeter ki, o kişi Rab'be ait biri olsun. **40** Ama dul kadın, olduğu gibi kalırsa daha mutlu olur. Ben böyle düşünüyorum ve sanırım bende de Tanrı'nın Ruhü vardır.

AÇIKLAMA: Şimdi Pavlus Korint'teki kardeşlerden kendisine yöneltilen sorulara tek tek cevap yazmaya başlar. İlk soru evlilikle ilgilidir. Anlaşılan Korint'te bazı öğretmenler evliliğin murdar bir şey olduğunu öğretiyorlardı, güya bir kadınla birlikte olmak günah sayılırdı. Böylece bazısı eşlerini bırakmak istiyordu, başkaları evlenmemek için ellerinden geleni yapıyordu. Pavlus ise öncelikle evliliğin

kutsallığını savunur. Evlilik Tanrı'nın fikriydi; daha dünyamıza günah girmeden önce Rab Âdem ve Havva'yı bir araya getirdi. Demek ki evlilik çerçevesinde yaşanan cinsel ilişki de kutsaldır. O yüzden Pavlus evli olanların eşlerine bu konuda haksızlık yapmamaları gerektiğini vurgular. Aynı zamanda Pavlus bekârlığın da Tanrı'dan bir armağan olduğunu savunur, nitekim kendisi bekârdı. Sonuç olarak ister evli olalım, ister bekâr kalalım önemli olan Tanrı'ya hoşnut etmek. Rab herkesi farklı yarattı, çoğu kişi evlense de bazıları Tanrı'nın verdiği kuvvetle bekâr kalarak kendilerini Tanrı'ya adayabilir. Fakat Korint'te bazı imanlı Tanrı'ya bu açıdan adanmak isterken kendilerine tuzak kuruyorlardı. Böylelerine Pavlus, *'için için yanmaktansa evlenmek daha iyidir'*der.

Sonra evli olup da imansız eşlerini bırakmayı düşünen kişilere geliyoruz. Pavlus İsa Mesih'in buyruğu uyarınca boşanmanın Tanrı'nın temel isteğine aykırı bir durum olduğunu vurgular (Matta 5:32). Rab'bin sözü zina haricinde boşanmayı yasaklar (Matta 19:9). Yine de bazı özel durumlar söz konusu. Örneğin, iman eden birinin eşi onunla yaşamak istemiyorsa, imanlı ne yapmalı? Bu konuda Mesih'in net bir buyruğu yoktu o yüzden Elçi Pavlus Rab'den aldığı yetkiyle bu duruma ışık tutar. Pavlus bu durumda imanlı kişinin eşiyle birlikte yaşamak için elinden geleni yapması gerektiğini vurgular, çünkü evlilik kutsaldır ve bir ailenin mensuplarının bir arada kalmaları çok önemlidir. Nitekim bu beraberliğin kutsallığından en başta çocuklar faydalanır. Yine de imansız eş ayrılmakta direniyorsa yapacak bir şey kalmıyor. Bu durumda boşanmış imanlı özgürdür, çünkü kendisinin bir suçu yoktu. Ardından Pavlus herkesin aslında bulunduğu durumda kalması gerektiğini söyler. İman ettik diye, tüm iplerimizi koparmaya gerek yok. Burada köle örneğini verir. O dönemki insanlar farklı nedenlerden dolayı kölelik boyunduruğu altına giriyordu. Çoğu zaman borcunu ödeyemeyen kişi bir süreliğine köle olarak çalışırdı. Bu durumdaki kişilere Pavlus saygılı bir şekilde patronlarına hizmet etmeleri gerektiğini öğretirdi (Efesliler 6:5-8). Sonuç olarak Rab insanı ne durumda çağırırsa o durumda kalması daha iyi. Yani, iman ettik diye, hemen tüm hayatımızı alt üst etmemeliyiz. Aksine barış içinde yaşamaya özen göstermeliyiz.

Kalan ayetlerde Pavlus evlenip evlenmemek konusunda kararsız olanlara seslenir. Daha önce gördüğümüz gibi Korint'te bazıları bekâr kalmanın daha 'kutsal' olduğunu öğretiyordu. Bekâr olan Pavlus ise olaya öyle bakmıyor çünkü evlilik Tanrı'nın gözünde çok değerlidir. Rab uğruna bekâr kalmak da güzel bir şey ama herkese göre değil (Matta 19:11-12). Ne var ki günümüzde evlenemeyen kişilere gelince, 'yazıksın, evde kalmışsın' diye hor görülüyorlar. Fakat Pavlus için Rab uğruna bekâr kalmak da çok değerli bir şey. Çünkü evli olmayan kişi tüm yüreğiyle Tanrı'nın isteğine ve hizmetine odaklanabilir. Evliler ise doğal olarak eşlerini ve çocuklarını düşünmek zorunda. O yüzden Pavlus gibi Tanrı'nın hizmetine adanmış birinin bekâr kalması aslında büyük bir avantajdır. Yine de ister evli olalım ister bekâr kalalım, her şeyimizle Tanrı'ya adanmaya bakmalıyız. Kısacası evlilik konusunu gözümüzde büyütmemeliyiz. Bazıları *'evde kalırsam vay halime'* diye kara kara düşünür, başkaları ise *'bu eşimden bir kurtulabilsem...'* diyerek sağlıklı

olmayan hayaller kurar. Kaldı ki ister evlenelim, ister bekâr kalalım, Tanrı'nın isteği olduğuna emin olmamız gerek. Çünkü hayatımız artık kendisine aittir.

KURBAN ETİ

1.Korintliler 8:1-13

1 Şimdi putlara sunulan kurbanların etine gelelim. «Hepimizin bilgisi var» diyorsunuz, bunu biliyoruz. Bilgi insanı böbürlendirir, sevgiyse geliştirir. **2** Bir şey bildiğini sanan, henüz bilmesi gerektiği gibi bilmiyordur. **3** Ama Tanrı'yı seveni Tanrı bilir. **4** Putlara sunulan kurban etinin yenmesine gelince, biliyoruz ki, «Dünyada put bir hiçtir» ve «Birden fazla Tanrı yoktur». **5-6** Yerde ya da gökte ilah diye adlandırılanlar varsa da -nitekim pekçok «ilah», pekçok «rab» vardır-bizim için tek bir Tanrı Baba vardır. O her şeyin kaynağıdır, bizler O'nun için yaşıyoruz. Tek bir Rab var, O da İsa Mesih'tir. Her şey O'nun aracılığıyla yaratıldı, biz de O'nun aracılığıyla yaşıyoruz. **7** Ne var ki, herkes bu bilgiye sahip değildir. Hâlâ putperest alışkanlıklarının etkisinde kalan bazıları, yedikleri etin puta sunulduğunu düşünüyorlar. Vicdanları zayıf olduğu için lekeleniyor. **8** Yiyecek bizi Tanrı'ya yaklaştırmaz. Yemezsek bir kaybımız olmaz, yersek de bir kazancımız olmaz. **9** Yalnız dikkat edin, bu özgürlüğünüz vicdanı zayıf olanların sürçmesine neden olmasın. **10** Eğer zayıf vicdanlı biri, bilgili olan seni bir put tapınağında sofraya oturmuş görürse, puta sunulan kurbanın etini yemek için cesaret almaz mı? **11** Sonuçta bu zayıf vicdanlı kişi, Mesih'in uğruna öldüğü bu kardeş, senin bilgin yüzünden mahvolur! **12** Bu şekilde kardeşlere karşı günah işleyip onların zayıf vicdanlarını yaralayarak Mesih'e karşı günah işlemiş olursunuz. **13** Bu nedenle, yediğim şey kardeşimin sendeleyip düşmesine yol açacaksa, kardeşimin düşmemesi için bir daha et yemeyeceğim.

AÇIKLAMA: Özellikle Kurban Bayramı esnasında şu soru sık sık gelir: 'Kurban eti yenir mi?' Pavlus'un bu bölümde tartıştığı konu günümüzdeki kurban eti sorusuyla birebir örtüşmese de bunun gibi 'belirsiz' yani Kutsal Kitap'ta talimatı olmayan konular için çok önemli bazı prensipler öğretir. Kutsal Kitap bize kapsamlı bir 'helal/haram' listesi vermiyor, aksine her durumda uygulayabileceğimiz mantıklı bir takım prensip öğretir. Böylece modern çağda da gündeme gelen her tür sorunu çözebiliriz. Korint'te yaşanan kurban et sıkıntısı Roma dünyasında yaygın putperestlikten kaynaklanıyordu. Çoğu pagan metropolitte olduğu gibi Korint'te de birçok putperest tapınak vardı. Fakat bunlar sadece ibadethane değil, aynı zamanda çarşı görevini de görüyordu. Örneğin şehre getirilen hayvanlar genellikle bu pagan tapınaklarda kesilir ve oradaki putlara sunulurdu, sonra piyasaya çıkartılırdı. Dolayısıyla et almak isteyen vatandaş pagan tapınağa gitmek zorundaydı. Şimdi, O zamanlar putperestlikten yeni kurtulan bazı imanlılar için bu büyük bir sıkıntı yaratmıştı. Bazısı putlara sunulan etlerden yemeyi günah sayardı, başkaları ise putların boş olduğunu hatırlatarak hiç bir sorun teşkil etmediğini

savunuyordu. Bu konuda anlayamayan Korint kardeşleri meseleyi Elçi Pavlus'a iletiler.

Cevabında Pavlus öncelikle kendini 'bilgili' sanan kardeşlerin kibirlerine odaklanıyor. İnsan doğruları bilip savunabilir ama bildikleriyle gurura kapılıyorsa bunun hiçbir değeri yoktur. Çünkü salt bilgi ancak kişinin kafasını şişirir, Tanrı'nın arzusu ise sevgide pekişmemiz ve birlik içinde kenetlenmemizdir. O yüzden önemli olan sadece doğruları bilmek değil, doğruları sevgiyle uygulayabilmektir, Tanrı katında esas değerli olan budur. Ardından Pavlus puta sunulan etlerin günah olmadığını öğretir. Neden? Çünkü Tanrı'nın bakış açısından putun hiç bir değeri yoktur, yani gerçek bir ilah değil, sadece bir taş ya da odun parçasıdır. Nitekim gerçekte tek bir Tanrı vardır; dünyada 'ilah' diye geçinen diğerlerin hepsi boştur. Ama dikkat edersek bundan sonraki cümlede Pavlus 'tek Tanrı' kavramı içine hem Baba'yı hem de Oğul'u sığdırır. Önce Baba Tanrı her şeyin kaynağı olarak geçer, sonra her şeyi yaratan İsa Mesih 'Rab' diye geçer. İkisi birdir, çünkü tek Tanrı'nın özündendirler.

Şimdi bu bilginin pratik uygulamasına geliyoruz. Pavlus'un dediğine göre kurban etinde sorun yok, fakat benim kurban etini yemem başkasının sendelemesine neden oluyorsa o zaman sorun vardır. Vicdanı zayıf ya da hassas olan kardeşlerim için kurban eti sorun ise benim dikkatli davranmam lazım. Yani vurdumduymazlık yapamam çünkü bu durumda sevgi bilgiden daha önemlidir. Nitekim söz konusu zayıf kardeş Mesih'in uğruna canını verdiği bir insandır. Dolayısıyla yaptığının doğru olduğuna kanaat getirsem de başkalarına nasıl yansıdığı da o kadar önemlidir. Hatta Elçi Pavlus daha da ileri gider: '*Benim kurban eti yemem bir kardeşimin sürçmesine neden olacaksa bundan böyle hiç et yemem,*' diyor. Romalılar 14'te Pavlus benzer bir konu işler ve 'imanı zayıf' olan kardeşlerimize son derece duyarlı davranmamız gerektiğini vurgular. Bu prensibi birçok alanda uygulayabiliriz. Örneğin, birisi alkol tüketimine karşı olabilir, bir başkası ise bu konuda sorun görmüyor olabilir, nasıl çözeceğiz? En başta alkol ile sarhoş olmanın günah olduğunu biliyoruz (Romalılar 13:13). Öbür yandan şunu belirtebiliriz ki her hangi bir içeceğin kendi günahı yoktur, günah içimizden doğar (Markos 7:16). Mesih'in kendisi Kana köyündeki düğünde son derece kaliteli bir şarap yoktan yaratarak bunu kanıtlamıştı. O halde alkolü seviyeli bir şekilde içtiğimiz sürece sorun yok. Ama hesaba katmamız gereken son bir şey daha var, o da davranışımızın başkalarına nasıl yansıdığı. Eğer benim alkol tüketmem, seviyeli de olsa, başkasının sürçmesine neden oluyorsa, içmemem lazım, ya da içmek istiyorsam vicdanı hassas olan kardeşime yansımayacak şekilde içmem gerek. Bunun gibi 'belirsiz' konulara gelince bu sorulara dikkat edelim: 1 Yararlı mıdır? 2 Bağımlılık yaratıyor mu? 3 Başkasını sendeletir mi? En önemlisi aramızdaki sevginin her şeyden daha kıymetli olduğunu unutmayalım. Pavlus'un dediği gibi: '*Yiyecek uğruna Tanrı'nın işini bozma!*' (Romalılar 14:20).

MÜJDENİN KÖLESİ

1.Korintliler 9:1-27

1 Özgür değil miyim? Elçi değil miyim? Rabbimiz İsa'yı görmedim mi? Sizler Rab yolunda verdiğim emeğin ürünü değil misiniz? **2** Başkaları için elçi değilsem bile, sizler için elçiyim ya! Rab yolunda elçiliğimin kanıtı sizsiniz. **3** Beni sorguya çekenlere karşı kendimi böyle savunurum. **4** Yiyip içmeye hakkımız yok mu bizim? **5** Öbür elçiler gibi, Rab'bin kardeşleri ve Kefas gibi, yanımızda imanlı bir eş gezdirmeye hakkımız yok mu? **6** Geçimi için çalışması gereken yalnız Barnaba'yla ben miyim? **7** Kim kendi parasıyla askerlik yapar? Kim bağ diker de ürününü yemez? Kim sürüyü güder de sütünden içmez? **8** İnsansal açıdan mı söylüyorum bunları? Kutsal Yasa da aynı şeyleri söylemiyor mu? **9-10** Musa'nın Yasası'nda, «Harman döven öküzün ağzını bağlamayacaksın» diye yazılmıştır. Tanrı'nın kaygısı öküzler mi, yoksa bunu özellikle bizim için mi söylüyor? Kuşkusuz, bizim için yazılmıştır bu. Çünkü çift sürenin umutla sürmesi, harman dövenin de harmana ortak olma umuduyla dövmesi gerekir. **11** Aranıza ruhsal tohumlar ektiyseniz, sizden maddesel bir harman biçmemiz çok mu? **12** Başkalarının sizden yardım almaya hakları varsa, bizim daha çok hakkımız yok mu? Ama biz bu hakkımızı kullanmadık. Mesih Müjdesi'nin yayılmasına engel olmayalım diye her şeye katlanıyoruz. **13** Tapınakta çalışanların tapınaktan beslendiklerini, sunakta görevli olanların da sunakta adanan adaklardan pay aldıklarını bilmiyor musunuz? **14** Bunun gibi, Rab Müjde'yi yayanların da geçimlerini Müjde'den sağlamasını buyurdu. **15** Ama ben bu haklardan hiçbirini kullanmış değilim. Bunlar bana sağlansın diye de yazmıyorum. Bunu yapmaktansa ölmeyi yeğlerim. Kimse beni bu övünçten yoksun bırakmayacaktır! **16** Müjde'yi yayıyorum diye övünmeye hakkım yok. Çünkü bunu yapmakla yükümlüyüm. Müjde'yi yaymazsam vay halime! **17** Eğer Müjde'yi gönülden yayarsam, ödülüm olur; gönülsüzce yayarsam, yalnızca bana emanet edilen görevi yapmış olurum. **18** Peki, ödülüm nedir? Müjde'yi karşılıksız yaymak ve böylece Müjde'yi yaymaktan doğan hakkımı kullanmamaktır. **19** Ben özgürüm, kimsenin kölesi değilim. Ama daha çok kişi kazanayım diye herkesin kölesi oldum. **20** Yahudiler'i kazanmak için Yahudiler'e Yahudi gibi davrandım. Kendim Kutsal Yasa'nın denetimi altında olmadığım halde, Yasa altında olanları kazanmak için onlara Yasa altındaymışım gibi davrandım. **21** Tanrı'nın Yasası'na sahip olmayan biri değilim, Mesih'in Yasası altındayım. Buna karşın, Yasa'ya sahip olmayanları kazanmak için Yasa'ya sahip değilmişim gibi davrandım. **22** Güçsüzleri kazanmak için onlarla güçsüz oldum. Ne yapıp yapıp bazılarını kurtarmak için herkesle her şey oldum. **23** Bunların hepsini Müjde'de payım olsun diye, Müjde uğruna yapıyorum. **24** Koşu alanında yarışanların hepsi koştuğu halde ödülü bir kişinin kazandığını bilmiyor musunuz? Öyle koşun ki ödülü kazanasınız. **25** Yarışa katılan herkes kendini her yönden denetler. Böyleleri bunu çürüyüp gidecek bir defne tacı kazanmak için yaparlar. Bizse hiç çürümeyecek bir taç için yapıyoruz. **26** Bunun içindir ki, amaçsızca koşan biri gibi koşmuyorum. Yumruğumu havayı döver gibi boşa atmıyorum. **27** Müjde'yi

başkalarına duyurduktan sonra kendim reddedilmemek için bedenime eziyet çektirip onu köle ediyorum.

AÇIKLAMA: Her hangi bir kurumda çalışanlar arasında bunu gösteriş için yapan da var gizlice hizmet eden de var. Genellikle ilk grup tüm alkışları toplar ama işin çoğu ikinci gruba kalır. Bazen kilisede de durum böyledir. Elçi Pavlus büyük özveriyle Korintliler kardeşlerine hizmet etti, karşılık beklemeden onlara babalık yaptı. Fakat kendisi ayrıldıktan sonra başkaları onun yerini doldurmaya kalktılar. Yalnız bunlar hizmetlerine karşılık olarak maddi ve manevi bir takım beklenti içindeydiler. Hatta bu yaramaz öğretmenler bir süre sonra kiliseyi ilk kuran Elçi Pavlus'u bile eleştirmeye başladılar. O yüzden bu bölümde Pavlus hizmetini savunmak zorunda kalıyor. Korint'te kendisini sorguya çeken kişilere öncelikle özgürlüğünü anlatır. Aslında Mesih'in elçisi olarak Pavlus Korint Kilisesi'nden bir takım hak talep edebilirdi. Nitekim insan birilerine hizmet ettiyse onlardan bunun karşılığını alması gayet doğal ve mantıklıdır. Kişi kilisede hizmet ediyor, ya da ruhsal bir konuma sahiptir diye bu kural değişmez, çünkü onun da karnını doyurması gerek. Evliyse ailesini de geçindirmesi lazım. Ne yazık ki günümüzde de kilisede görev yapanın bunu karşılıksız yapması gerek gibi yanlış düşünceler var. Bu yüzden Rab'bin birçok hizmetkârı acınacak bir halde zar zor geçiniyor. Elbette ki kilisede hizmet eden bunu kendi maddi menfaati için yapmamalı ama aynı zamanda dilenci yerine de konulmamalı. Aksine kilise topluluğu hizmet edenleri el üstünde tutmalı, Rab adına canla başla çalışanları her türlü, maddi manevi, onurlandırmalıyız (1.Timoteos 5:17). Bu açıdan müjdeyi yaymak için kendilerini Mesih'e adanmış kişilerin geçimlerinin müjdeden sağlanması gayet doğal ve gereklidir.

Pavlus'a gelince, özellikle kimseyi sendeletmemek için bu hakkını bile kullanmadı. Kurmuş olduğu kiliselerden bir destek talep edebilirdi belki ama bunu hiç yapmadı. Tersine, çoğu zaman kendi ihtiyaçlarını karşılamak için çalışmayı tercih ederdi. Bunu özellikle yeni iman edenlere sağlıklı bir örnek sergilemek için yapardı (2.Selanikliler 3:6-13). Çünkü Elçi Pavlus için en önemli şey, müjdenin duyurulmasıydı. Hatta Pavlus bu konuda kendini büyük bir yük altında hissediyordu: *'Müjdeyi yaymazsam vay halime!'* O ödülünü her hangi birinden değil, Rab'den almak istiyordu. O yüzden Pavlus için müjdeyi karşılıksız yaymak en büyük onur ve şerefti. Dediğimiz gibi Pavlus özgürdü, yani kardeşlerden destek alabilirdi ama o özgürlüğünü başka türlü kullanmayı tercih ederdi. Kiliseden kazanmak yerine daha çok insan kazanmak için kendini köle gibi çalıştırırdı. Müjde'ye karşı gelen Yahudiler'i kazanmak için her açıdan onlara uymaya çalışıyordu. Yahudi olmayanlara gelince onları kazanmak için onlara da uymaya razıydı. Aslında eskiden Pavlus oldukça dindar ve muhafazakâr bir Yahudi'ydi ama başkalarını müjdeye çekmek için tüm bunlardan vazgeçti (Filipililer 3:7-10). İşte Pavlus'un yüreği buydu: Ne yapıp yapıp bazılarını kurtarmak için herkesle her şey oldum.

Elçi Pavlus kendini bir tür ruhsal maratonda görüyordu. Aslında tüm imanlılar bu maratona dâhildir. Ancak birbirimize karşı yarışmıyoruz, aksine kendi egomuzla karşı mücadele ediyoruz. Rabbimiz İsa Mesih'in beğenisini kazanmak için koşuyoruz. Son çizgide Mesih'in ağzından 'Aferin, iyi ve güvenilir kölem'sözlerini duymak için kendimizi yoruyoruz. Bu maratonda en büyük rakibimiz de biziz. Özellikle bedensel arzularımız, bencil tutkularımız bizi alıkoymaya çalışır. Dünyasal kaygılar bize öyle yük olabiliyor ki artık koşamaz hale gelebiliyoruz. O yüzden günbegün her tür günahattan sıyrılıp koşuya devam etmek lazım (İbraniler 12:1-2). En önemlisi gözümüzü hedeften yani İsa Mesih'ten ayırmamalıyız. Ne için koştuğumuzu sürekli akla getirmeliyiz. Bizler her hangi dünyasal onur ya da defne tacı için uğraşmıyoruz, Mesih'in elinden alacağımız sonsuz ödül için koşuyoruz (2.Timoteos 4:7-8). İşte burada Elçi Pavlus ile diğer sahte öğretmenler arasında nedenli büyük bir uçurum olduğunu görebiliyoruz. Onlar kendi egolarına çalışırken Pavlus egosunu ayakaltına alıp tüm gücüyle Mesih'e hizmet ediyordu. Başkaları insanların alkışlarını ve paralarını toplamaya çalışırken Pavlus hepsinden feragat edip sadece insanları kurtarmak için uğraşıyordu. Müjdenin kölesi olmak böyledir (1 Selanikiler 2:1-12).

TEHLİKELİ DENEME

[1.Korintliler 10:1-22](#)

1 Kardeşler, atalarımızın hepsinin bulut altında korunduğunu ve hepsinin denizden geçtiğini bilmenizi istiyorum. **2** Musa'ya bağlanmak üzere hepsi bulutta ve denizde vaftiz edildi. **3** Hepsi aynı ruhsal yiyeceği yedi; **4** hepsi aynı ruhsal içeceği içti. Artlarından gelen ruhsal kayadan içtiler; o kaya Mesih'ti. **5** Ne var ki, Tanrı onların çoğundan hoşnut değildi; nitekim cesetleri çöle serildi. **6** Bu olaylar, onlar gibi kötü şeylere özlem duymamamız için bize ders olsun diye oldu. **7** Onlardan bazıları gibi puta tapanlar olmayın. Nitekim şöyle yazılmıştır: «Halk yiyip içmeye oturdu, sonra kalkıp çılgınca eğlendi.» **8** Onlardan bazıları gibi fuhuş yapmayalım. Fuhuş yapanların yirmi üç bini bir günde yok oldu. **9** Yine bazıları gibi Rab'bi denemeyelim. Böyle yapanları yılanlar öldürdü. **10** Kimileri gibi de söylenip durmayın. Söylenenleri ölüm meleği öldürdü. **11** Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçirildi. **12** Onun için, ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin! **13** Herkesin karşılaştığı denemelerden başka denemelerle karşılaşmadınız. Tanrı güvenilirdir, gücünüzü aşan biçimde denenmenize izin vermez. Dayanabilmeniz için denemeyle birlikte çıkış yolunu da sağlayacaktır. **14** Bu nedenle, sevgili kardeşlerim, putperestlikten kaçının. **15** Akli başında insanlarla konuşur gibi konuşuyorum. Söylediklerimi kendiniz tartın. **16** Tanrı'ya şükrettiğimiz şükran kâsesiyle Mesih'in kanına paydaş olmuyor muyuz? Bölüp yediğimiz ekmelele Mesih'in bedenine paydaş olmuyor muyuz? **17** Ekmek bir olduğu gibi, biz de çok olduğumuz halde bir bedeniz. Çünkü hepimiz bir ekmeği paylaşıyoruz. **18** İsrail halkına bakın; kurban etini yiyenler sunağa paydaş değil midir? **19** Öyleyse ne demek istiyorum? Puta sunulan kurban etinin bir özelliği mi var? Ya da putun bir önemi mi var? **20** Hayır, yok! Dediğim şu: Putperestler kurbanlarını Tanrı'ya değil, cinlere sunuyorlar. Cinlerle paydaş olmanızı istemem. **21** Hem Rab'bin, hem cinlerin kâsesinden içemezsiniz; hem Rab'bin, hem cinlerin sofrasına ortak olamazsınız. **22** Yoksa Rab'bi kışkırtmaya mı çalışıyoruz? Biz O'ndan daha mı güçlüyüz?

AÇIKLAMA: Bu bölümde Elçi Pavlus 8. bölümde geçen putlara sunulan etler konusuna dönüyor. Korint'te bazı kardeşler putların boş olduğunu söyleyerek onlara sunulan etleri yemenin zararsız olduğunu savunuyordu. Pavlus o bölümde bu tür tartışmalı konularda 'zayıf' yani vicdanı hassas kardeşleri düşünmeleri gerektiğini söyledi. Her şeyden önce başkalarına sürçme taşı olmamaya özen gösterilmeli. Şimdi ise Pavlus daha da ileri gidip putlara sunulan etlerin sofralarına katılarak aslında Mesih'e aykırı davranıldığını belirtir çünkü putların arkasındaki cinlere bir açıdan paydaş olunuyor. Neticede hem Mesih'in sofrasına hem de cinlerin sofrasına paydaş olmak oldukça büyük bir tezat doğurur.

Bölümün başında Pavlus öncelikle Eski Antlaşma'dan İsrail'in tarihinde geçen bir kaç örnek sergiler. Musa'yla birlikte Mısır'dan çıkan halkın tümü Rab'bin mucizelerine birinci derecede şahit oldular. Arkadan onları kovalayan Firavun ordularına karşı Rab büyük bir bulutu onlara kalkan olarak yerleştirdi. Sonra önlerindeki koca denizi ikiye ayırarak kaçmaları için suyun ortasından bir yol açtı.

Pavlus bu iki olayı imanlının yaşadığı kurtuluş ve vaftize benzetir. Yahudiler'e dönünce Rab çölde yiyeceklerini, içeceklerini ve giyeceklerini mucizevi bir şekilde sağladı ama tüm bunlara rağmen Tanrı'ya karşı tekrar tekrar başkaldırdılar. Musa çok direndi, Rab de çok kez merhamet gösterdi ama sonunda Mısır'dan çıkan ilk neslin tümünün çölde yok olacağına ant içti (Çölde Sayım 14:29). Bundan önce Rab, Sina Dağı'nda Musa'ya ilk buyruklarını verdiği zaman, İsrail halkı Rab'bin antlaşmasına bağlı kalacağına söz verdi. Musa yine Rab'bin huzuruna çıktı ve kırk gün boyunca Rab'den bir takım buyruk daha alırken aşağıda sabırsızlanan halk bu sırada altın bir buzağı yaptırarak *'İşte sizi Mısır'dan kurtaran ilahınız budur'* diyerek önünde eğildiler. Bu yetmemiş gibi kalkıp fuhuş yaparak çılgınca eğlendiler (Mısır'dan Çıkış 32). Daha sonra İsraililer, Moavlı kadınlarla fuhuş yaparak Rab'bi çok öfkelenmelerine öyle ki bir günde 23 bin kişi öldü (Çölde Sayım 25). Başka bir seferinde çölde dolaşan Yahudiler yine Rab'be isyan ettiler ve Tanrı aralarına zehirli yılanlar gönderdi (Çölde Sayım 21:5-6). Aslında İsrail tarihinden pek çok örnek verilebilir ancak kesin olarak şunu görüyoruz ki Rab'bin bütün çabalarına rağmen putperestlik ve fuhuş toplumu mahvetti. Etraflarındaki pagan uluslara uyum sağlamak istemeleri hep yıkımlarına neden oldu.

Pavlus'un yukarıdaki örnekleri Korint Kilisesi'ne aktarmasının sebebi şu idi; onlar da kendilerini güçlü hissediyorlardı, günaha düşeceklerine ihtimal vermiyorlardı, oysaki dünyayla uzlaşma yoluna girdiler bile. Aralarından bazıları putperestlerle oturup kalksalar da bize bir şey olmaz diye böbürleniyordu. Ama gerçek şu ki kendimizden ne kadar emin isek düşmemiz de o kadar kesindir. Eski Antlaşma'da Yahudiler'in başına gelen bütün bu olaylar aslında hepimiz için büyük bir ibretlik öyküsü. Kısacası kendi gücümüze ya da bilgeliğimize asla güvenmemeliyiz. Dahası 'özgürlüğümüzle' Rab'bi denemeye yani O'nun sabrını zorlamaya kalkmamalıyız. Bazen çok ciddi denemelerden geçebiliriz ama öncelikle şunu hatırlamalıyız ki bu denemeler bize özel değil, tarih boyunca benzeri birçok imanlının başına gelmiştir. İkinci olarak Tanrı'nın güvenilir olduğunu unutmamalıyız; gücümüzü aşacak bir denemeye karşılaşmamıza izin vermeyeceğine söz verir. Üçüncü olarak da her denemeye birlikte yeri ve zamanı geldiğinde çıkış yolunu göstereceğini belirtiyor. Rab'bin gücüyle her türlü denemenin üstesinden gelebiliriz (Filipililer 4:13). Fakat bilerek kendimizi günahın ortamına sokuyorsak bu durumda Tanrı'dan yardım beklememeliyiz.

Anlaşılan Korintliler'in bazıları hem pagan tapınakların şölenlerine hem de Rab'bin Sofrası'na katılıyordu. Pavlus bunun çok ciddi bir çelişki oluşturduğunu belirtir. Neticede kardeşlerle birlikte Rab'bin Sofrası'nda oturup ekmek ve şarabı paylaştığımızda aramızdaki birliği kutladığımız gibi, paganlarla aynı sofraya oturup cinlere sunulan yemekler yiyorsak onlarla bir tür birlik kuruyor muyuz? Mesih'in sofrasına oturduğumuzda O'nun yüce sevgisine paydaş olmak üzere oturuyoruz. Aynı şekilde putperest insanlarla oturup etkinliklerine katıldığımızda onlara bu açıdan paydaş olduğumuzu görmüyor muyuz? İşte burada özgürlüğümüzü

sınamamız gerek. İblis bizi denemek isteyebilir, bari kendi kendimizi denemenin tuzağına sokmayalım yoksa Rab'bin sabrını denemiş ve zorlamış oluruz.

ÖZGÜRLÜĞÜN SINIRI

1.Korintliler 10:23-33

23 «Her şey serbest» diyorsunuz, ama her şey yararlı değildir. «Her şey serbest» diyorsunuz, ama her şey yapıcı değildir. **24** Herkes kendi yararını değil, başkalarının yararını gözetin. **25** Kasaplar çarşısında satılan her eti vicdan sorunu yapmadan, sorgusuz sualsiz yiyin. **26** Çünkü «Yeryüzü ve içindeki her şey Rab'bindir.» **27** İman etmemiş biri sizi yemeğe çağırır, siz de gitmek isterseniz, önünüze konulan her şeyi vicdan sorunu yapmadan, sorgusuz sualsiz yiyin. **28** Ama biri size, «Bu kurban etidir» derse, hem bunu söyleyen için, hem de vicdan huzuru için yemeyin. **29** Senin değil, öbür adamın vicdan huzuru için demek istiyorum. Benim özgürlüğümü neden başkasının vicdanı yargılasın? **30** Şükrederek yemeğe katılırsam, şükrettiğim yiyecekteki ötürü neden kınanayım? **31** Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, her şeyi Tanrı'nın yüceliği için yapın. **32** Yahudiler'in, Grekler'in ya da Tanrı topluluğunun tökezleyip düşmesine neden olmayın. **33** Ben de kendi yararımı değil, kurtulsunlar diye birçoklarının yararını gözeterek herkesi her yönden hoşnut etmeye çalışıyorum.

AÇIKLAMA: Korint kardeşleri serbest takılmayı seviyorlardı. Genel olarak Korint halkı da kendine öyle bir isim yapmıştı. İmanlıların bazısı da Mesih'te edindikleri özgürlüğü ardına kadar yaşamak istiyorlardı. Ama Elçi Pavlus bu tutumun İsa Mesih inancına yakışmadığını belirtir. Daha önce, altıncı bölümde, Pavlus özgürlüğümüzün bazı sınırlarından bahsetti. En başta imanlı yapmak istediği şeyin kendisi için yararlı olup olmadığını sorgulaması lazım. Çünkü daha önce belirttiği gibi, bedenimiz bize ait değildir (6:20). Günümüzde insanlar, 'Bu benim bedenim, onunla ne istersem yapabilirim' düşüncesiyle hareket etmektedirler ama bu İncil'in öğretisine aykırıdır. O yüzden ne yaparsak yapalım öncelikle Mesih'in temel değerlerine uyup uymadığını kontrol etmemiz lazım. Aynı zamanda yiyip içtiğimiz ya da yaptığımız şeyler bizde sağlıksız bir bağımlılık yaratıyorsa bu da Rab'bin isteğine aykırıdır. Bu listeye sadece bilindik kötü bağımlılıklar değil, facebook ve playstation gibi bazı modern alışkanlıklar da ekleyebiliriz. Çünkü hayatımızı esir alan her şey eninden sonunda Mesih'ten de uzaklaşıp ruhsal olarak soğumamıza yol açacaktır.

Pavlus bu bölümde putlara sunulan kurban etleri tartışıyordu. Bu tarz 'tartışmalı' konuları değerlendirmek için önemli bir hususa daha değinir. Sadece bizim için yararlı ya da tutsak edici olup olmadığı değil, başkalarına da nasıl etki yaptığına dikkat etmemiz gerektiğini vurgular. Yapmak istediğim şey yapıcı mı yıkıcı mı? Belki o davranışın bir zararı yoktur bana ama başkalarına sürçme taşı oluyorsa o zaman uygun değildir. Çünkü Mesih imanlısı olarak bir tek kendimi düşünemem, kardeşlerimi de düşünmek zorundayım. Putlara sunulan etler

konusunda dönünce, vicdanım tamamen temiz olabilir, etin de bir zararı yoktur, ancak vicdanı hassas olan bir imanlı beni putperestlerle aynı sofraya oturmuş olarak görse benim özgürlüğüm yüzünden imanı büyük bir darbe alacaktır. Elbette ki hiç bir yemeğin ya da içeceğin kendiliğinden bir günahı yoktur çünkü hepsini Rab yarattı. Mesih de her yemeğin temiz olduğunu belirtti (Markos 7:14-19). Ama Mesih aynı zamanda bir başkasının tökezlemesine neden olmaktansa insanın boynuna bir değirmen taşı bağlayıp denize atılması daha iyi olur diye söyledi (Markos 9:42). Sonuç olarak Mesih'te özgürüz ama özgürlüğümüzü başkalarının imanlarını ayakaltına almak için asla kullanmamalıyız.

Bölümün son ayetlerinde imanlının sadece kilisedeki kardeşleri değil, dışardakileri de hesaba katması gerektiğini belirtir. İmanlının her bir sözü ve davranışı Rab'bi öyle yüceltmeli ki *'aralarında evrendeki yıldızlar gibi parladığınız bu eğri ve sapık kuşağın ortasında kusursuz ve saf, Tanrı'nın lekesiz çocukları'* olarak bilinelim (Filipililer 2:14). Bu yüzden Pavlus hem Yahudiler'e hem de Grekler'e her açıdan olumlu bir tanıklık sergilemeleri gerektiğini hatırlatır. Bazen imanlılar dünyada insanların kendileri hakkında ne düşündüklerine tamamen boş veriyorlar. Pavlus böyle düşünmüyordu çünkü onun için kendi özgürlüğünden de daha önemli bir şey vardı, o da insanların kurtulmasıydı. En büyük hedefi ve arzusu buydu. Bizler de yemek içmek olsun, giyim kuşam olsun her açıdan Mesih'in müjdesine yaraşır hayatlar sürmeye dikkat etmeliyiz. Tabi ki herkesi her konuda tam anlamıyla memnun edemeyebiliriz ama Elçi Pavlus'un öğrettiği gibi bu konuda 'elimizden geleni' yapmamız gerek (Romalılar 12:17-18). Sonuç olarak şunu unutmamalıyız ki şu an için biz İsa Mesih'in yeryüzündeki bedeniyiz. İnsanlar bize bakarak Mesih hakkında karar verecekler. Bu inanılmaz büyük bir sorumluluktur. O yüzden kendi özgürlüğümüzden çok başkalarını düşünmeliyiz.

KİLİSENİN DÜZENİ

[1. Korintliler 11:1-16](#)

1 Mesih'i örnek aldığım gibi, siz de beni örnek alın. **2** Her durumda beni anımsadığınız ve ilettiğim öğretileri olduğu gibi koruduğunuz için sizi övüyorum. **3** Ama şunu da bilmenizi isterim: Her erkeğin başı Mesih, kadının başı erkek, Mesih'in başı da Tanrı'dır. **4** Başına bir şey takıp dua ya da peygamberlik eden her erkek, başını küçük düşürür. **5** Ama başı açık dua ya da peygamberlik eden her kadın, başını küçük düşürür. Böylesinin, başı tıraş edilmiş bir kadından farkı yoktur. **6** Kadın başını açarsa, saçını kestirsin. Ama kadının saçını kestirmesi ya da tıraş etmesi ayıpsa, başını örtsün. **7** Erkek başını örtmemeli; o, Tanrı'nın benzeri ve yüceliğidir. Kadın da erkeğin yüceliğidir. **8** Çünkü erkek kadından değil, kadın erkekten yaratıldı. **9** Erkek kadın için değil, kadın erkek için yaratıldı. **10** Bu nedenle ve melekler uğruna kadının başı üzerinde yetkisi olmalıdır. **11** Ne var ki, Rab'de ne kadın erkekten ne de erkek kadından bağımsızdır. **12** Çünkü kadın erkekten yaratıldığı gibi, erkek de kadından doğar. Ama her şey Tanrı'dandır. **13** Siz kendiniz karar verin: Kadının açık başla Tanrı'ya dua etmesi uygun mu? **14-15** Doğanın kendisi bile erkeğin uzun saçlı olmasının kendisini küçük düşürdüğünü, kadının uzun saçlı olmasının ise kendisini yücelttiğini öğretmiyor mu? Çünkü saç kadına örtü olarak verilmiştir. **16** Bu konuda çekişmek isteyen varsa, şunu bilsin ki, bizim ya da Tanrı'nın kiliselerinin böyle bir alışkanlığı yoktur.

AÇIKLAMA: Bu bölümün günümüzde doğru anlaşılması oldukça zordur. Bir yandan modern feministler erkekle kadın arasında hiç bir fark yok diye savunur. Öbür yandan başörtüsü kültürümüzde dini ve siyasi bir sembol haline gelmiştir. Şimdi Pavlus'un ne demek istediğini anlamak için bundan iki bin sene önceki döneme dönüp özellikle Korint'te yaşananları irdelememiz gerek. Pavlus'un döneminde bayanlar, özellikle evli olanlar, başlarında bir tür örtü giyerlerdi. Yahudiler ve Grekler arasında bu konuda kültürel farklılıklar vardı ama genel anlamda bir kadının başını örtmesi onun mütevazı olup kocasına ya da ailesine bağlı bulunduğunu gösterirdi. Korint'e gelince durum biraz daha karıştı çünkü o şehir erkek ve kadın fahişeleriyle ün salmıştı. Oradaki hayat kadınları genellikle başlarını örtmez ve saçlarının cazibesıyla müşteri toplamaya çalışırlardı. Eşcinsel erkekler de saçlarını uzatıp kendilerini çekici bir süs vermeye çalışırlardı. Bazı lezbiyen kadınlar da saçlarını kısa kesmiş olabilirlerdi. Şimdi Korint Kilisesi'ne gelince, belli ki aralarında her tür insan vardı. Aynı zamanda özellikle toplulukta fazla konuşmayı seven otoriterlik taslayan bir takım kadın da vardı ki Pavlus onlara daha sonra bir tür kısıtlama yapmak zorunda kalıyor (1.Korintliler 14:34-35).

Şimdi bu bölümün başında Pavlus korunması gereken bazı törelerden bahseder. Eskiden, özellikle Yahudiler arasında, kadınlar ve erkekler havrada bir arada bulunmazlardı. Ama Kilise toplantılarında ayırım yoktu, kadın ve erkek birlikte tapınırdı, ne var ki bazısı Tanrı'nın kurmuş olduğu doğal hiyerarşiye saygısızlık yapmaya başladı. Bu bölümün ana konusu kadının başörtüsü değil aslında, topluluğun sergilemesi gereken düzendir. Pavlus, bir önceki bölümde

imanlıların genel toplumun gözünde doğru olanı yapması gerektiğini vurguladı ne var ki Korint Kilisesi'nde her tür karışıklık sürüyordu. Bazı erkek kadın gibi dolaşır, bazı kadınlar da erkek gibi, kadınların bazıları erkeklerin önderliğine boyun eğmeyip kendilerince bir düzen kurmaya çalışıyorlardı. Bu yüzden Pavlus kiliseyi yeniden düzene sokmaya çalışır.

Pavlus öncelikle Tanrı'dan gelen hiyerarşik bir düzen savunur: Kadının başı erkektir, erkeğin başı Mesih'tir, Mesih'in başı da Baba Tanrı'dır. Burada baş demek yetki kaynağı ya da söz sahibi olmak demektir. İsa Mesih Baba'sına boyun eğdiği gibi her erkek Mesih'e ve kadın da kocasına ya da babasına boyun eğmelidir. Bu düzeni Rab dünyanın ta başlangıcında kurdu. Âdem'i yaratırken onu kendi suretinde yarattı öyledir ki adam yeryüzünde Tanrı'nın yüceliğini yansıtır. Sonra kadını erkeğin kaburgasından yarattı. Önce erkek yaratıldı ve sonra ona destek olmak için kadın yaratıldı böylece doğal bir hiyerarşi oluştu (1.Timoteos 2:13). Günümüzde boyun eğme çok tuhaf karşılanır, sanki kadın ezilmek için yaratıldı. Kesinlikle hayır! Nitekim Pavlus'un da belirttiği gibi ne erkek kadından bağımsızdır ne kadın erkekten, ikisi Tanrı'nın gözünde aynı değere sahiptir. Ama konumları ve görevleri doğal olarak farklıdır. Rab kadını erkeğin emrine verdi ki ona sahip çıksın, onu korusun ve kayırsın. İncil'e göre kadın kocasına ne kadar bağlı olsa da kocası da onun için her türlü fedakârlığa hazır olmalıdır (Efesliler 5:22-33). Tanrı'nın yarattığı bu düzen kilise için de geçerlidir. Kadınlar kilise üzerinde yetkili kılınmış erkek önderlere bağımlı olmalı, başka türlü her tür düzensizliğe yol açmış oluruz.

Pavlus'un bir kaygısı daha kadınla erkek arasındaki doğal ayrımı korumaktı. Korint'teki çok kişi öyle tuhaf saç modelleri ve giyim kullanıyordu ki, kimin erkek ya da kadın olduğu anlaşılmıyordu, günümüzde bazen görebiliriz. Kutsal Yasa'da ise Rab kadınların erkek giysisi ve erkeklerin kadın giysisi giymesini yasakladı (Yasanın Tekrarı 22:5). Neden? Çünkü Tanrı bizi nötr insan olarak değil, kadın ya da erkek olarak yaratır, aradaki farkı korumamızı da emreder yoksa günümüzde gördüğümüz gibi cinsellik keşmekeşe döner. Korint Kilisesi'ne dönünce Elçi Pavlus kadınların kültürün verdiği asilikten kaçınıp sembolik bir başörtüsü takarak mütevazı bir tutum sergilemelerini buyuruyordu. Aynı zamanda erkekleri de Rab'be yarışır bir 'başlık' görevine yani güçlü bir önderlik sergilemeye çağırırdı. Kısacası, imanlı kadın 'kadınlığı' ile imanlı erkek de 'erkekliği' ile barışık olmalı, çünkü Rab bizi böyle tasarladı. Peki, kadınlar başörtüsü takmalı mı? Pavlus'un sözüne tıpatıp uymak isteyenler sembolik bir şey takabilir fakat burada önemli olan Tanrı'nın düzenine yürekten boyun eğmektir. Nitekim melekler bile kilisenin düzenini gözetliyorlar çünkü evreni yaratan Tanrı her zaman düzenden yanadır (1.Korintliler 14: 40).

AGAPE ŞÖLENİ

1.Korintliler 11:17-34

17 Toplantılarınız yarardan çok zarar getirdiği için aşağıdaki uyarıları yaparken sizi övemem. **18** Birincisi, toplulukça bir araya geldiğinizde aranızda ayrılıklar olduğunu duyuyorum. Buna biraz da inanıyorum. **19** Çünkü Tanrı'nın beğenisini kazananların belli olması için aranızda bölünmeler olması gerekiyor! **20** Toplandığınızda Rab'bin Sofrası'na katılmak için toplanmıyorsunuz. **21** Her biriniz ötekini beklemeden kendi yemeğini yiyor. Kimi aç kalıyor, kimi sarhoş oluyor. **22** Yiyip içmek için evleriniz yok mu? Tanrı'nın topluluğunu hor mu görüyorsunuz, yiyeceği olmayanları utandırmak mı istiyorsunuz? ne diyeyim? Sizi öveyim mi? Bu konuda övemem! **23-24** İlettiğimi ben Rab'den öğrendim. Ele verildiği gece Rab İsa eline ekmek aldı, şükredip ekmeği böldü ve şöyle dedi: «Bu sizin uğrunuzda feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın.» **25** Aynı biçimde yemekten sonra kâseyi alıp şöyle dedi: «Bu kâse kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır. Her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın.» **26** Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâsedan her içtiğinizde, Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz. **27** Bu nedenle kim uygun olmayan biçimde ekmeği yer ya da Rab'bin kâsesinden içerse, Rab'bin bedenine ve kanına karşı suç işlemiş olur. **28** Kişi önce kendini sınısın, sonra ekmekten yiyip kâsedan içsin. **29** Çünkü bedeni farketmeden yiyip içen, böyle yiyip içmekle kendi kendini mahkûm eder. **30** İşte bu yüzden birçoğunuz zayıf ve hastadır, bazılarınız da ölmüştür. **31** Kendimizi doğrulukla yargılasaydık, yargılanmazdık. **32** Dünyayla birlikte mahkûm olmayalım diye Rab bizi yargılayıp terbiye ediyor. **33** Öyleyse kardeşlerim, yemek için bir araya geldiğinizde birbirinizi bekleyin. **34** Aç olan karnını evde doyursun. Öyle ki, toplanmanız yargılanmanıza yol açmasın. Öbür sorunları ise geldiğimde çözerim

AÇIKLAMA: Gördüğümüz gibi Korint Kilisesinde her tür karışıklık vardı, bu da özellikle toplantılarında belli olurdu. Mesih'in kendi öğrencilerinden kişisel bir ricası vardı o da Rab'bin Sofrası dediğimiz olayda kendisini anmalarıydı. Kilisenin ilk günlerinden beri düzenli olarak yapılan bu törende Mesih'in parçalanmış bedenini ve dökülmüş kutsal kanını temsil eden ekmek ve şarap tüm imanlılar arasında paylaşıldı (Elçilerin İşleri 2:42,46). Ne var ki Korint'e gelince bu kutsal sofrada kirlenmişti. Tabi bu bölümü okurken bizim bugün kutladığımız Rab'bin Sofrası'ndan daha farklı bir olay olduğunu bilmeliyiz. Çünkü ilk kilise döneminde resmi kilise binaları olmadığı için toplantılar daha esnekti. Pazar günü de tatil değildi o yüzden imanlılar ya cumartesi akşamı ya da pazar akşamı birlikte yemek için toplanırlardı. Buna Agape (Sevgi) Şöleni denirdi çünkü imanlılar Mesih'in sevgisini paylaşmak için bir araya gelirlerdi (Yahuda 12). Yemeğin sonuna doğru Mesih'i temsil eden kutsal kâse ve mayasız ekmek paylaşıldı. Ardından dualar ve ilahiler okunurdu, vaaz verilirdi ve herkes evine dönerdi.

Şimdi Korint'e gelince Agape Şöleni pek sevgi dolu geçmiyordu, Pavlus'un dediğine göre 'yarardan çok zarar getiriyordu.' Çünkü topluluk birlik içinde hareket etmiyordu. Daha önce bahsedilen bölünmelerin yanı sıra gelen herkese maddi gücüne ve sosyal statüsüne göre farklı muamele yapılıyordu. Zenginler ayrı oturur

güzel yemeklerle doyariken fakir kardeşler bir kenarda bekliyorlardı. Erken gelen zenginler tüm yemekleri bitirip geç saate kadar çalışanlara da bir şey bırakmıyorlardı. Tabi o günün sosyal standartlarına göre belki bu sınıflandırma normal sayılırdı ama Rab'bin Sofrasına hiç uygun değildi. Çünkü Tanrı'nın önünde ne özgür ne köle, ne zengin ne fakir vardır, o yüzden Pavlus onları çok ağır bir şekilde eleştirir. En kötüsü durum bu olunca toplantıda Mesih'i anmak yerine imanlılar daha da bölünüyorlardı. O yüzden Pavlus kısaca Rab'bin Sofrasının asıl anlamını hatırlatır. Mesih'in kendi sözleri uyarınca paylaşılan ekmek çarmıhta feda edilen bedenini temsil eder. Paylaşılan kase de dökülen Mesih'in kanını ve bu aracılıklar başlayan Yeni Antlaşma'yı temsil eder (Luka 22:19-20). Törenin odak noktası Mesih'in ölümü ve dirilişidir.

Son olarak Pavlus önemli bir kaç uyarı daha ekliyor. Uygun olmayan biçimde Rab'bin Sofrasına katılanın Mesih'e karşı suç işlediğini belirtir. O yüzden sofraya katılmadan önce herkes kendi yüreğini sınamalı, der. Peki, *'uygun olmayan'*ne demek? Ardından Pavlus *'bedeni fark etmeden yemekten'* bahseder. Hatta bazısının bundan dolayı Rab'den ceza aldıklarını da söyler, birileri ölmüştü bile. Burada bedeni fark etmemek büyük olasılıkla Mesih'in ve kutsal bedeni olan kilisenin değerini bilmemek, ya da yüreğinde bariz bir günahla Rab'bin sofrasına katılmaktan söz ediyor olabilir. Çünkü sonra kendi yüreğimizi yargılamaktan da söz eder. Kaldı ki Mesih'in kutsal sembollerinden almak için sofrasına katılıyorsak öncelikle yüreğimizi arındırmaya özen göstermeliyiz. Mesih'in de dediği gibi kardeşimize karşı bir günahımızın olduğunu fark edersek o anda her şeyi bırakıp onunla barışmaya gitmeliyiz (Matta 5:23-26). Sonuç olarak Rab'bin Sofrası o kadar önemli ve kutsal ki uygun olmayan biçimde katılan bazılarının ölümüne bile sebep olabilir. O halde Rab'be yaklaşırken kendimize çok ama çok dikkat edelim.

*Bu ekmeği her
yediğinizde ve bu
kaseden her içtiğinizde,
Rab'bin gelişine dek
Rab'bin ölümünü ilan
etmiş olursunuz.*

MESİH'İN BEDENİ

[1.Korintliler 12:1-31](#)

1 Ruhsal armağanlara gelince, kardeşlerim, bu konuda bilgisiz kalmanızı istemem. **2** Biliyorsunuz, putperestken şöyle ya da böyle saptırılıp dilsiz putlara tapmaya yöneltmiştiniz. **3** Bunun için bilmenizi isterim ki: Tanrı'nın Ruh aracılığıyla konuşan hiç kimse, «İsa'ya lanet olsun!» demez. Kutsal Ruh'un aracılığı olmaksızın da kimse, «İsa Rab'dir» diyemez. **4** Çeşitli ruhsal armağanlar vardır, ama Ruh birdir. **5** Çeşitli görevler vardır, ama Rab birdir. **6** Çeşitli etkinlikler vardır, ama herkeste hepsini etkin kılan aynı Tanrı'dır. **7** Herkesin ortak yararı için herkese Ruh'u belli eden bir yetenek veriliyor. **8-10** Ruh aracılığıyla birine bilgece konuşma yeteneği, ötekine aynı Ruh'tan bilgi iletme yeteneği, birine aynı Ruh aracılığıyla iman, ötekine aynı Ruh aracılığıyla hastaları iyileştirme armağanları, birine mucize yapma olanakları, birine peygamberlikte bulunma, birine ruhları ayırt etme, birine çeşitli dillerle konuşma, bir başkasına da bu dilleri çevirme armağanı veriliyor. **11** Bunların tümünü etkin kılan tek ve aynı Ruh'tur. Ruh bunları herkese dilediği gibi, ayrı ayrı dağıtır. **12** Beden bir olmakla birlikte birçok üyeden oluşur ve çok sayıdaki bu üyelerin hepsi tek bir beden oluşturur. Mesih de böyledir. **13** İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım, hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz edildik ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesi sağlandı. **14** İşte beden tek üyeden değil, birçok üyeden oluşur. **15** Ayak, «El olmadığım için bedene ait değilim» derse, bu onu bedenden ayırmaz. **16** Kulak, «Göz olmadığım için bedene ait değilim» derse, bu onu bedenden ayırmaz. **17** Bütün beden göz olsaydı, nasıl duyardık? Bütün beden kulak olsaydı, nasıl koklardık? **18** Gerçek şu ki, Tanrı bedenin her üyesini dilediği biçimde bedene yerleştirmiştir. **19** Eğer hepsi bir tek üye olsaydı, beden olur muydu? **20** Gerçek şu ki, çok sayıda üye, ama tek beden vardır. **21** Göz ele, «Sana ihtiyacım yok!» ya da baş ayaklara, «Size ihtiyacım yok!» diyemez. **22** Tam tersine, bedenin daha zayıf görünen üyeleri vazgeçilmezdir. **23** Bedenin daha az değerli saydığımız üyelerine daha çok değer veririz. Böylece gösterişsiz üyelerimiz daha gösterişli olur. **24** Gösterişli üyelerimizin özene ihtiyacı yoktur. Ama Tanrı, değeri az olana daha çok değer vererek bedende birliği sağladı. **25** Öyle ki, bedende ayrılık olmasın, üyeler birbirini eşit biçimde gözetsin. **26** Bir üye acı çekerse, bütün üyeler birlikte acı çeker; bir üye yüceltilirse, bütün üyeler birlikte sevinir. **27** Sizler Mesih'in bedenisiniz, bu bedenin ayrı ayrı üyelerisiniz. **28** Tanrı kilisede ilkin elçileri, ikinci olarak peygamberleri, üçüncü olarak öğretmenleri, sonra mucize yapanları, hastaları iyileştirme armağanlarına sahip olanları, başkalarına yardım edenleri, yönetme yeteneği olanları ve çeşitli dillerle konuşanları atadı. **29** Hepsi elçi mi? Hepsi peygamber mi? Hepsi öğretmen mi? Hepsi mucize yapar mı? **30** Hepsinin hastaları iyileştirme armağanları var mı? Hepsi bilmediği dilleri konuşabilir mi? Hepsi bu dilleri çevirebilir mi? **31** Ama siz daha üstün armağanları gayretle isteyin. Şimdi en iyi yolu göstereyim.

AÇIKLAMA: Korint Kilisesi'nde baş gösteren karışıklığın bir sebebi de ruhsal armağanlar konusundaki anlaşmazlık ve düzensizlikti. Şimdi Pavlus bu önemli

konuya açıklık getirmek için uzun ve ayrıntılı üç bölüm yazar. İncil'in başka yerlerinde Rab'bin kilisesine bağışladığı ruhsal armağanlara ilişkin ayetler de vardır (Romalılar 12:3-8, Efesliler 4:7-11, 1.Petrus 4:10-11), ama Korint'te bu ciddi bir soruna yol açmıştı o yüzden Pavlus burada meseleyi çok detaylı bir şekilde işler. Anlaşılan bazı kişiler toplantı ortasında güya Ruh'tan esinlenerek *'İsa'ya lanet olsun!*'bile demişler . Belli ki insanlar istedikleri her şeye 'ruhsal' bir kılıf uydurarak özellikle bu konuda işleri iyice zıvanadan çıkarmışlardı. Cevap verirken Pavlus öncelikle ruhsal armağanların en başına dönüyor. Evet, farklı armağanlar yani ruhsal yetenekler ve kabiliyetlerimiz var ama onları bize bağışlayan ve etkin kılan Tanrı'nın Ruhu birdir. Ayrıca bu armağanlar bizim benliğimize göre değil, Rab'bin yüce hikmetine göre dağıtılır. Dahası verilen armağanların temel amacı gururumuzu okşamak değil, kiliseyi pekiştirmek ve Tanrı'yı yüceltmektir (Efesliler 4:12-16). Burada Pavlus verilen armağanların bazısını sıralar: bilgece konuşma, iman etme, hastaları iyileştirme, ruhları ayırt etme, peygamberlikte bulunma, dillerle konuşma ve çevirme armağanları... Elbette ki bu listeyi daha da uzatabilirdi fakat esas önemli olan şu ki bunların tümünü etkin kılan ve herkese dilediği gibi dağıtan tek ve aynı Kutsal Ruh'tur.

Sonraki paragrafta Pavlus kilise topluluğunu bir bedene benzeterek birlik içinde nasıl hareket etmemiz gerektiğini öğretir. Bir insan bedeninde çok sayıda üye olduğu gibi Mesih'in bedeni olan kilisede de farklılıklar vardır. Farklı etnik kimliklerden, farklı sosyal seviyelerinden gelenler olabilir ama hepimiz Mesih'te birizdir (Galatyalılar 3:26-29). Çünkü hepimiz aynı Kutsal Ruh'ta vaftiz edildik. Yani Mesih'e iman ettiğimizde hepimiz aynı Ruh'la mühürlendik (Efesliler 1:13). Nitekim Kutsal Ruh'u almadan Mesih'e ve kutsal ailesine ait sayılamayız (Romalılar 8:9). Anlaşılan şu ki Kutsal Ruh'u aldığımızda onunla beraber bize bağışlanan bir takım armağanlar da söz konusudur. İlerleyen ayetlerde Pavlus Mesih'in bedeni olan kilisenin birliğini vurgulamaya çalışır. Beden tek üyeden oluşmadığı gibi, kilisede de birçok farklı üye olması gayet doğaldır. Her üyenin de kendisine has bir değeri ve görevi vardır. Dahası her üye diğer üyelere de muhtaçtır çünkü bir üye tek başına hiç işe yaramaz. Ne yazık ki armağan konusuna dönünce insanlar hep görünür bir yerde olmak istiyorlar. İmanlılar ya vaiz ya da önder olmak istiyorlar. Ama Pavlus yine insanın beden örneğinden esinlenerek görünmeyen üyelerinin daha kritik bir rol oynadığını belirtir. Yani insanın kalbi ya da akciğeri yanında burun ya da kulak ne ki! Sonuç olarak ister görünür olsun ister olmasın her üye önemli bir görev görüyor dolayısıyla birbirimizin yerini kıskanmaya gerek yoktur. Tersine birbirimizi kollamalıyız çünkü birimizin başına en ufak bir şey geldiğinde bütün beden acıyla kıvrılır. İşte bu yüzden beden birliğini korumaya gayret etmeliyiz (Efesliler 4:1-3).

Kilise topluluğunda farklı görevler ve armağanlar vardır. Nitekim en başta İsa Mesih bazı öğrencilerini elçi olmak üzere seçti. İlerleyen süreçte bazısı peygamberlik ederek Rab adına konuştu (Elç.İşleri 11:27-28). Kimisi öğretmen kimisi mucize yapan, kimisi yöneten kimisi farklı dilde konuştu, ama herkes

kendisine düşen görevi yerine getirdi. Hepsi aynı göreve yeltenmedi, çünkü Rab herkese farklı bir yetenek verdi. Ne var ki Korint kilisesinde bazıları özel bir takım 'olağanüstü' armağan peşindeydi. Kendilerine verilen armağanları hor görüp gösterişli bir şeyler arzularak aslında birbirlerini kırıyorlardı. Böylece kilise topluluğu doğal dengesini kaybediyordu. O yüzden Pavlus armağan konusuna devam etmeden önce onlara daha üstün bir yol göstermeye çalışacaktır.

EN İYİ YOL

1.Korintliler 13:1-13

1 İnsanların ve meleklerin diliyle konuşsam, ama sevgim olmasa, ses çıkaran bakırdan ya da çınlayan zilden farkım kalmaz. **2** Peygamberlikte bulunabilsem, bütün sırları bilsem, her bilgiye sahip olsam, dağları yerinden oynatacak kadar büyük imanım olsa, ama sevgim olmasa, bir hiçim. **3** Varımı yoğumu sadaka olarak dağıtsam, bedenimi yakılmak üzere teslim etsem, ama sevgim olmasa, bunun bana hiçbir yararı olmaz. **4** Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. **5** Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz. **6** Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir. **7** Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır. **8** Sevgi asla son bulmaz. Ama peygamberlikler ortadan kalkacak, diller sona erecek, bilgi ortadan kalkacaktır. **9** Çünkü bilgimiz de peygamberliğimiz de sınırlıdır. **10** Ne var ki, yetkin olan geldiğinde sınırlı olan ortadan kalkacaktır. **11** Çocukken çocuk gibi konuşur, çocuk gibi anlar, çocuk gibi düşünürdüm. Yetişkin biri olunca çocukça davranışları bıraktım. **12** Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman bilindiğim gibi tam bileceğim. **13** İşte kalıcı olan üç şey vardır: İman, umut, sevgi. Bunların en üstünü de sevgidir.

AÇIKLAMA: Korint'teki kardeşler armağanlar konusunda adeta yarışıyorlardı. Elçi Pavlus ise armağanlar tartışmasına girmeden önce daha önemli, 'en iyi yol'

diye betimlediği bir konuya odaklanmak istiyor, o da sevgi yolu (Efesliler 5:2). Kısacası Rab kutsal adı uğruna neler yaptığımızdan çok nasıl bir tutumla yaptımıza önem verir. Yani hizmetimizin çokluğuna değil, kalitesine bakar. Bunun için sevgi şarttır. Kutsal Ruh'un Mesih'in kilisesine bağışladığı birbirinden güzel bir takım armağanlar vardır ama Ruh'un ürünü olan sevgi hepsinden daha üstündür (Galatyalılar 5:22-24).

Şimdi Pavlus sevginin vazgeçilmez niteliğini vurgulayarak başlar. Bizde her tür kabiliyet ya da yetenek mevcut olabilir; *çok güzel konuşabiliriz, ilahi söyleyebiliriz...* vs ama bunu sevgiyle yapmadığımız takdirde gürültü çıkaran tenekeden farkımız yoktur. Bizde harika armağanlar da olabilir, Rab adına peygamberlikte bulunabiliriz, Kelam'ın sırlarını çözmüş , hatta inanılması güç mucizelere de imza atmış olabiliriz ama sevgimiz yoksa biz bomboşuzdur. Rab'bin hizmetinde çok büyük bir fedakârlık da sergileyebiliriz, her şeyimizi fakirlerle paylaşabiliriz, hatta bedenimizi de Mesih uğruna işkenceye de teslim edebiliriz ama bunu sevgisiz bir şekilde yaparsam hiç bir anlamı yoktur. Kısacası, her tür hizmet, armağan ya da fedakârlık, gerçek sevgiden yoksun kaldığı sürece bomboştur. En önemlisi bunu yapan bizler de kendi kendimizi kandırmış oluruz çünkü Rab'bin hizmetinde sevgi şarttır (2.Yuhanna 6).

Peki, sevgi derken Pavlus esas neyi kastediyor? Günümüzde insanlar sevgiyi hoş bir duygu olarak algılar oysa ki Rab'bin Sözü'ne göre sevgi; Mesih'in fedakârlığını baz alan kararlı bir tutumdur, yeni bir hayat tarzıdır (Romalılar 12:9-21). İlerleyen ayetlerde Pavlus sevginin temel unsurlarını özetler. Sevgi başkalarına karşı sabırlı ve şefkatlidir. Kendisine gelince gerçek sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. Kaba değil uyumlu ve yumuşak huyludur. Sevgi kendinin değil başkalarının menfaatlerini el üstünde tutar, bencil değil, paylaşımdır. Haksızlığa uğradığında hemen parlamaz, yapılanların hesabını da tutmaz, çünkü sevgi bağışlayıcıdır. Başkalarının başına gelen haksızlıklara gelince sevgi gerçeği savunur, hep mazlumun yanındadır. Adalet yerine geldiğinde sevinir. Hakiki sevgi doğruluk uğruna her şeye katlanır. Hep şüpheyle bakmak yerine insanlara güvenmeye çalışır, olumludur, iyimserdir. Sevgi asla umudunu kesmez, ne insandan ne de Tanrı'dan. Gerçek uğruna sıkıntılara göğüs gerer, zorluklar karşısında hemen pes etmez, dayanır. Çünkü sevgi kararlılık ve fedakârlıktır. Sevgi Mesih'tir, zira sıralanan bütün bu özellikleri İsa Mesih'te görüyoruz. Aynı zamanda sevmek Tanrı'nın bütün buyruklarını kapsar ve tamamlar (Romalılar 13:8-10). Böylece sevgi imanlı bir hayatın zirvesidir (2.Petrus 1:4-8).

Pavlus sevginin tanımını yaptıktan sonra ebedi niteliğine odaklanır. En üstün armağanlar bile bir gün sona erecek. Bazısı bu ayetlerden 'olağanüstü' armağanların çoktan kalktığını savunur, ama sıralanan üçünü unsurun, bilginin, sona ermediği açıktır. Daha sonra Pavlus 'yetkin olan' geldiğinde, sınırlı olan bu tür armağanların kalkacağını belirtir. Burada 'yetkin' ya da mükemmel olandan kastı büyük olasılıkla kıyamet gününden sonra gelen yeni gök ve yeni yeryüzü düzenidir çünkü ancak o zaman bizler Tanrı'yla yüz yüze görüşeceğiz (Vahiy 21). Şu

an için Tanrı'yı kirli bir camdan bakar gibi silik bir şekilde görüyoruz. Ya da bir çocuk dünyayı nasıl algılıyorsa bizler de Rab'bin gerçeklerini çocuksu bir şekilde algılıyoruz. Tabi ki Rab'bi tanıdıkça bir az daha olgunlaşıyoruz, O'nu daha net görüyoruz ama hiç birimiz bu dünyada tam ya da 'yetkin' değiliz. İşte bunun için peygamberlik, farklı diller ve bilgi gibi armağanlara ihtiyacımız var. Ama Tanrı'nın huzuruna kavuştuğumuzda bunlara gerek kalmayacak; o zaman bilindiğimiz gibi tam bileceğiz, her şeyi çok net göreceğiz. İşte bunun için özellikle bu hayat süresince sevgiyi el üstünde tutmamız gerek. Bütün armağanların gereksinimi bir gün sona erecek ama sevgi asla son bulmayacak. Sonuç olarak Pavlus Korint imanlılarını armağanlar üzerinde tartışmak yerine birbirlerini daha çok sevmeye çağırır çünkü en iyi ve ebedi yol budur (1.Petrus 4:8).

PEYGAMBERLİK VE DİLLER

[1.Korintliler 14:1-25](#)

1 Sevginin ardınca koşun ve ruhsal armağanları, özellikle peygamberlik yeteneğini gayretle isteyin. **2** Bilmediği dilde konuşan, insanlarla değil, Tanrı'yla konuşur. Kimse onu anlamaz. O, ruhuyla sırlar söyler. **3** Peygamberlikte bulunansa insanların ruhça gelişmesi, cesaret ve teselli bulması için insanlara seslenir. **4** Bilmediği dilde konuşan kendi kendini geliştirir; ama peygamberlikte bulunan, inanlılar topluluğunu geliştirir. **5** Hepinizin dillerle konuşmasını isterim, ama peygamberlikte bulunmanızı yeğlerim. Diller inanlılar topluluğunun gelişmesi için çevrilmedikçe peygamberlikte bulunan, dillerle konuşandan üstündür. **6** Şimdi kardeşlerim, yanınıza gelip dillerle konuşsam, ama bir vahiy, bir bilgi, bir peygamberlik sözü ya da bir öğreti getirmesem, ne yararım olur? **7** Kaval ya da lir gibi ses veren cansız nesnelere bile değişik sesler çıkarmasa, kaval mı, lir mi çalındığını kim anlar? **8** Borazan belirgin bir ses çıkarmasa, kim savaşa hazırlanır? **9** Bunun gibi, siz de anlaşılır bir dil konuşmazsanız, söyledikleriniz nasıl anlaşılır? Havaya konuşmuş olursunuz! **10** Kuşkusuz dünyada çeşit çeşit diller vardır, hiçbiri de anlamsız değildir. **11** Ne var ki, konuşulan dili anlamazsam, ben konuşana yabancı olurum, konuşan da bana yabancı olur. **12** Bu nedenle, siz de ruhsal armağanlara heveslendiğinize göre, inanlılar topluluğunu geliştiren ruhsal armağanlar bakımından zenginleşmeye bakın. **13** Bunun için, bilmediği dili konuşan, kendi söylediklerini çevirebilmek için dua etsin. **14** Bilmediğim dille dua edersem ruhum dua eder, ama zihnimin buna katkısı olmaz. **15** Öyleyse ne yapmalıyım? Ruhumla da zihnimle de dua edeceğim. Ruhumla da zihnimle de ilahi söyleyeceğim. **16** Tanrı'yı yalnız ruhunla översen, yeni katılanlar senin ne söylediğini bilmediğinden, ettiğin şükran duasına nasıl «Amin!» desin? **17** Uygun biçimde şükrediyor olabilirsin, ama bu başkasını geliştirmez. **18** Dillerle hepinizden çok konuştuğum için Tanrı'ya şükrediyorum. **19** Ama inanlılar topluluğunda dillerle on bin söz söylemektense, başkalarını eğitmek için zihnimden beş söz söylemeyi yeğlerim. **20** Kardeşler, çocuk gibi düşünmeyin. Kötülük konusunda çocuklar gibi, ama düşünmekte yetişkinler gibi olun. **21** Kutsal Yasa'da şöyle yazılmıştır: «Rab, «Yabancı diller konuşanların aracılığıyla, Yabancıların dudaklarıyla bu halka sesleneceğim; Yine de beni dinlemeyecekler!» diyor.» **22** Görülüyor ki, bilinmeyen diller imanlılar için değil, imansızlar için bir belirtidir. Peygamberlikse imansızlar için değil, imanlılar için bir belirtidir. **23** Şimdi bütün inanlılar topluluğu bir araya gelip hep birlikte bilmedikleri dillerle konuşurlarken yeni katılanlar ya da iman etmeyenler içeri girerse, «Siz çıldırmışsınız!» demezler mi? **24** Ama herkes peygamberlikte bulunurken iman etmeyen ya da yeni katılan biri içeri girerse, söylenen her sözle günahlı olduğuna ikna edilecek, her sözle yargılanacak. **25** Yüreğindeki gizli düşünceler açığa çıkacak ve, «Tanrı gerçekten aranızdadır!» diyerek yüzüstü yere kapanıp Tanrı'ya tapınacaktır.

AÇIKLAMA: Günümüzde 'bilinmeyen' diller konusu kilisede büyük bir tartışma nedenidir, Pavlus'un gününde de öyleydi. Genellikle kardeşler şöyle kutuplaşıyor: Bir taraf, öyle bir armağan yoktur, ilk kilise çağında vardı ama şimdi bitti, diye

savunur. Öbür tarafta, dua ederken ve tapınırken garip sesler çıkartan kardeşler bunu Ruh'un etkisinde yaptıklarını söylüyorlar. Peki, hangisi doğru? Öncelikle Pavlus'un burada sözünü ettiği dilleri anlamaya çalışalım. Farklı dillerle konuşma olayını ilk defa Pentikost gününde gördük (Elç. İşleri 2). O zaman Rab peygamberlerin sözleri uyarınca Elçiler aracılığıyla duyurulan müjdeyi doğrulamak ve pekiştirmek için onların aniden daha önce hiç bilmedikleri dillerle konuşmalarını sağladı. Yurtdışından gelenler müjdeyi kendi lisanlarında duyunca şaşa kaldılar. Daha sonra dillere yine bir kaç defa rastlıyoruz, her defasında Mesih'e yeni inanan kişilerin imanını kanıtlamak için olmuştur (Elç. İşleri 10:46, 19:6). Ne var ki 1.Korintliler'e geldiğimizde Pavlus'un sözünü ettiği diller sanki daha da farklıdır. Elçiler'in İşlerinde gördüğümüz diller anlaşılabilir, yani meşru lisanlardı. Fakat bu bölümde gördüğümüz diller kişisel gelişim için bir tür dua dili gibidirler. Bazısı bunu bir tür melek dili olarak yorumlar (1.Korintliler 13:1). Büyük olasılıkla bu 'dil' özellikle zayıf veya çaresiz hissettiğimizde Kutsal Ruh'un içimizden 'sözle anlatılamaz iniltilemlerle' aracılık ettiği bir tür ruhsal olaydır (Romalılar 8:26).

Şimdi Pavlus'un Korintliler'e yazdığı mektuba dönünce oradaki kardeşleri bu 'diller' konusunda bayağı eleştirdiğini görüyoruz. Bölümün ilk ayetlerinde diller armağanını peygamberlik armağanıyla kıyaslar. Peygamberlik armağanı demek, Eski Antlaşma'da olduğu gibi 'peygamber' olmak demek değildir. Genel anlamda kullandığımız peygamberlik demek; Rab adına konuşmak, yani Tanrı'dan aldığımız vahyi iletmek demektir. Kiliselerimizde buna 'tanıklıkta bulunmak'deriz. Toplantı sırasında bazen sorarız: Tanıklık paylaşmak isteyen biri var mı? Rab'bin gösterdiği bir şey varsa lütfen paylaşın! Korint Kilisesi'nde ise imanlılar toplantı sırasında yalnız bu tür tanıklıklar değil, demin bahsettiğimiz 'bilinmeyen dillerle'de dua edip yüksek sesle konuşuyorlardı, ne var ki söylenenler anlaşılmadığı için bu genel bir karmaşaya yol açtı. İşte Pavlus'un hoşlanmadığı durum buydu. Pavlus için dillerle dua etmek kötü bir şey değil, aksine kendisi hepsinden çok dillerle konuştuğunu söyler. Dediğine göre kişi bu tür dille konuştuğu zaman ruhuyla sırlar söyleyerek doğrudan Tanrı'yla konuşur. Ancak topluluk önünde bu tür dille konuşmanın bir faydası yoktur çünkü diğer herkes ona Fransız kalır. Bu açıdan peygamberlik armağanı özellikle toplantı sırasında çok daha etkilidir çünkü herkes bilinen bir lisanda Rab'bin mesajını duyabiliyor. O yüzden Pavlus topluluktakilerin ortak yararı için peygamberlikte bulunmalarını söyler. Aynı zamanda dışardan gelen misafirler için toplantıya ilk katıldıklarında farklı dillerle karşılaşmaları oldukça şaşırtıcı hatta korkutucu da olabilir.

Sonuç olarak ne diyelim? Dillerle konuşmak diye bir şey yok diyemez, hatta Pavlus özellikle buna engel olmamız gerektiğini yazar (14:39). Aynı zamanda eğer birileri bu armağana sahip ise bunu topluluk önünde değil kendi ruhsal gelişimleri için kullanmaları gerekiyor. Kişi dua ederken bu tür dille Tanrı'ya daha fazla yaklaştığını hissedebilir ama bu demek değil ki herkes aynıını yapmalı. Çünkü bu bir armağan ise kime bağışlandığı Kutsal Ruh'un takdiridir, zorlama ile

olmaz (1.Korintliler 12:11). Özellikle bu bölümde Pavlus'un gayesi topluluğun düzenini korumaktır. Maalesef, Korint'te olduğu gibi, günümüzde de kardeşler topluluk önüne 'şov' yapmayı sever. Bazen bu 'olağanüstü' armağanları kendilerini yüceltmek için kullanırlar. Ancak bize verilen armağanların amacını unutmamalıyız; bunlar bizim kişisel menfaatimiz için değil, topluluğun genel yararı ve gelişimi için bize emanet edilmiştir (Efesliler 4:12-16). Sonuç olarak Pavlus'un buyurduğu gibi kardeşlerimizin gelişmesi için gerekli olan neyse ona yönelmeliyiz. Peygamberlikse bunu alçakgönüllü bir şekilde yapmalıyız, dillerle konuşmaksa bunu mütevazı bir biçimde gerçekleştirmeliyiz (Romalılar 12:6).

TAPINMA DÜZENİ

[1.Korintliler 14:26-40](#)

26 Öyleyse ne diyelim, kardeşler? Toplandığınızda her birinizin bir ilahisi, öğretecek bir konusu, bir vahyi, bilmediği dilde söyleyecek bir sözü ya da bir çevirisi vardır. Her şey topluluğun gelişmesi için olsun. **27** Eğer bilinmeyen dillerle konuşulacaksa, iki ya da en çok üç kişi sırayla konuşsun, biri de söylenenleri çevirsin. **28** Çeviri yapacak biri yoksa, bilmediği dilde konuşan, toplulukta sessiz kalsın, içinden Tanrı'yla konuşsun. **29** İki ya da üç peygamber konuşsun, öbürleri söylenenleri iyice düşünüp tartsın. **30** Toplantıda oturanlardan birine vahiy gelirse, konuşmakta olan sussun. **31** Herkesin öğrenmesi ve cesaret bulması için hepiniz teker teker peygamberlikte bulunabilirsiniz. **32** Peygamberlerin ruhları peygamberlerin denetimi altındadır. **33** Çünkü Tanrı karışıklık değil, esenlik Tanrısı'dır. Kutsalların bütün topluluklarında böyledir. **34** Kadınlar toplantılarınızda sessiz kalsın. Konuşmalarına izin yoktur. Kutsal Yasa'nın da belirttiği gibi, uysal olsunlar. **35** Öğrenmek istedikleri bir şey varsa, evde kocalarına sorsunlar. Çünkü kadının toplantı sırasında konuşması ayıptır. **36** Tanrı'nın sözü sizden mi kaynaklandı, ya da yalnız mi ulaştı? **37** Kendini peygamber ya da ruhça olgun sayan varsa, bilsin ki, yazdıklarım Rab'bin buyruğudur. **38** Bunları önemsemeyenin kendisi de önemsenmesin. **39** Özet olarak, kardeşlerim, peygamberlikte bulunmayı gayretle isteyin, bilinmeyen dillerle konuşulmasına engel olmayın. Ancak her şey uygun ve düzenli biçimde yapılsın.

AÇIKLAMA: Anladığımız kadarıyla Korint Kilisesi'nin tapınma düzeni diye bir şey kalmamıştı. Bir araya geldiklerinde kardeşler öne çıkıp herkesin önünde konuşmak için adeta yarışıyorlardı. Birisi ilahi isterken, başkası peygamberlikte bulunmaya başlardı, öbür tarafta birisi bilinmeyen bir dille bir şeyler anlatırdı. İşte Elçi Pavlus bu durumdan oldukça rahatsızdı. Elbette ki ibadet sırasında farklı kardeşlerin katkıda bulunması oldukça doğal, böylece tapınma daha da zengin ve renkli olur. Ama tüm bunların topluluğun gelişmesi için düzenli bir şekilde gerçekleşmesi şarttır. Bu düzeni korumayan Korint topluluğuna ise Pavlus bir çekidüzen vermek zorunda kalıyor. Bölümün ilk kısmında Pavlus kardeşlerin ibadet sırasında bilinmeyen dillerle konuşmak yerine peygamberlikte bulunmalarını söyledi çünkü dillerle konuşanın söyledikleri anlaşılmadıkça kendisinden başka kimseye faydası yoktur. Yine de Pavlus dillerle konuşmayı tamamen yasaklamıyor, ancak birleri dillerle konuşmak istiyorsa bunu sırayla düzenli bir şekilde yapmaları gerek. Aynı zamanda farklı dilde aktarılan mesajın herkesin bildiği bir dile çevrilmesi gerektiğini de söyler. Başka türlü toplantı sırasında yüksek sesle farklı dillerde konuşmak kabul edilmez. Peygamberlik edenler de varsa bunu aynı biçimde, sırayla ve düzenli bir şekilde yapmaları gerek. Oturanlardan biri birden Tanrı'dan bir vahiy alıp konuşmak isterse ona fırsat verilebilir yeter ki topluluğun genel düzeni ve huzuru bozulmasın. Sonuç olarak önemli olan tapınma düzenini korumaktır. Çünkü Tanrı karışıklık sevmez, O esenlik Tanrısıdır.

Ardından Pavlus ibadetin düzenini bozan kadınları da karşısına alır. Anlaşılan bazı kadınlar toplantı sırasında öne çıkıp konuşmayı seviyorlardı. Pavlus bunun hiç

uygun olmadığını belirterek kadınların tapınma sırasında sessiz kalmaları gerektiğini öğretir. Kutsal Kitap'ın genel öğretisi uyarınca kadınların uysal, yani kocalarına bağımlı olmaları gerektiğini hatırlatır (1.Petrus 3:1). Şimdi bu ayetler başta bize çok keskin ve sert gelebilir. Hatta bazıları bu ayetlerden öyle bir rahatsızlık duyuyor ki Elçi Pavlus'un burada kişisel fikrini ortaya attığını ileri sürer. Başkaları bu kuralın sadece o dönemki imanlılar için geçerli olduğunu savunur. Ama bu mantığı kabul edersek o zaman Kutsal Kitap'ın uygulayıcısı değil yargılayıcısı oluruz. Ayrıca Pavlus 'Kutsalların bütün topluluklarında böyledir' diyerek bunun genel bir prensip olduğunu belirtir. Daha sonra Rab'bin buyruklarını kendilerince yorumlamak ya da değiştirmek isteyenlere de çok sert bir üslupla şunu sorar: *Tanrı'nın sözü sizden mi kaynaklandı?* Sonuç olarak modern feminist düşüncesinden oldukça etkilenmiş günümüzde bunu kabul etmek ne kadar zor olsa da Mesih imanlıları olarak bunu Rab'bin buyruğu olarak kabul etmeliyiz.

Aynı zamanda Pavlus'un burada söylediği bu sözü Kutsal Kitap'ın genel öğretisi çerçevesinde de görmemiz lazım. Pavlus'un imanlı kadınları kilisede tamamen etkisiz hale getirmek istediğini düşünmemeliyiz. Nitekim günümüzde olduğu gibi ilk kilise çağında da nice imanlı kadın Mesih'in hizmetinde önemli bir roller oynadılar (Elç. İşleri 16:14-15, 18:26). Ancak bu bölümde Pavlus'un amacı Tanrı'nın ezelden kurduğu düzeni sağlamlaştırmak. Tanrı, ilk erkek ve kadını yaratırken onlara farklı roller biçtiğini biliyoruz. Erkek yöneten, çalışan ve koruyan olarak önce yaratıldı. Kadın ise desteleyen, yaşam veren ve tamamlayan olarak sonra kendisine getirildi. Yine de her ikisi Rab'bin gözünde kesinlikle aynı değere sahiptir. Pavlus'un kendisi başka bir yerde kurtuluş konusunda Tanrı'nın kadınla erkek arasında hiç ayırım yapmadığını belirtir (Galatyalılar 3:28). Ama burada dikkat etmeliyiz, Mesih'e geldikten sonra kadınla erkek arasındaki tüm farklılıklar silinmiyor. Aksine Rab en başta kurduğu düzene uymaya çağırır bizi. Böylece erkek eşini fedakârlıkla sevmeli, kadın ise ona saygıyla boyun eğmelidir (Efesliler 5:22-24). Evliliğin bu düzeni kilisenin tapınma düzenine de yansımaları çünkü bu Tanrı'nın orijinal tasarısıdır.

O halde Pavlus'un 1.Korintliler'de yazdıklarını nasıl algılamalıyız? Bunu anlamak için Pavlus'un aynı konuya değindiği başka ayetlere bakmamız lazım. 1.Timoteos 2:11-12 ayetlerinde Pavlus benzer şekilde bu konuyu ele alır ve kadının '*sükûnet ve tam bir uysallık içinde*' öğrenmesi gerektiğini öğretir. Ayrıca orada Pavlus bu 'sessizliğin' sınırlarını netleştirir: Kilise toplantısında kadın öğretmemeli ve erkeğin üzerinde egemen olmamalı. Demek ki Pavlus 'kadın sessiz olsun' derken bu iki alanı kastediyor. Başka türlü kadının toplulukta ses çıkarması tamamen yasaklanmış olsaydı o zaman ilahi söylemesi, tanıklıkta bulunması veya dua etmesi bile yasak olurdu, oysa ki bunlara izin vardır (11:5). Sonuç olarak İncil'in kadının kilisedeki rolüyle ilgili öğretisini şöyle özetleyebilir: Tanrı erkeği baş olmak üzere atadı dolayısıyla evde de kilisede de erkekler bu sorumluluğu üstlenmeli. Kadınlar elbette ki her tür hizmete katılabilir, çocuklara ve diğer bayanlara da ders

verebilir ama özellikle ibadet düzeninde erkeklerin önderliğine boyun eğmeli. Aksi takdirde Rab'bin ezelden beri kurduğu bu düzene karşı gelirsek kilisede her tür karışıklığa sebep olabiliriz. Ama bazen zor da olsa, Tanrı'nın bu konudaki hikmetine yürekten boyun eğmeyi kabul edersek O'nun bereketini göreceğimizden emin olabiliriz.

DİRİLİŞ MESELESİ

1.Korintliler 15:1-34

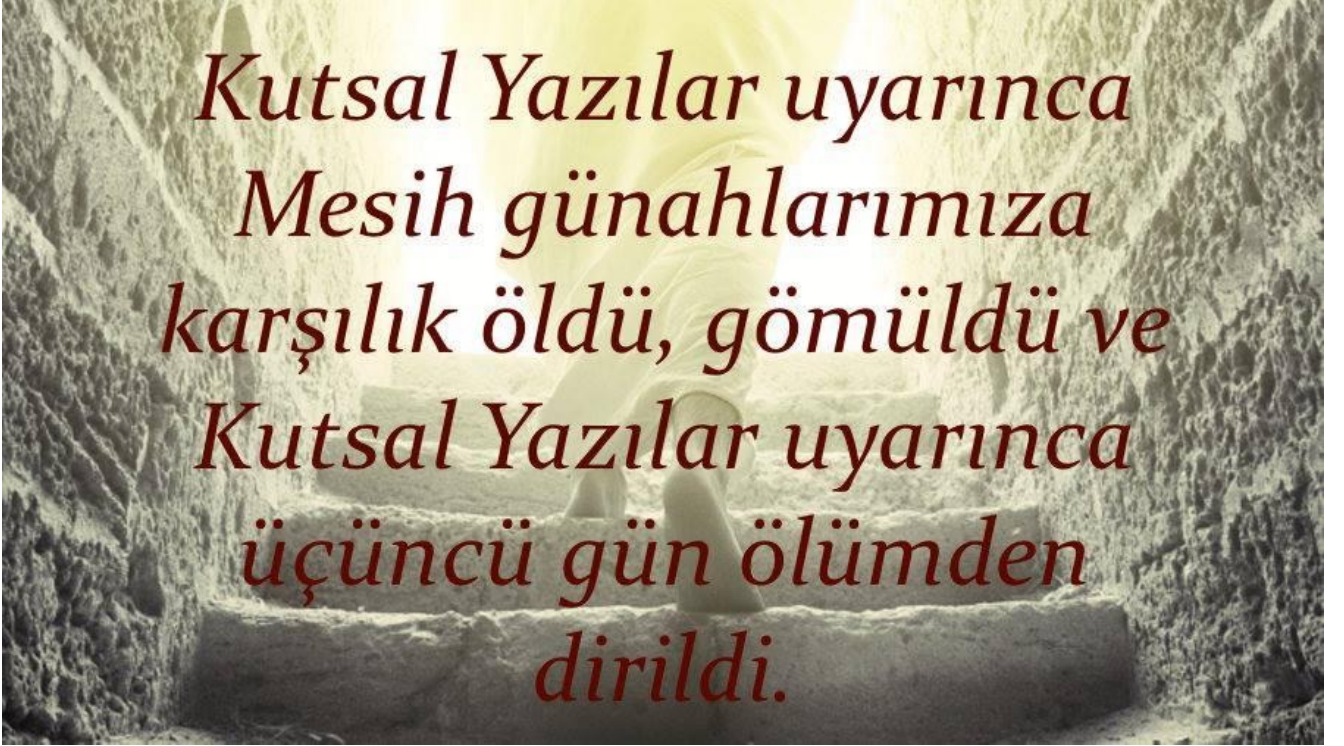
1 Şimdi, kardeşler, bildirdiğim, sizin de kabul edip bağlı kaldığınız Müjde'yi anımsatmak istiyorum. **2** müjdelediğim söze sınıksız sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz. Yoksa boşuna iman etmiş olursunuz. **3-4** Aldığım bilgiyi öncelikle ilettim: Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi. **5** Kefas'a, sonra Onikiler'e görüldü. **6** Daha sonra da beş yüzden çok kardeşe aynı anda görüldü. Bunların çoğu hâlâ yaşıyor, bazılarıysa öldüler. **7-8** Bundan sonra Yakup'a, sonra bütün elçilere, son olarak zamansız doğmuş bir çocuğa benzeyen bana da görüldü. **9** Ben elçilerin en önemsiziyim. Tanrı'nın kilisesine zulmettiğim için elçi olarak anılmaya bile layık değilim. **10** Ama şimdi neysem, Tanrı'nın lütfuyla öyleyim. O'nun bana olan lütfu boşa gitmedi. Elçilerin hepsinden çok emek verdim. Aslında ben değil, Tanrı'nın bende olan lütfu emek verdi. **11** İşte, gerek benim yaydığım, gerek öbür elçilerin yaydığı ve sizin de iman ettiğiniz bildiri budur. **12** Eğer Mesih'in ölümden dirildiği duyuruluyorsa, nasıl oluyor da aranızda bazıları ölümler dirilmez diyor? **13** Ölümler dirilmezse, Mesih de dirilmemiştir. **14** Mesih dirilmemişe, bildirimiz de imanınız da boştur. **15** Bu durumda Tanrı'yla ilgili tanıklığımız da yalan demektir. Çünkü Tanrı'nın, Mesih'i dirilttiğine tanıklık ettik. Ama ölümler gerçekten dirilmezse, Tanrı Mesih'i de diriltmemiştir. **16** Ölümler dirilmezse, Mesih de dirilmemiştir. **17** Mesih dirilmemişe imanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindesiniz. **18** Buna göre Mesih'e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolmuşlardır. **19** Eğer yalnız bu yaşam için Mesih'e umut bağlamışsak, herkesten çok acınacak durumdayız. **20** Oysa Mesih, ölmüş olanların ilk örneği olarak ölümden dirilmiştir. **21** Ölüm bir insan aracılığıyla geldiğine göre, ölümden diriliş de bir insan aracılığıyla gelir. **22** Herkes nasıl Adem'de ölüyorsa, herkes Mesih'te yaşama kavuşacak. **23** Her biri sırası gelince dirilecek: İlk örnek olarak Mesih, sonra Mesih'in gelişinde Mesih'e ait olanlar. **24** Bundan sonra Mesih her yönetimi, her hükümranlığı, her gücü ortadan kaldırıp egemenliği Baba Tanrı'ya teslim ettiği zaman son gelmiş olacak. **25** Çünkü Tanrı bütün düşmanlarını ayakları altına serinceye dek O'nun egemenlik sürmesi gerekir. **26** Ortadan kaldırılacak son düşman ölümdür. **27** Çünkü, «Tanrı her şeyi Mesih'in ayakları altına sererek O'na bağımlı kıldı.» «Her şey O'na bağımlı kılındı» sözünün, her şeyi Mesih'e bağımlı kılan Tanrı'yı içermediği açıktır. **28** Her şey Oğul'a bağımlı kılınca, Oğul da her şeyi kendisine bağımlı kılan Tanrı'ya bağımlı olacaktır. Öyle ki, Tanrı her şeyde her şey olsun. **29** Diriliş yoksa, ölümler için vaftiz edilenler ne olacak? Ölümler gerçekten dirilmeyecekse, insanlar neden ölümler için vaftiz ediliyorlar? **30** Biz de neden her saat kendimizi tehlikeye atıyoruz? **31** Kardeşler, sizinle ilgili olarak Rabbimiz Mesih İsa'da sahip olduğum övüncün hakkı için her gün ölüyorum. **32** Eğer insansal nedenlerle Efes'te canavarlarla dövüştümse, bunun bana yararı ne? Eğer ölümler dirilmeyecekse, «Yiyelim içelim, nasıl olsa yarın öleceğiz.» **33** Aldanmayın, «Kötü arkadaşlıklar iyi huyu bozar.» **34** Usulanıp kendinize gelin, artık günah işlemeyin. Bazılarınız Tanrı'yı hiç tanımıyor. Utanasınız diye söylüyorum bunları.

AÇIKLAMA: Kilisenin düzenini ayarladıktan sonra Pavlus Korint kardeşlerinden kendisine yöneltilen son ama belki en önemli soruya dikkatini çevirir, o da diriliş meselesi. Anlaşılan birileri ölümden sonra kimsenin dirilmediğini öğretiyormuş. Ama Hristiyanlığın bakış açısından bu kabul edilemez bir öğretilerdir. Çünkü diriliş gerçeği inancımızın kalbidir, bunu söktün mü geriye hiç bir şey kalmıyor. Bölüme başlarken Pavlus öncelikle müjdeyi yani Mesih'in öğretisini anımsatmak istiyor. Elçilerin dünyanın her yerinde yaydıkları müjdenin temel unsurları çok net ve açıktı: Kutsal Yazılar uyarınca Mesih günahlarımıza karşılık çarmıhta öldü, gömüldü ve üçüncü gün dirildi. Bu olağanüstü olayın da birçok tanığı vardı. En başta, Tanrı peygamberler aracılığıyla Mesih'in ölümünü ve dirilişini yüzlerce sene öncesinde pek çok kez bildirdi (Mezmun 16, 22, Yeşaya 53). Aynı zamanda Mesih dirildiği gün havarilerine kendini gösterdi. Başka bir gün 500'den fazla bir gruba aynı anda görüldü. Pavlus, bunların çoğu yaşıyor derken, "*gidip sorabilirsiniz*" demek istiyor. Ayrıca Mesih öz kardeşi Yakup'a da görüldü. Bir kaç sene sonra İsa ilk Hristiyan topluluğuna baskı uygulayan Pavlus'a da Şam yolunda görüldü (Elç.İşleri 9). Bu ayetlerde Pavlus kendini '*zamansız doğmuş bir çocuğa*' benzetiyor, çünkü diğer elçilerden farklı bir şekilde Mesih'le tanıştı. Hatta imanlılara zulüm etti diye kendini elçilerin en önemsizi olarak görüyor. Fakat sonuç olarak dediği gibi, önemli olan eskiden ne olduğumuz ya da ne yaptığımız değil, Mesih'in lütfu sayesinde bugün kim olduğumuzdur. Böylece Pavlus şunu diyebilir: '*Şimdi neysem, Tanrı'nın lütfuyla öyleyim!*' Sonuç olarak İsa Mesih'in ilk Kilise'nin bütün önderlerine tek tek görüldüğünü görebiliyoruz.

Ne var ki Korint'te müjdenin bu vazgeçilmez gerçeğini inkâr edenler vardı. Aslında onlar genel anlamda ölümler dirilmez diyorlardı, ama Pavlus '*Eğer kimse dirilmeyecekse o zaman Mesih de dirilmemiş*' diyordu. Mesih de dirilmemişse o zaman müjdenin hiç kimseye faydası yoktur çünkü kurtuluş ümidi de yoktur. Böylece Mesih'e olan imanımız yararsız ve boştur çünkü hepimiz hala günahımıza esir olarak sonsuz bir azaba sürükleniyoruz. Dahası da müjdeyi dünyanın her yerine yayan elçiler de yalancı ve sahtekârdır demek. İşte böylesi bir müjdeye inanıyorsak o zaman yalnızca kendi kendimizi kandırıyoruz çünkü ölümden sonrasıyla ilgili kesin umut içermeyen bir müjde sadece aldatmacadır. Elbette ki böyle değildir çünkü daha önce gördüğümüz gibi Mesih'in ölümden dirildiğine dair pek çok tanık vardır. Pavlus, İsa'nın dirilişini bir tür ilk ürünü yani bir turfanda olarak görüyor çünkü ölümlü yenen Mesih kendisine iman eden herkes için yeni bir çığır açmış oldu. Nasıl ki ilk insan Âdem aracılığıyla tüm hepimiz günaha bulaşıp ölüme tutsak olduysak, benzer şekilde Mesih'e iman eden herkes O'nun aracılığıyla kurtuluşa ve sonsuz yaşama sahip olur. Pavlus'un dediğine göre Mesih'in vaat ettiği yaşam da günü geldiğinde sırayla gerçekleşecek. Önce Mesih kendisine ait olanları yanına almak için görünecek (Yuhanna 14:3). Bu sırada Mesih yeryüzündeki bin yıllık egemenliğini kuracaktır ama sonunda tüm yönetimi Baba'sının eline teslim edecektir. O zaman günah ve ölüm de ortadan kalkacaktır (Vahiy 20).

Yine de Pavlus diriliş yok diyenlere bir soru yöneltiyor: 'Diriliş yoksa ölümler için vaftiz edilenler ne olacak?' Peki, bu ne demektir? Kuşkusuz bir kimse vaftiz edilerek başkasını kurtaramaz. O halde Pavlus ne demek istiyor? Aslında o dönemde birçok imanlı inançları uğruna canlarından oluyordu. Böylece yeni vaftiz olanlar bazen şehit olmuş imanlıların yerine geçme sözüyle kendilerini Rab'be adıyorlardı. Yani ön safta şehit düşmüş imanlıların yerini doldurmak için kendilerini riske atıyorlardı. İlerleyen ayetlerde Pavlus'un da belirttiği gibi o dönemde Mesih imanlısı olmak büyük bir tehlike arz ediyordu. Pavlus'un kendisi her gün bu tehlikeyle karşı karşıyaydı, hatta Efes'te vahşi hayvanlarla boğuştuğunu da söyler. Ama eğer ölümden diriliş yoksa bir imanlı neden hayatını böyle riske atsın ki? Öyle olsa insan yalnızca keyfine bakmalı. Ama hayır, öyle değil çünkü gerçekten diriliş var ve ardından yargı da var. Bu sözlerle Pavlus toplulukta Mesih'i tam olarak tanımayan kişileri utandırmaya çalışır. Kaldı ki hepimiz kesinlikle dirileceğiz dolayısıyla burada neye inandığımız ve nasıl yaşadığımız büyük önem taşıyor.

DİRİLİŞ NASIL OLACAK?

[1.Korintliler 15:35-58](#)

35 Ama biri çıkıp, «Ölüler nasıl dirilecek? Nasıl bir bedenle gelecekler?» diye sorabilir. **36** Ne akılsızca bir soru! Ektiğin tohum ölmedikçe yaşama kavuşmaz ki! **37** Ekerken, oluşacak bitkinin kendisini değil, yalnızca tohumunu -buğday ya da başka bir bitkinin tohumunu- ekersin. **38** Tanrı tohuma dilediği bedeni -her birine kendine özgü bedeni- verir. **39** Her canlının eti aynı değildir. İnsan eti başka, hayvan eti başka, kuş eti, balık eti başka başkadır. **40** Göksel bedenler vardır, dünyasal bedenler vardır. Göksel olanların görkemi başka, dünyasal olanlarınkı başkadır. **41** Güneşin görkemi başka, ayın görkemi başka, yıldızların görkemi başkadır. Görkem bakımından yıldız yıldızdan farklıdır. **42** Ölülerin dirilişi de böyledir. Beden çürümeye mahkûm olarak gömülür, çürümez olarak dirilitilir. **43** Düşkün olarak gömülür, görkemli olarak dirilitilir. Zayıf olarak gömülür, güçlü olarak dirilitilir. **44** Doğal beden olarak gömülür, ruhsal beden olarak dirilitilir. Doğal beden olduğu gibi, ruhsal beden de vardır. **45** Nitekim şöyle yazılmıştır: «İlk insan Adem yaşayan can oldu.» Son Adem'se yaşam veren ruh oldu. **46** Önce ruhsal olan değil, doğal olan geldi. Ruhsal olan sonra geldi. **47** İlk insan yerden, yani topraktanır. İkinci insan göktendir. **48** Topraktan olan insan nasılsa, topraktan olanlar da öyledir. Göksel insan nasılsa, göksel olanlar da öyledir. **49** Bizler topraktan olana nasıl benzediysek, göksel olana da benzeyeceğiz. **50** Kardeşler, şunu demek istiyorum, et ve kan Tanrı'nın Egemenliği'ni miras alamaz. Çürüyen de çürümezliği miras alamaz. **51-52** İşte bir sır açıklıyorum. Hepimiz ölmeyeceğiz; son borazan çalınınca hepimiz bir anda, göz açıp kapayana dek değiştirileceğiz. Evet, borazan çalınacak, ölümler çürümez olarak dirilecek, ve biz de değiştirileceğiz. **53** Çünkü bu çürüyen beden çürümezliği, bu ölümlü beden ölümsüzlüğü giyinmelidir. **54** Çürüyen ve ölümlü beden çürümezliği ve ölümsüzlüğü giyinince, «Ölüm yok edildi, zafer kazanıldı!» diye yazılmış olan söz yerine gelecektir. **55** «Ey ölüm, zaferin nerede? Ey ölüm, dikenin nerede?» **56** Ölümün dikenini günahdır. Günah ise gücünü Kutsal Yasa'dan alır. **57** Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bizi zafere ulaştıran Tanrı'ya şükürler olsun! **58** Bu nedenle, sevgili kardeşlerim, Rab yolunda verdiğiniz emeğin boşa gitmeyeceğini bilerek dayanın, sarsılmayın, Rab'bin işinde her zaman gayretli olun.

AÇIKLAMA: Bölümün ilk yarısında Elçi Pavlus diriliş gerçeğine gölge düşürenlere çok net bir cevap verdi. Ölümünden sonra diriliş yok diyenlere Pavlus Mesih'in görkemli dirilişini hatırlatarak bizim de İsa Mesih gibi dirileceğimizi belirtti. Ama bazısı, yine itiraz edebilir: 'Tamam Mesih dirilmiş olabilir ama biz nasıl dirileceğiz?' Mesih kusursuz bir insandı ama biz günahkârız, bu halimizle Tanrı'nın kutsal huzuruna nasıl erişebiliriz? Şimdi Pavlus bunu da açıklar. Öncelikle Pavlus şimdiki halimize bakarak ölümünden sonra nasıl bir yüceliğe kavuşacağımızı kestirmenin mümkün olmadığını söyler. Örneğin, bugün toprağa ektiğimiz küçük tohumun daha sonra aynı yerden çıkan bitkiye neredeyse hiç benzerliği yoktur. Basit gibi görünen bir tohumun içinde nasıl bir potansiyelin bulunduğunu bilemediğimiz gibi insanın ölümünden sonra nasıl filizleneceğini tahmin bile etmek zor. Rab her

canlıya farklı bir 'beden' vermiştir. Her ağaç farklı, her hayvan da özeldir. Her birinin görkemi de başkadır, Güneş'in ve Ay'ın görünüşü birbirinden farklı olduğu gibi. Benzer şekilde yeryüzündeki bedenimizin görkemi başka, Rab'bin huzurundaki bedenimizin yüceliği de bambaşka olacaktır.

Benzer şekilde şu anki ölümlü bedenimiz ile diriliş bedenimiz arasında büyük bir fark olacaktır. Burada öldüğümüzde düşkün olarak toprağa teslim edilen bedenimiz daha sonra son derece güçlü ve görkemli bir şekilde yaşama dönecektir. Doğal bedenimizin bu şekilde ölüme boyun eğerek yenilenmesi gerek ki ruhsal ve sonsuz haline dönüşsün. Çünkü günaha bulaşmış bu bedenin değişime uğraması şarttır, ancak o zaman çürümez olarak Rab'bin egemenliğinde yer alabilir. Önce doğal geldi sonra ruhsal onun yerine geçer. Aynı şekilde önce Âdem doğal bir insan olarak geldi ama onun yerine gelen 'Son Âdem' yani İsa Mesih sıradan normal bir insan olarak gelmedi, çünkü O yaşam veren bir güce sahipti. İlk Âdem topraktan yaratıldı ve günah işledikten sonra ölüme boyun eğerek toprağa döndü. İkinci Âdem olan Tanrı Oğlu ise gökten geldi ve günahımıza karşılık ölüme boyun eğdiyse de üçüncü gün görkemli bir şekilde dirildi çünkü ölüme tutsak kalması olanaksızdı (Elç. İşleri 2:24). Âdem'in oğulları onun gibi eninde sonunda toprağa döner ve sonra yargılanır. Mesih'in çocuklarıysa kendisi gibi ölümlü yener ve sonsuz yaşama kavuşur (Yuhanna 11:25). Sonuç olarak ölüme gelince kime bağlı olduğumuz son derece önemlidir. Eğer hala doğal bir Âdem oğlu olarak hayatımızı sürdürüyorsak ölünce hiç kurtulma şansımız yoktur. Ama eğer İsa Mesih'e teslim olduysak o zaman ölüm bizim için sonsuz hayata açılan bir kapıdır çünkü ardından görkemli, çürümez, yenilenmiş bir beden bizi bekliyordur (Filipililer 1:21).

Bir Mesih inancısı için bu oldukça heyecan verici bir durumdur. Demek ki ölümden korkmamıza gerek yok. Yine de bunun zamanlamasını merak ederiz. O yüzden Pavlus bununla ilgili bir sır daha açıklar bize. Bazımız ölmeden diriliş bedenimize bürünüp Rab'bin huzuruna geçecekmişiz! Demek ki bahsedilen büyük diriliş Mesih'in ikinci gelişinde gerçekleşecek. Mesih yeryüzüne döndüğü zaman kendisine ait bütün canları ölümden diriltip yanına alacaktır (Matta 24:30-31, Yuhanna 5:25-28). Aslında bugün imanlı biri öldüğünde ruhu doğrudan Rab'bin huzuruna kavuşur, yalnız bedeni burada kalır (2.Korintliler 5:6-8). Mesih döndüğü zaman ölmüş bütün imanlıların ruhlarını da beraberinde getirecek ve dirilen bedenlerine kavuşturacaktır. O sırada yaşayan imanlılar da bir anda değiştirilip diriliş bedenlerini giyerek Rab'bin yanına geçecekler (1.Selanikliler 4:13-18). Böylece ölen ve yaşayan bütün imanlılar çürümez bir bedene sahip olarak Rab'bin huzurunda olacaktır. O gün bizim için ölüm bitmiş olacak çünkü Mesih aracılığıyla sonsuzluğun zaferine ulaşmış olacağız. İşte bu mübarek umudumuzu hep gözümüzün önünde tutmamız gerek ki dünyanın gelip geçici sıkıntıları karşısında yılmayalım. Çünkü burada Mesih uğruna ne kadar acıya katlanırsak da Rab'bi gördüğümüzde hepsi fazlasıyla değer olacaktır (Romalılar 8:18).

SON TALİMATLAR

1.Korintliler 16:1-24

1 Kutsallara yapılacak para yardımına gelince: Galatya kiliselerine ne buyurduysam, siz de öyle yapın. **2** Haftanın ilk günü herkes kazancına göre bir miktar para ayırıp biriktirsin. Öyle ki, yanınıza geldiğimde para toplamaya gerek kalmasin. **3** Oraya vardığımda, bağışlarınızı götürmek üzere uygun gördüğünüz kişileri tanıtıcı mektuplarla Yeruslaim'e göndereceğim. **4** Benim de gitmeme değerse, onları yanıma alıp gideceğim. **5** Makedonya'dan geçtikten sonra yanınıza geleceğim. Çünkü Makedonya'dan geçmek niyetindeyim. **6** Belki bir süre yanınızda kalırım, hatta kışı da sizinle geçirebilirim. Öyle ki, sonra nereye gidecek olsam, bana yardım edebilirsiniz. **7** Sizi öyle kısaca görüp geçmek istemiyorum. Rab'bin izniyle uzunca bir süre yanınızda kalmayı umut ediyorum. **8** Ama Pentikost Günü'ne dek Efes'te kalacağım. **9** Çünkü büyük ve etkili işler yapmam için burada bana bir kapı açıldı. Ne var ki, bana karşı çıkanlar çoktur. **10** Timoteos yanınıza gelirse, bir şeyden korkmamasına dikkat edin. Çünkü o da benim gibi Rab'bin işini yapıyor. **11** Kimse onu hor görmesin. Yanıma gelmesi için onu esenlikle uğurlayın. Kardeşlerle birlikte onun da gelmesini bekliyorum. **12** Kardeşimiz Apollos'a gelince, kardeşlerle birlikte gelmesi için ona çok ricada bulundum, ama şimdilik gelmeye hiç de istekli değil. Fırsat bulunca gelecek. **13** Uyanık kalın, imanda dimdik durun, mert ve güçlü olun. **14** Her şeyi sevgiyle yapın. **15-16** Ahaya'da ilk iman eden ve kendilerini kutsalların hizmetine adayan İstefanas'ın ev halkını bilirsiniz. Kardeşler, yalvarırım, bu gibilere ve onlarla birlikte çalışıp emek verenlerin hepsine bağımlı olun. **17** İstefanas, Fortunatus ve Ahaykos'un gelişine sevindim. Yokluğunuzu bana unutturdular. **18** Sizin ruhunuzu da benim ruhumu da ferahlattılar. Böylelerinin değerini bilin. **19** Asya İli'ndeki kiliseler selam eder. Akvila ve Priska, evlerinde buluşan toplulukla birlikte Rab'de çok selam ederler. **20** Buradaki bütün kardeşlerin selamı var. Birbirinizi kutsal öpüşle selamlayın. **21** Ben Pavlus, bu selamı kendi elimle yazıyorum. **22** Rab'bi sevmeyene lanet olsun. Maranata! **23** Rab İsa'nın lütfu sizinle birlikte olsun. **24** Hepinize Mesih İsa'da sevgiler! Amin.

AÇIKLAMA: O günkü mektuplar bakımından Pavlus bayağı uzun bir mektup yazmıştı. Şimdi mektubunu toparlarken Pavlus son bir kaç talimat verir. Daha önce söylediğimiz gibi Pavlus bu mektubu Efes'teyken M.Ö. 55-56 yılları civarında yazdı. Anlaşılan Korint Kilisesi'nin bazı ileri gelenleri onun yanına gelip kilisenin sorunlarını çözmek için kendisinden yardım istediler. Dolayısıyla Elçi Pavlus bu mektubu hazırlayıp ellerinden geri göndererek durumu kısmen de olsa düzeltmeye çalıştı. Aynı zamanda Pavlus sağ kolu olan ruhani oğlu Timoteos'u da Korint'te göndermeyi düşünüyor. Bir kaç ay sonra kendisi de o tarafa gitmeyi planlıyordu. Ama şimdilik Efes'teki işlerini bitirmesi gerek o yüzden söz veremiyor. Ama niyeti Makedonya ilinde daha önce kurduğu toplulukları ziyaret ederek Korint kentinin bulunduğu Ahaya iline kadar gitmekti. Mümkünse bir kaç ay Korint'te kalarak oradaki kiliseyi çeki düzen vermek istiyor. Aslında burada Pavlus'un kardeşlere taşıdığı büyük yüreği görebiliyoruz. Daha önce kurmuş

olduğu topluluklar için sürekli dua etmenin yanı sıra fırsat buldukça yanlarına da uğramak için fırsat kolluyordu.

Makedonya ve Ahaya'daki topluluklara uğramak isteğinin bir diğer sebebi de Yerus alim'de acı çeken kutsallar için bir bağış toplamak istiyordu (Romalılar 15:25-26). Bu sırada Yerus alim'deki kardeşler çok yoğun bir baskı altında inliyorlardı. Hem kıtlıktan hem de siyasi olaylardan sıkıntı yaşayan Yahudi kardeşler bayağı yıprandılar. O yüzden Pavlus kurmuş olduğu topluluklardan Yerus alim'deki muhtaç kardeşleri için bağışlar toplamaya başladı. O yüzden bölümün başında Pavlus haftanın ilk günü toplandıklarında bağışlarını da toplamalarını söyler. Amacı geldiğinde toplanan paraların hazır bulunmasıdır. Daha sonra 2.Korintliler 8-9. bölümlerinde Pavlus bu konuyu daha ayrıntılı yazacaktır. Yine de kilisede yoksullar için bağışlar toplamak çok eski bir gelenektir. İlk kilise kurulduğunda da birçok imanlı varını yoğunu satıp ihtiyaç olanlara dağıtmak üzere parasını önderlerin ellerine verdiler (El . İşleri 4-5). Günümüzde benzer şekilde her hafta kilisede bağışlar toplanır ve hem kilisenin hem de muhtaç başkalarının ihtiyaçları için kullanılır.

Son olarak Pavlus Korint'ten yanına gelen İstefanas ve arkadaşları için bir iki söz yazar. Topluluğun böylelerine değer vermesi gerektiğini hatırlatır. Büyük olasılıkla bunlar topluluğun  nderleriydiler ama bazısı onlara boyun eğmek istemiyordu. Sonra Pavlus Efes'te bulunan ve daha önce kendisiyle beraber Korint'te hizmet eden Akvila ve Priska'nın selamlarını iletir. Ardından kendi eliyle son satırları yazar  nk  bu tür uzun mektupları yazmak için Pavlus genellikle bir k tibe kullanırdı. Son sözleri aslında oldukça serttir: '*Rab'bi sevmeyene lanet olsun.*' Bu sözlerle Pavlus, Korint'teki kardeşlerin kafalarını karıştıran sahte öğretmenlere gönderme yapıyor. Bunlar gerçek imanlı değil, Mesih'in deyişiyle bunlar '*kuzu postuna bürünmüş kurtlardı.*' Sonra Pavlus '*Maranata!*' diyerek son selamlarını yazar. O dönemki imanlılar birbirinden vedalaşırken '*hoşça kal*' gibi sözler kullanmak yerine '*Efendimiz, Gel!*' anlamına gelen '*Maranata*' sözcüğünü kullanırlardı.  nk  onlar için en önemli şey Mesih'in görkemli dönüşünü dört gözle beklemektir. O yüzden Pavlus uyanık kalın diyor. Böylece Pavlus onlara sevgilerini göndererek mektubu noktallıyor.

2.KORİNTLİLER'E GİRİŞ

Her mektupta olduğu gibi bu mektubun da bir maksadı vardır fakat ilk mektuptan sonra tam olarak neler geliştiğini bilmediğimiz için yalnızca verilen bazı bilgilere göre aradaki süreçte olup bitenleri tahmin edebiliriz. Elçi Pavlus bu mektubu bir öncekinden yaklaşık bir sene sonra yazmış olmalı. Anlaşılan Pavlus yazdığı 1. Korintliler Mektubu'nu Timoteos'un eliyle Korint'e yolladı ve kendisi Efes'te bir süre daha kaldı (1.Kor. 16:10-11, Elç. İşleri 19:22). Ne yazık ki Pavlus'un birinci mektubu ve Timoteos'un gelişi pekiyi kabul edilmedi. Bundan sonra Pavlus söz verdiği gibi büyük olasılıkla Korint'e uğradı ama oradaki zamanı pekiyi geçmemiş ki onu "*keder dolu*" bir ziyaret olarak niteler (2.Kor. 2:1). Oradan Efes'e döndükten sonra Pavlus Korint'teki kardeşlere çok sert bir mektup daha yazdı (2.Kor. 2:4; 7:8-9). Tepkilerini ölçmek için de Pavlus büyük ihtimalle bu mektubu Titus'un eliyle gönderdi (2.Kor.2:12-13). Ne yazık ki bu mektup elimize geçmedi ama bildiğimiz kadarıyla çok sert ve keskin bir mektuptu. Mektubunda yakında Korint'e bir daha geleceğini söylemişti ama bu arada Efes'te çıkan kargaşadan dolayı Pavlus çok ciddi bir tehlike yaşadı ve aniden Asya İli'nden ayrılmak zorunda kaldı. Dolayısıyla ilk planında Korint'e uğramayı düşündüğü halde Pavlus Titus'tan haber alana kadar önce Makedonya kiliselerine uğramaya karar verdi (2.Kor.1:15-16; Elç.İşleri 20:1-2).

Büyük olasılıkla Filip'i'de Titus'la buluşan Pavlus sert mektubu sayesinde Korint'te birçok şeyin düzeldiğini duydu (2.Kor. 7:7). Bu iyi haberler Pavlus'u sevince boğdu fakat yine de bütün sorunlar tamamen çözülmüş değildi. Hâlen bazı sahte öğretiy veren ve Pavlus'un yetkisine karşı koyan birçok sahte öğreticiler ve taban bulduğu kişiler kilisedeki imanlılarının kafalarını karıştırıyordu. Bundan dolayı Pavlus bu konulara karşılık bir mektup daha yazma ihtiyacını hissetti. Ayrıca yakında onlara bir kez daha uğramayı düşündüğünü belirtiyor. Bu ikinci mektubunda (kayıp mektubu saymazsak), Pavlus öncelikle son yıl içinde yaşanan iletişim kopukluğundan doğan bazı sıkıntıları açıklar. Aynı zamanda Pavlus Korint'te ortalığı karıştıran '*sözüm ona üstün elçilere*' tam bir yanıt vermek için istemeyerek de olsa kendini savunur.

Şimdiye kadar anlattıklarımızı okuyan biri bu mektubun çok sıkıcı olduğunu düşünebilir ama hiç de öyle değil. Bütün mektuplarından çok bu mektupta Pavlus yüreğini samimi bir şekilde açıp hizmetinin hedeflerini ortaya koyuyor. Pavlus bu mektupta öbür mektuplarından çok çektiği sıkıntıları ve tehlikeleri açık ve net bir şekilde de anlatır. Böylece Rab'be hizmet etmek isteyenler için bu mektup mücevher dolu bir hazinedir. Bir yandan Mesih'in yolunda çekilecek türlü sıkıntıları önceden görme şansımız var ama aynı zamanda hepsinin üstesinden nasıl geleceğimizi de öğrenebiliriz. En önemlisi Tanrı'nın hizmetini başarılı bir şekilde sürdürmek için nasıl bir yüreğe sahip olmamız gerektiğini görebiliyoruz.

TASLAK

Giriş Sözleri (1:1-14)

Teselli sözleri (1:1-7)

Sıkıntıları (1:8-14)

Pavlus'un hizmetinin açıklanışı (1:15-7:16)

Geciken ziyaretinin açıklanışı (1:15-2:13)

Hizmetinin hedeflerinin açıklanışı (2:14-6:10)

Tanrı'dan aldığı yeterlilik (2:14-3:6)

Tanrı'dan aldığı yeni antlaşma (3:7-18)

Tanrı'dan aldığı yüreklilik (4:1-18)

Tanrı'dan aldığı yeni konut (5:1-10)

Tanrı'dan aldığı yükümlük (5:11-6:2)

Tanrı'dan aldığı yürek (6:3-7:4)

Gerçek tövbenin ürünü (7:5-7:16)

Pavlus'un bağışlarla ilgili teşviki (8:1-9:15)

Makedonyalılar'ın örneği (8:1-5)

Pavlus'un teşvikleri (8:6-9:15)

Pavlus'un elçiliğinin savunması (10:1-12:13)

Pavlus kendisini savunuyor (10:1-18)

Pavlus sahte öğretmenleri azarlıyor (11:1-15)

Pavlus'un yaşadıkları (11:16-12:13)

YORUM:

TESELLİ KAYNAĞI

[2.Korintliler 1:1-24](#)

1 Tanrı'nın isteğiyle Mesih İsa'nın elçisi atanan ben Pavlus ve kardeşimiz Timoteos'tan Ahaya'nın her yanındaki bütün kutsallara ve Tanrı'nın Korint'teki kilisesine selam! **2** Babamız Tanrı'dan ve Rab İsa Mesih'ten sizlere lütuf ve esenlik olsun. **3** Her türlü tesellinin kaynağı olan Tanrı'ya, merhametli Baba'ya, Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı ve Babası'na övgüler olsun! **4** Kendisinden aldığımız teselliyle her türlü sıkıntıda olanları teselli edebilmemiz için bizi bütün sıkıntılarımızda teselli ediyor. **5** Çünkü Mesih'in acılarını nasıl büyük ölçüde çekiyorsak, Mesih sayesinde büyük teselli de buluyoruz. **6** Sıkıntı çekiyorsak, bu sizin teselliniz ve kurtuluşunuz içindir. Teselli buluyorsak bu, bizim çektiğimiz acıların aynısına dayanmanızda etkin olan bir teselli bulmanız içindir. **7** İlişkin umudumuz sarsılmaz. Çünkü acılarımıza olduğu gibi, tesellimize de ortak olduğunuzu biliyoruz. **8** Kardeşlerim, Asya İli'nde çektiğimiz sıkıntılardan habersiz kalmanızı istemiyoruz. Dayanabileceğimizden çok ağır bir yük altındaydık. Öyle ki, yaşamaktan bile umudumuzu kesmiştik. **9** Ölümüne mahkûm olduğumuzu içimizde hissettik. Ama bu, kendimize değil, ölüleri dirilten Tanrı'ya güvenmemiz için oldu. **10-11** Tanrı bizi böylesine büyük bir ölüm tehlikesinden kurtardı; daha da kurtaracaktır. Umudumuzu O'na bağladık. Siz de dualarınızla bize yardım ettikçe, bizi yine kurtaracaktır. Öyle ki, birçok kişinin dualarıyla bize sağlanan lütuftan ötürü birçoklarının ağızından bizim için şükranlar sunulsun. **12** Dünyaya ve özellikle size, insan bilgeliğiyle değil, Tanrı'nın lütfuyla, Tanrı'dan gelen kutsallık ve içtenlikle davrandığımızı vicdanımız tanıktır. Ve biz bununla övünüyoruz. **13-14** Okuyup anlayabileceğinizden başka bir şey yazmıyoruz. Bizi bir ölçüde anladığınız gibi, tümüyle anlayacağınızı umarım. Rabbimiz İsa'nın gününde bizim övüncümüz siz olacağınız gibi, sizin övüncünüz de biz olalım. **15-16** Bu güvenle, sizleri iki kez sevindirmek için önce uğramak, sonra Makedonya'ya geçmek, Makedonya'dan yine geri gelerek tarafınızdan Yahudiye'ye uğurlanmak niyetindeydim. **17** Bunu isterken acaba kararsız mıydım? Ya da isteklerim benlikten mi doğuyor ki, önce «Evet, evet», sonra «Hayır, hayır» diyeyim? **18** Tanrı'nın güvenilirliği hakkı için diyorum ki, ilettiğimiz söz hem «evet» hem «hayır» değildir. **19** Silvanus ve Timoteos'la birlikte tanıttığımız Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih hem «evet» hem «hayır» değildi. O'nda yalnız «evet» vardır. **20** Çünkü Tanrı'nın bütün vaatleri Mesih'te «evet»tir. Bu nedenle Tanrı'nın yüceliği için Mesih aracılığıyla Tanrı'ya «Amin» deriz. **21** Bizi sizinle birlikte Mesih'te pekiştiren ve meshetmiş olan Tanrı'dır. **22** O bizi mühürledi, güvence olarak da yüreklerimize Kutsal Ruh'u yerleştirdi. **23** Tanrı'yı tanık tutarım ki, Korint'e dönmeyişimin nedeni sizi esirgemektir. **24** İmanınıza egemen olmak istemiyoruz, sevinmeniz için sizinle birlikte çalışıyoruz. Çünkü imanda dimdik duruyorsunuz.

AÇIKLAMA: Bir oğul ya da kız anne babası için neyse kilise topluluğu onu kuran kişi(ler) için de öyledir. Onu doğururken büyük acı çeker, büyütürken çok stresli günler geçirir ve yoldan saptığında da korkunç bir sıkıntı yaşar. Elçi Pavlus'un Korint'teki kardeşlerle bayağı sıkıntıları oldu. Aralarına sızan bazı sahte

'elçilerin' ağır eleştirilerine rağmen Pavlus hep sevgiyle kimi zaman mektupla kimi zaman birini göndererek kimi zaman kendisi uğrayarak onlara yönelip durumu çözmek istedi. Şimdi yanlarından dönen Titus nihayet elçiye olumlu bir haber getirdi, böylece yaşanan tüm olumsuzluklara rağmen duydukları Pavlus için büyük teselli kaynağı oluyor. Mektubuna başlarken Pavlus aslında Tanrı'dan hep teselli aldığını belirtir. Çünkü Pavlus'un gözünde Korint Kilisesi kendi topluluğu değil, Tanrı'nın kilisesiydi, Tanrı'nın çocuğuydu. O yüzden er ya da geç yola geleceklere inanıyordu. Rab bu şekilde Pavlus'u teselli edip bu zorlu süreçte ayakta tuttu. Aynı zamanda Pavlus Tanrı'dan aldığı bu tesellinin başkalarını teselli etmek için çok yararlı olduğunu fark etti. Hatta çektiği bu sıkıntılar aracılığıyla bir nebze de olsa Mesih'in acılarına ortak olduğunu söyledi, bu da inanılmaz bir şeref. Kaldı ki Rab, hayatta farklı sebeplerden dolayı çektiğimiz sıkıntıları bile hem bizim büyümemiz hem de başkalarına bereket kaynağı olabilmemiz için kullanabiliyor (Romalılar 8:28).

Ardından Pavlus özellikle Efes'te yaşadığı zorlukları onlara bildirmek istiyor. Dediğine göre dayanabildiklerinden çok daha büyük bir yük altındaydılar, hatta yaşamaktan da umut kestiler neredeyse. Burada değindiği olay büyük olasılıkla Elçiler İşleri 19:23-42 ayetlerinde geçen Efes Tiyatrosu'nda yaşanan kargaşaydı. Elçi Pavlus Efes'te epey kaldı ve zaman geçtikçe kilise bir hayli büyüdü ve etkisi de bütün bölgede hissedildi. O kadar ki Efes'in pagan tanrıçası Artemis'in heykeli ve maketlerinin ticaretini yapanlar paniğe kapıldılar ve halkı Hristiyanlara karşı ayaklandırmaya kalkıştılar. Böylece günün birinde bütün halk bugün hala Efes'te ayakta olan amfiteatro'da toplanıp saatlerce '*Efesliler'in Artemisi Büyüktür!*' diye bağırıyorlar. . Bu sırada Pavlus'u ve imanlı topluluğunun diğer önderlerini linç etmek istediler ama şehrine yöneticileri olay daha büyümeden halkı sakinleştirmeye başardılar. Yine de oradaki imanlılar için bu çok korkunç bir tecrübe olsa gerek ki Pavlus 'ölüme mahkûm olduğumuzu içimizde hissettik' yazıyor. Ama yine de Pavlus tüm bu olup bitenlerin Tanrı'ya daha çok güvenmeleri için olduğunu belirtir. Ayrıca bütün kardeşlerin duaları da bu konuda çok etkili olduğunu da vurgular. Aslında bu çok önemli bir gerçektir ki bu tür sıkıntılara ve tehlikelere imanla karşılık verdiğimiz sürece Tanrı'dan uzaklaştırmak yerine bizi kendisine daha da yaklaştırır.

Aslında Pavlus en son Korint'e uğradığında ziyareti çok iyi geçmedi. Onlardan ayrılırken onlara bir daha uğrayacağını söyledi ama Efes'e dönünce demin anlattığı olaylarla karşılaştı ve planlarını değiştirmek zorunda kaldı. Korint'teki bazı kişiler Pavlus'un bu plan değişikliğini sözünü yerine getirmiyor diye yorumladılar. Hatta bundan yola çıkarak Pavlus'un öğretisine de gölge düşürmeye çalıştılar. O yüzden Pavlus burada yaşadıklarını anlatarak duruma açıklık getirir. Dahası yaydığı müjdede asla bir değişiklik ya da değişkenlik söz konusu olmadığını da belirtir. Tanrı'nın Sözü bir gün 'evet', öbür gün 'hayır' değildir, Mesih'in vaatleri her zaman 'Evet!' ve 'Âmin'dir!' Pavlus'un öğretisi uyarınca Mesih'e iman eden herkes Tanrı'ya aittir. Rab Tanrı iman eden herkesi Kutsal Ruh'la mesh eder ve

mühürler, bu da kurtuluşumuzun güvencesi ve garantisidir (Efesliler 1:13-14). İşte Pavlus'un büyük teselli kaynağı da budur ki Rab kendisine ait olanları bilir ve eninde sonunda yola getirir. Sahtekârlar çıkabilir, sıkıntılar gelebilir, anlaşmazlıklar da yaşanabilir ama Mesih'in vaadi uyarınca kendi kurduğu kiliseyi kimse yıkamaz (Matta 16:18).

ÜZÜNTÜ VE ZAFER

[2.Korintliler 2:1-17](#)

1 tekrar keder dolu bir ziyaret yapmamaya karar verdim. **2** Çünkü sizi kederlendirirsem, keder verdiğim sizlerden başka beni kim sevindirecek? **3** Bunu yazdım ki, geldiğimde beni sevindirmesi gerekenler beni kederlendirmesin. Sevincimin hepimizin sevinci olduğuna ilişkin hepimize güvenim var. **4** Kederlenesiniz diye değil, beslediğim derin sevgiyi anlayasınız diye büyük bir sıkıntı ve yürek acısıyla gözyaşları içinde yazdım. **5** Eğer biri bir başkasını kederlendirdiyse, beni değil -abartmadan söyleyeyim- bir dereceye kadar hepimizi kederlendirmiş olur. **6** Böyle birine çoğunluğun verdiği bu ceza yeterlidir. **7** Aşırı kedere boğulmasın diye o kişiyi daha fazla cezalandırmayıp bağışlamalı ve teselli etmelisiniz. **8** Bunun için ona duyduğunuz sevgiyi yenilemenizi rica ederim. **9** Sizi sınamak ve her durumda söz dinleyenler olup olmadığınızı anlamak için yazdım size. **10** Kimi bağışlarsanız, ben de onu bağışlarım. Eğer bir şeyi bağışladımsa, bunu sizin için Mesih'in önünde bağışladım. **11** Öyle ki, Şeytan'ın oyununa gelmeyelim. Çünkü onun düzenlerini bilmez değiliz. **12-13** Mesih'in Müjdesi'ni yaymak amacıyla Troas'a geldiğimde Rab'bin işi için bana bir kapı açıldığı halde, kardeşim Titus'u orada bulamadığım için iç huzurum yoktu. Bu nedenle oradakilere veda ederek Makedonya'ya gittim. **14** Bizi her zaman Mesih'in zafer alayında yürüten, O'nu tanımanın güzel kokusunu aracılığımızla her yerde yayan Tanrı'ya şükürler olsun! **15** Çünkü biz hem kurtulanlar hem de mahvolanlar arasında Tanrı için Mesih'in güzel kokusuyuz. **16** Mahvolanlar için ölüme götüren ölüm kokusu, kurtulanlar içinse yaşama götüren yaşam kokusuyuz. Böylesi bir işe kim yeterlidir? **17** Birçokları gibi, Tanrı'nın sözünü ticaret aracı yapanlar değiliz. Tanrı tarafından gönderilen ve Mesih'e ait olan kişiler olarak Tanrı'nın önünde içtenlikle konuşuyoruz.

AÇIKLAMA: Gördüğümüz gibi Pavlus Korint Kilisesi için büyük acılara katlandı. Onlara bir önceki mektubu yazdıktan sonra Pavlus Korint'e 'keder dolu'bir ziyaret gerçekleştirdi. Ardından sert bir mektup daha yazdı ama amacı onları kederlendirmek değil, onları tövbeye yöneltmekti. Tüm mektuplarında olduğu gibi Pavlus bazen ne kadar keskin bir dille yazsa da her zaman sevgisini de vurgular. İster aile içinde olsun, ister kilisede olsun disiplinin esas motivasyonu her zaman sevgi olmalı, maksadı da tam bir şifa olmalıdır. Her çocuğuma ceza verdiğimde, kendisine 'seni çok sevdiğim için bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun değil mi?' diye hatırlatırım. Çünkü elimin altındaki evladımı henüz çocukken dizginlemezsem kim bilir daha sonra başına neler getirecek. Benzer şekilde kilise önderleri günaha esir düşmüş üyeleri gerektiğinde disiplin uygulamak zorunda (1.Korintliler 5). Ancak bunu kin dolu bir yürekle değil, sevgi ve şefkatle yapmalıyız. Aynı zamanda disiplin uygularken her zaman geri dönüş kapısını açık tutmalıyız. Kimseyi çıkmaza sürüklememeliyiz. İmanlı birini günahından ötürü kiliseden uzaklaştırmak zorunda kalsak bile tövbe etmeye hazır olduğunda Rab'den tam şifa alması ve topluluğa geri dönmesi için gerekli olanağı tanımak lazımdır.

İlerleyen ayetlerde Pavlus topluluğu tövbe eden bir kardeşi yeniden kabul etmeye isteklendirmeye çalışır. Burada uzaklaştırılan kardeşin kim olduğunu bilmiyoruz. Belki bir önceki mektupta zina sebebiyle kiliseden kovulan kişi olabilir. Ya da Pavlus'u ağır bir şekilde eleştirdiği için topluluk tarafından mimlenen bir başkası olabilir. Her kimse Pavlus onu daha fazla utandırmamak için ismini yazmıyor çünkü söz konusu kişinin yürekten tövbe ettiği belli. O yüzden Pavlus onu şahsen bağışladığını belirtmekle beraber kilise topluluğunun da artık onu bağışlayıp geri alması gerektiğini söyler. Çünkü bir kardeşi bağışlamayı reddedersek aslında onu ve kendimizi de İblis'in oyununa teslim ediyoruz. Şeytan'ın en büyük etki alanlarından biri bağışlamamazlıktır. Nice kilise bu şekilde parçalandı, nice tatlı imanlı bu nedenle düşman kesildiler. Kardeşimizi bağışlamayı reddettiğimizde aslında kendisine değil, en çok kendi kendimize zarar veriyoruz ve yüreğimizin İblis'in birçok düzenine açılmasına sebep oluyoruz.

Sonunda Pavlus yine Korint kardeşlerine duyduğu merakı anlatmaya devam eder. Oradan dönen Titus'u Troas'ta bulamayınca Pavlus denizi geçip Makedonya'ya gelir. Orada nihayet Titus'u bulup sevindirici haberi alır. Ama mektubun bu ayetinden 7:4 bölümüne kadarki kısım bir tür parantez oluşturuyor. Bu arada Pavlus Korint kardeşlerine beslediği sevgiyi anlatmanın yanı sıra Rab adına verdiği olağanüstü hizmetin sebebiyetini de açıklar. Korint'teki kardeşler için Pavlus gibi bir adam neden bu kadar meraklısın? Dahası onlara bu tür mektuplar yazmak için cesareti nereden buluyor? Pavlus kim oluyor ki? Korint'te bazısı bu tür sorular sorduğu için Pavlus cevap vermeden devam etmek istemiyor. Elçi Pavlus öncelikle kendini Mesih'in emrinde, O'nun kulu olarak gördüğünü vurgulamak ister. Bu ayetlerde bahsettiği '*Zafer Alayı*' aslında Roma İmparatorluğu'nda zaman zaman yaşanan büyük bir olaydı. Ünlü bir general büyük bir zafer elde ettiği zaman muazzam ganimetlerle askerleri ve esirleri eşliğinde başkente alaylarla girerdi. Bu sırada alayın önünde giden 'kâhinler' tütsü yakarlardı böyle herkes zaferin kokusunu alabiliyordu. Tabi muzaffer ordu için bu harika bir olaydı ama zincirlerle sürüklenen esirler için bunun kokusu dahi mide bulandırıcıydı. Pavlus verdiği hizmeti ve yaydığı müjdeyi bu kokuya benzetir. Tanrı'yı seven ve Mesih'e iman edenler için müjdenin 'kokusu' harikadır. Ama Tanrı'ya başkaldıranlara aynı koku iğrenç gelir. Sonuç olarak insanların bize verdiği karşılıklara aldanmamalıyız. İmansızların kutsal değerlerimizi saymamaları gayet normaldir çünkü Tanrı'yı tanımıyorlar (1.Korintliler 2:14). Fakat bizim için aynı değerler büyük sevinç ve huzur kaynağıdır.

*Bizi her zaman Mesih'in
zafer alayında yürüten,
O'nu tanımanın
güzel kokusunu
aracılığımızla her
yerde yayan Tanrı'ya
şükürler olsun!*

ÖZGÜRLÜK RUHU

2.Korintliler 3:1-18

1 Kendimizi yine tavsiye etmeye mi başlıyoruz? Yoksa bazıları gibi ya da sizden tavsiye mektuplarına ihtiyacımız mı var? **2** Bütün insanlarca bilinen ve okunan, yüreklerimize yazılmış mektubumuz sizsiniz. **3** Hizmetimizin sonucu olup mürekkeple değil, yaşayan Tanrı'nın Ruh'uyla, taş levhalara değil, insan yüreğinin levhalarına yazılmış Mesih'in mektubu olduğunuz açıktır. **4** Mesih sayesinde Tanrı'ya böyle bir güvenimiz vardır. **5** Herhangi bir şeyi kendi başarımız olarak saymaya yeterliyiz demek istemiyorum; bizi yeterli kılan Tanrı'dır. **6** O bizi yazılı yasaya değil, Ruh'a dayalı yeni bir antlaşmanın hizmetkârları olmaya yeterli kıldı. Yazılı yasa öldürür, Ruh ise yaşatır. **7-8** Ölümle sonuçlanan hizmet, yani taş üzerine harf harf kazılan yasa yücelik içinde geldiyse -öyle ki, İsrailoğulları geçici olan parlaklığından ötürü Musa'nın yüzüne bakamadılar- Ruh'a dayalı hizmetin yücelik içinde olacağı daha kesin değil mi? **9** İnsanı suçlu çıkaran hizmetin yüceliği varsa, aklanmayı sağlayan hizmetin yüceliği çok daha aşkındır. **10** Çünkü eskiden yüceltilmiş olanın, şimdi yücelikte aşkın olana göre yüceliği yoktur. **11** Geçici olan, yücelik içinde geldiyse, kalıcı olanın yüceliği çok daha büyüktür. **12** Böyle bir umuda sahip olduğumuz için büyük cesaretle konuşabiliriz. **13** Yüzündeki parlaklığın giderek söndüğünü İsrailoğulları görmesin diye yüzünü peçeyle örten Musa gibi değiliz. **14** İsrailoğulları'nın zihinleri körelmişti. Bugün bile Eski Antlaşma okunurken zihinleri aynı peçeyle örtülü kalıyor. Çünkü bu peçe ancak Mesih aracılığıyla kalkar. **15** Ne var ki, bugün bile Musa'nın yazıları okunduğunda yüreklerini bir peçe örtüyor. **16** Oysa ne zaman biri Rab'be dönerse, o peçe kaldırılır. **17** Rab Ruh'tur, Rab'bin Ruhu neredeyse orada özgürlük vardır. **18** Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor.

AÇIKLAMA: Rab'bin hizmetine gelince Pavlus 'böylesi bir işe kim yeterlidir?' diye sordu. O dönemde olduğu gibi günümüzde de bazı insanlar kendi menfaatleri doğrultusunda Rab'bin elçisi olmaya yeltenebilir. Ancak Pavlus'un belirttiği gibi Rab'bin bu hizmete çağırdığı kişiler kendilerini hep ön plana çıkartan kişiler değil. Mesih'in hizmetini hakkıyla yapan kişi kendini övmeye gereksinim duymaz, aksine hizmetinin sonuçları ona gerekli referans olur. Benzer şekilde Korint Kilisesi'ne seslenen Elçi Pavlus onların kendisine bir tür referans mektubu olduklarını belirtir. Tabi bu mürekkeple yazılan bir mektup değil Pavlus ve hizmet eden diğer kardeşlerin yüreklerine yazılan ruhsal bir tür mektuptu. İşte bu yüzden Pavlus onlara yazarken hep büyük cesaretle yazıyor çünkü onlarda çok emeği geçiyordu. Yine de Pavlus bunu kendi başarısı olarak görmüyordu, çünkü ancak Mesih'in lütfuyla bu işe layık görüldüğünün farkındaydı. Böylece Pavlus kendini Rab'bin kulu olarak görüyordu. Aslında bu sırada Korint'te imanlılara Musa'nın Yasası'nı idare etmeye çalışan bazı Yahudi öğretmenler de vardı ama onlara karşın Pavlus Yeni Antlaşma'nın bir hizmetkârı olduğunu belirtir.

İlerleyen ayetlerde Pavlus Mesih'le gelen Yeni Antlaşma ile daha önce Musa'yla gelen Eski Antlaşma arasında önemli bir kıyaslama yapar. Sina Dağı'nda taş

levhalara kazılmış ve Musa'ya teslim edilen Yasa İsrail toplumunun anayasasıydı. Her yasada olduğu gibi bunda da birçok yasak vardı. Ne var ki İsrail ulusuyla yapılan bu ilk anlaşma çok geçmeden bozuldu çünkü Yahudiler hemen putperestliğe düştüler. İsrail'in tarihine baktığımızda Tanrı'nın Yasası'na hiç bir zaman tam uyamadıklarını görüyoruz nitekim Yasa'da kurtuluş yoktur ancak insanın hatalarını gösteren ve sonunda onu mahkûm eden kurallar vardır. Bu yüzden daha Mesih gelmeden yüzlerce sene önce peygamberler Yeni Antlaşma'dan söz etmeye başladılar (Yeremya 31:31-34, Hezekiel 36:26-27). İsa Mesih de geldiğinde Yeni Antlaşma'yı resmen başlattığını görüyoruz (Luka 22:20). Pavlus'un dediği gibi Eski Antlaşma ilk verildiğinde büyük bir yücelikle geldi. Hatta Rab'le yüz yüze görüşen Musa'nın yüzü öyle parlıyordu ki insanlar suratına bakamıyorlardı. O yüzden Musa taş levhalarıyla dağdan indiği zaman yüzünü bir peçeyle örtmek zorunda kaldı (M.Çıkış 34). Fakat gelen bu ilk antlaşma Rab'bin halkına kurtuluş sağlamak yerine mahkûmiyet getirdi. Nitekim Yasa'nın esas amacı insanların günahlarını fark etmelerini sağlamaktı (Romalılar 3:19-20). Eski Antlaşma aslında baştan beri geçici ve sembolik olmak üzere saptanmıştı (İbraniler 10:1). Yeni Antlaşma ise kalıcı ve sonsuz bir kurtuluş getirdi. Çünkü Yasa'nın yapamadığını Mesih çarmıhta başardı ve bize bağışladığı Kutsal Ruh sayesinde iman eden hepimizde de gerçekleştirir (Romalılar 8:1-4).

Sonuç olarak Pavlus bundan büyük cesaret aldığını belirtir çünkü Eski Antlaşma o kadar büyük bir yücelikle geldiyse Yeni Antlaşma'nın yüceliği ne kadar daha büyük olmalı? Suçlayan Yasa büyük bir görkemle geldiyse özgür kılan Ruh ne kadar daha görkemli olacak? Ne var ki hâlâ Eski Antlaşma'ya bağlı kalmaya çalışan kişiler bu özgürlüğü tadamıyor. Musa'nın yüzünü kapatan peçe sanki onların da gözlerini hala kapatıyor. Benzer şekilde bugün de kendi çabalarıyla övünen ve böylece Tanrı katında aklanmaya çalışan herkeste körlük sürüyor. Fakat biri Mesih'e yürekten iman ederse bu peçe kalkar çünkü kişi kendi sevaplarıyla değil lütufla kurtulduğunu kabul eder. Bu kez artık Yasa yerine Kutsal Ruh devreye girer. Tanrı'nın Ruhu da bizi şeriatçılığa değil özgürlüğe davet eder. Kutsal Ruh vasıtasıyla her birimiz Tanrı'yla yüz yüze görüşerek O'ndan aldığımız güç ve cesaretle günbegün kendisine benzer olmak üzere değişiyoruz. Çünkü Tanrı'nın amacı kendisine köle değil sevgili çocukları olmamızdır (Romalılar 8:15). Değerli evlatları olarak amacı her geçen gün yüce karakterine benzemek üzere daha fazla olgunlaşmamızdır. İşte tüm bunlar Kutsal Ruh'un hayatımızdaki vazgeçilmez rolünü kabul ettiğimizde gerçekleşiyor.

*Rab Ruhtur, Rab'bin
Ruhu neredeyse orada
özgürlük vardır.*

CESARETİN KAYNAĞI

2.Korintliler 4:1-18

1 Bu hizmeti Tanrı'nın merhametiyle üstlendiğimiz için cesaretimizi yitirmeyiz. **2** Utanç verici gizli yolları reddettik. Hileye başvurmayız, Tanrı'nın sözünü de çarpıtmayız. Gerçeği ortaya koyarak kendimizi Tanrı'nın önünde her insanın vicdanına tavsiye ederiz. **3** Yaydığımız Müjde örtülüyse de, mahvolanlar için örtülüdür. **4** Tanrı'nın görünümü olan Mesih'in yüceliğiyle ilgili Müjde'nin ışığı imansızların üzerine doğmasın diye, bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir. **5** Biz kendimizi ilan etmiyoruz; ama Mesih İsa'yı Rab, kendimizi de İsa uğruna kullarınız ilan ediyoruz. **6** Çünkü, «Işık karanlıktan parlayacak» diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı. **7** Üstün gücün bizden değil, Tanrı'dan kaynaklandığı bilinsin diye bu hazineye toprak kaplar içinde sahibiz. **8** Her yönden sıkıştırılmışız, ama ezilmiş değiliz. Şaşırılmışız, ama çaresiz değiliz. **9** Kovalanıyoruz, ama terk edilmiş değiliz. Yere yıkılmışız, ama yok olmuş değiliz. **10** İsa'nın yaşamı bedenimizde açıkça görülsün diye İsa'nın ölümünü her an bedenimizde taşıyoruz. **11** Çünkü İsa'nın yaşamı ölümlü bedenimizde açıkça görülsün diye, biz yaşayanlar İsa uğruna sürekli olarak ölüme teslim ediyoruz. **12** Böylece ölüm bizde, yaşamsa sizde etkin olmaktadır. **13** «İman ettim, bu nedenle konuştum» diye yazılmıştır. Aynı iman ruhuna sahip olarak biz de iman ediyor ve bu nedenle konuşuyoruz. **14** Çünkü Rab İsa'yı dirilten Tanrı'nın, bizi de İsa'yla diriltip sizinle birlikte kendi önüne çıkaracağını biliyoruz. **15** Bütün bunlar sizin yararınızdır. Böylelikle Tanrı'nın lütfu çoğalıp daha çok insana ulaştıkça, Tanrı'nın yüceliği için şükran da artsın. **16** Bu nedenle cesaretimizi yitirmeyiz. Her ne kadar dış varlığımız harap oluyorsa da, iç varlığımız günden güne yenileniyor. **17** Çünkü geçici, hafif sıkıntılarımız bize, ağırlıkta hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar büyük, sonsuz bir yücelik kazandırmaktadır. **18** Gözlerimizi görünen şeylere değil, görünmeyenlere çeviriyoruz. Çünkü görünenler geçicidir, görünmeyenlerse sonsuza dek kalıcıdır.

AÇIKLAMA: Bu bölümde Pavlus hizmetini sorgulayanlara yanıt vermeye devam eder. Müjdeyi savunmada Elçi Pavlus her zamanki gibi büyük bir cesaret sergiler, çünkü üstlendiği bu sorumluluğu kutsal bir emanet olarak kabul ediyordu. Kendi çıkarları uğruna Mesih'i duyuran bazılarına karşın Pavlus asla gizli yollara başvurmadı. İnsanları kendisine inandırmak ya da peşinden sürüklemek için hilecilik ya da ikiyüzlülük yapmadı. Aksine Rab'bin Sözünü olduğu gibi herkesin gözü önüne sererdi. Yine de birçok insan, özellikle Yahudiler inanmak istemiyorlardı. Pavlus'un dediğine göre bunun sebebi de İblis'in getirdiği karanlıktır. Aslında İsa Mesih'le gelen Tanrı'nın ışığı bütün dünyayı aydınlattı ama Şeytan insanların zihinlerini resmen kör etmiştir. İsa Mesih'te Tanrı'nın mükemmel görünümü ve muazzam görkemi apaçaktır ama Kutsal Ruh insanların yüreklerini dokunmadıkça bunu algılayabilmeleri mümkün değil. Bir önceki bölümde bahsettiği 'peçe' hala insanların yüreklerini örtüyor. İnsanlar da Tanrı'nın Ruhuna karşı mücadele ettikleri sürece hep karanlıkta kalırlar. Ne yazık değil mi? Gökten ışık parladı ama Şeytan'a uyarak körlüğü seçen insanlar doğan

nurdan habersizdir. İşte bu yüzden günümüzde de birçok kişi müjdeyi kabul edemiyor.

Şimdi Pavlus kendi hizmetini anlatmaya devam eder. Tanrı'dan aldığı kutsal hizmeti toprak kaplar içinde saklanmış bir hazineye benzetir. Buradaki kaplar aslında bedenlerimizi temsil eder, çünkü topraktan yaratıldığımız gibi toprağa döneceğiz. Aslında ilginç bir benzetme çünkü bir insanın mücevheri varsa bunu toprak kaplara değil çok pahalı ve güvenli bir sandığa saklar. Tanrı ise dünyayı kurtaracak mesajı, Pavlus ve Petrus gibi sıradan 'kaplara' teslim etti öyle ki hiç kimse övünmesin çünkü biz sadece toprağız. Böylece Pavlus tüm elçilerin Mesih uğruna çektikleri acıların bazısını anlatmaya başlar. Ama her ne kadar zulüm gördülerse ve bazısı ölüme de gittiyse müjdeyi hiç kimse durduramadı. Pavlus'un dediğine göre kendisi diğer elçiler gibi Mesih uğruna çekilen acıların izlerini bedenlerinde taşıyorlardı ama bu onlar için büyük bir onur ve şerefti. Fakat buna karşın Korint'te cirit atan bazı öğretmenler hala böbürleniyorlardı. Yine Pavlus Tanrı'nın gerçeklerini büyük iman ve cesaretle konuşmaya devam eder. Çünkü Tanrı'nın yargı gününde her şeyi çıplak bir şekilde görüp yargılayacağını bilir.

Şahsına ve hizmetine yöneltilen tüm saldırılara rağmen Pavlus cesaretini yitirmiyor. Çünkü Rab'be temiz bir vicdanla hizmet ettiğini biliyordu. Müjdeyi bütün uluslara ulaştırmak için her tarafı gezen ve korkunç tehlikelere göğüs geren Pavlus'un bir zerre kadar kişisel menfaati yoktu, o yüzden cesaretle konuşabiliyordu. En önemlisi çektiği bunca fiziksel sıkıntıların geçici olduğunu biliyordu. Hatta Pavlus gibi Tanrı'ya hizmet edenlere gelince, çok ilginçtir ki bedensel açıdan yıpranıp yaşlansalar da içten hep yenilenip güçleniyorlar sanki. Neden? Çünkü gözlerini bu dünyanın vaat ettiklerine değil onları göklerde bekleyen Tanrı'nın vaat ettiklerine dikmişlerdir. Bu sayede başlarına gelen sıkıntılar hep 'hafif' gelir çünkü onları orada bekleyen büyük nimetlerle kıyaslandıklarında pek küçük ve önemsiz kalır. Başka bir yerde Pavlus şöyle yazar: *'Kanım şu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değmez(Romalılar 8:18).'* Sonuç olarak Pavlus tüm sıkıntılarına rağmen günbegün nasıl cesaret aldığını şöyle açıklar: *Gözlerimizi dünyadaki geçici şeylere değil, göğün kalıcı gerçeklerine dikiyoruz.* Bizler de Mesih adına verimli bir hizmet sürdürmek istiyorsak aynısını yapmalıyız (Koloseliler 3:1-3).

MESİH'İN SEVGİSİ

2.Korintliler 5:1-21

1 Biliyoruz ki, barındığımız bu dünyasal çadır yıkılırsa, göklerde Tanrı'nın bize sağladığı bir konut -elle yapılmamış, sonsuza dek kalacak bir evimiz- vardır. **2** Şimdiyse göksel evimizi giyinmeyi özleyerek inliyoruz. **3** Onu giyinirsek çıplak kalmayız. **4** Dünyasal çadırdaki yaşayan bizler ağır bir yük altında inliyoruz. Asıl istediğimiz soyunmak değil, giyinmektir. Öyle ki, ölümlü olan, yaşam tarafından yutulsun. **5** Bizleri tam bu amaç için hazırlamış ve güvence olarak bize Ruh'u vermiş olan Tanrı'dır. **6** Bu nedenle her zaman cesaretimiz vardır. Şunu biliyoruz ki, bu bedende yaşadıkça Rab'den uzaktayız. **7** Gözle görülene değil, imana dayanarak yaşarız. **8** Cesaretimiz vardır diyorum ve bedenden uzakta, Rab'bin yanında olmayı yeğleriz. **9** Bunun için, ister bedende yaşayalım ister bedenden uzak olalım, amacımız Rab'bi hoşnut etmektir. **10** Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız. **11** Rab'den korkmanın ne demek olduğunu bildiğimizden insanları ikna etmeye çalışıyoruz. Ne olduğumuzu Tanrı biliyor; umarım siz de vicdanınızda biliyorsunuz. **12** Kendimizi yine tavsiye etmeye çalışmıyoruz. Ama yürekle değil, dış görünüşle övünenleri yanıtlayabilmeniz için bizimle övünmenize fırsat veriyoruz. **13** Eğer kendimizde değilsek, bu Tanrı içindir. Aklımız başımızdaysa, bu sizin içindir. **14** Bizi zorlayan, Mesih'in sevgisidir. Yargımız şu: Biri herkes için öldü; öyleyse hepsi öldü. **15** Evet, Mesih herkes için öldü. Öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, kendileri uğruna ölüp dirilen Mesih için yaşasınlar. **16** Bu nedenle, biz artık kimseyi insan ölçülerine göre tanımıyoruz. Mesih'i bu ölçülere göre tanıdıksa da, artık öyle tanımıyoruz. **17** Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur. **18** Bunların hepsi Tanrı'dandır. Tanrı, Mesih aracılığıyla bizi kendisiyle barıştırdı ve bize barıştırma görevini verdi. **19** Şöyle ki Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı ve barıştırma sözünü bize emanet etti. **20** Böylece, Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın. **21** Tanrı, günahı bilmeyen Mesih'i bizim için günah sunusu yaptı. Öyle ki, Mesih sayesinde Tanrı'nın doğruluğu olalım.

AÇIKLAMA: Yaşadığı tüm zorluklara rağmen Elçi Pavlus moralini hiç bozmuyordu. Fiziksel olarak yıpranıyordu, sevdiği insanlar tarafından da bazen hor görülüyordu ama bunların hiç bir önemi yoktu sanki. Peki, Pavlus bu tür durumlarda kendini nasıl motive ediyordu? Kısacası, onun gözleri hep Mesih'teydi. Bir önceki bölümde gördüğümüz gibi Pavlus için şu an görülen mevcut durum pek önemli değildi, önemli olan görülmeyen ebedi gerçeklerdir. Örneğin şu an kullandığımız beden yaşlanıyor, her geçen gün mezara bir adım daha yaklaşıyor. Pavlus vücudunu da bir çadıra benzetiyor, eninde sonunda eskiyip yıkılacaktır. Peki, ondan sonra ne olacak? Dediğine göre Rab her birimiz için kalıcı bir 'ev' hazırlıyor, yani ölümsüz bir beden bizi bekliyor. Bir Mesih imanlısı öldüğü zaman bedeni burada kalıp çürümeye başlasa da ruhu doğrudan Rab'bin huzuruna gider. Ama yeni bedeni ancak Mesih'in ikinci gelişinde alır.

1.Selanıkliler 4:13-18'e göre İsa yeryüzüne döndüğü zaman ölmüş imanlıların bedenleri dirilecek. 1.Korintliler 15:51-52'e göre dirilen bu bedenler aniden harika bir yenilemeye uğrayacak öyle ki Mesih'le gelen imanlılar çürümez ve ölümsüz bedenlerine kavuşacaklar. Bu yüzden Mesih gelene kadar Rab'bin huzurunda bekleyen imanlıların ruhları bir anlamda 'çıplak' bir vaziyette bekliyorlar. İşte Pavlus kalıcı 'evine' kavuşana kadar doğal olarak inlediğini belirtir. En büyük arzusu bedenen Rab'den artık uzak kalmayıp bir an evvel Mesih'in huzuruna varmak ve yeni bedenine kavuşmaktı. Ama o zamana kadar yeryüzünde kaldığı sürece tek hedefi Rab'bi her anlamda hoşnut etmek. Çünkü Rab'bin yanına çıktığımız zaman hepimiz bedende yaptıklarımızın hesabını göreceğiz (Romalılar 14:10).

Böylece Pavlus günbegün kutsal bir korkuyla kendini Rab'bin hizmetine veriyordu. İnsanların gözünde iyi görünmek ya da başkaları tarafından beğenilmek umurunda değildi. O'nun için önemli tek şey Rab'den aldığı görevi tamamlamaktı, bu da müjdeyi tüm uluslara duyurmaktı. Ama yaptığı bu hizmette onu isteklendiren şey korku değil, esasında her gün zorlayan Mesih'in sevgisiydi. Mesih'in sevgisi derken İsa'nın çarmıhta sergilediği olağanüstü fedakârlığı kastediyor. Yani Pavlus Mesih'in haçta günahları uğruna çektiği acıları anımsadıkça Rab'bin sevgisini daha fazla paylaşmak istiyordu. Pavlus için bunun mantığı oldukça basitti: Mesih benim için öldüyse hayatımın kalanı O'nundur (Galatyalılar 2:20). Ayrıca Mesih sadece benim için değil tüm herkes için canını verdiyse başkalarını kurtarmak için ben de canımı vermeye hazır olmalıyım. Yani bir Mesih inanlısı olarak bu hayat benim değil artık, her şeyim Mesih'e aittir ve hayatımın en büyük amacı ve hedefi başkalarını kurtarmak olmalı.

İlerleyen ayetlerde Pavlus Mesih'in sevgisi sayesinde kazandığı yeni bakış açısını anlatır. Çoğumuz insanları ten rengine göre, etnik kimliğine ya da maddi gelirine göre değerlendiririz, Pavlus da bir zamanlar herkese öyle bakardı. Ama Mesih'le tanıştıktan sonra Pavlus yeni bir perspektif elde etti. İnsanlara Grek veya Yahudi ya da dinsiz veya dindar olarak bakmak yerine, insanlara eski veya yeni yaratık olarak bakmaya başladı. Bu ne demek? Eski yaratık demek İblis'in hâkimiyetinde yaşayan hâlâ günaha esir imansız bir insan demek. Yeni yaratık ise Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış, sonsuz hayata sahip imanlı demektir (Efesliler 2:1-10). Mesih'in deyişle 'yeniden doğmuş' bir imanlı Kutsal Ruh'la dolarak yeni bir hayata sahiptir (Yuhanna 3:3-5). Aynı zamanda eski hayatından kalan şeylerin geçmesi gerek, her alanda yenilenip kutsal bir hayata başlaması gerek (Efesliler 4:22-24). Kaldı ki Pavlus'un bakış açısından sadece iki tür insan vardır: Kurtulmuş olanlar ve henüz kurtulmamış olanlar, gerisi önemli değildir. İşte bunda Mesih sayesinde Tanrı'yla barışmış olan bizlere büyük bir görev düşüyor, bu kutsal bir emanettir. Bizler artık hayatımızı başkalarını Mesih'le tanıştırap onları Tanrı'yla barıştırmak için adamalıyız. Çünkü Mesih bizim aracılığımızla tüm uluslara çağırıda bulunuyordur. Nitekim Mesih bir tek bizler için kanını akıtmadı, Rab tüm herkesin iman edip sonsuz hayata kavuşmasını arzuluyor. Düşünün hiç günah tatmamış

Tanrı Oğlu Mesih aklanalım diye günahlarımızı üstlendi, bizim acımızı çekti, bizim suumuzun bedelini dedi ve bunu tüm herkes için de yaptı. İŖte bu harika haberi paylaŖmak zorundayız.

RAB'BİN HALKI

2.Korintliler 6:1-18

1 Tanrı'yla birlikte çalışan bizler, O'nun lütfunu boş yere kabul etmemenizi ayrıca rica ediyoruz. **2** Çünkü Tanrı diyor ki, «Uygun zamanda seni duydum, Kurtuluş günü sana yardım ettim.» **3** Hizmetimizin kötülenmemesi için hiçbir konuda hiç kimsenin sürçmesine neden olmadık. **4-8** Tersine Tanrı'nın hizmetkârları olarak olağanüstü dayanmada, sıkıntı, güçlük ve elemelerde, dayak, hapis, karışıklık, emek, uykusuzluk ve açlıkta; pak yaşayıpta, bilgi, sabır, iyilik, Kutsal Ruh ve içten sevgide; gerçeğin ilanında ve Tanrı'nın gücünde; sağ ve sol ellerimizde doğruluğun silahlarıyla, yücelikte ve onursuzlukta, iyi ünde ve kötü ünde, kendimizi her durumda örnek gösteriyoruz. Aldatanlar sayılıyorsak da dürüst kişileriz. **9** Tanınmıyor gibiyiz, ama iyi tanınıyoruz. Ölümün ağzındayız, ama işte yaşıyoruz. Dövülüyorsak bile öldürülmüş değiliz. **10** Kederliyiz ama her zaman seviniyoruz. Yoksuluz ama birçoklarını zengin ediyoruz. Hiçbir şeyimiz yok ama her şeye sahibiz. **11** Ey Korintliler, sizinle açıkça konuştuk, yüreğimizi açtık. **12** Sizden sevgimizi esirgemedik, ama siz bizden sevginizi esirgediniz. **13** Bize aynı karşılığı verebilmek için -çocuklarıma söyler gibi söylüyorum- siz de yüreğinizi açın. **14** İmansızlarla aynı boyunduruğa girmeyin. Çünkü doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne paydaşlığı olabilir? **15** Mesih'le Beliyal uyum içinde olabilir mi? İman edenle iman etmeyenin ortak yanı olabilir mi? **16** Tanrı'nın tapınağıyla putlar uyuşabilir mi? Çünkü biz yaşayan Tanrı'nın tapınağıyız. Nitekim Tanrı şöyle diyor: «Aralarında yaşayacak, Aralarında yürüyeceğim. Onların Tanrısı olacağım, Onlar da benim halkım olacak.» **17** Bu nedenle, «İmansızların arasından çıkıp ayrılın» diyor Rab. «Murdara dokunmayın, Ben de sizi kabul edeceğim.» **18** Her Şeye Gücü Yeten Rab diyor ki, «Size Baba olacağım, Siz de oğullarım, kızlarım olacaksınız.»

AÇIKLAMA: Bu mektupta Pavlus Korint kardeşlerine yüreğini tam açar. Aralarında kendisini hor gören, küçümseyen ve yerden yere vuran olmasına rağmen Pavlus yine de onlara Mesih'in lütfuyla yaklaşır. Daha fazla kişinin sahte öğretmenlerin peşinden sürüklenmemesi için onları kendisini örnek gösterip Rab'be dönmeye çağırır. Elçi Pavlus diğer öğretmenler gibi hiç bir zaman kendi menfaatini gütmeyi, aksine daha çok kişi kurtulsun diye kendini her tür rahatlıktan mahrum bıraktı. Aynı zamanda kimseye tökez olmamak için Pavlus her davranışında son derece dikkatliydi. İlerleyen ayetlerde Pavlus Mesih uğruna verdiği hizmetin bazı ayrıntılarını paylaşır. Onun için hizmet rant demek değildi. Aksine Rab'bin hizmetkârı olan Pavlus genellikle sıkıntı, güçlük, açlık, dayak ve hapis çekiyordu. Ama yine de pak bir yaşayış sahibi olmaya özen gösterirdi. Her şeyden önce her daim Kutsal Ruh'la dolup Mesih'in sevgi ilkesine dayanmaya çalışırdı. Pavlus için bu hayati bir mücadeleydi, müjdenin gerçeğini her yerde duyururken İblis'in karanlık güçlerine karşı savaştığının farkındaydı. Hiç hilekârlığa başvurmadığı halde insanların iftiralalarına ve saldırılarına maruz kalıyordu. Rab'bin hizmetini yapmak isteyen herkesin kaderi böyle. Kötü bir şey yapmamamıza rağmen insanlar bizi hep kötüler, güvenlik güçler bizi kovalar ve en kötüsü kimi imanlılar bile bizi yargılayıp durur. Bunun üstünde bazen bu sıkıntılar dayağa,

hapse ve ölüme kadar da gidebilir. Ama bunlar Pavlus'un hiç umurunda değildi: *'Kederliyiz ama her zaman seviniyoruz.'* Dahası çektiği maddi zararı büyük bir servet sayar çünkü hizmeti sayesinde niceleri müjdenin zenginliğine kavuşuyordur. İşte bu şekilde Pavlus, Korint'teki kardeşlerini sarsıp uyandırmaya çalışır. Kendi çocuklarına konuşur gibi onlara beslediği büyük sevgiyi görmelerini rica eder.

Sonra Pavlus onlara zarar veren tüm etkenlerden uzak durmalarını söyler. İmanlının imansızlarla aynı boyunduruk altına girmemesi gerektiğini söyler. Peki, bunda neyi kastediyor? Büyük olasılıkla kendini imanlı gibi gösteren sahte öğretmenleri kastediyor. Aynı zamanda onları Rab'den uzaklaştıran diğer her tür insandan söz ediyor. Aslında benzerini bir önceki mektubunda da yazmıştı (1.Korintliler 5:9-13). Bu demek değil ki her imansızla ilişkimizi keseceğiz. Burada boyunduruk derken çok yakın bir ilişkiyi kastediyor. Korintli bazı kardeşler putperestlerle oturup kalktıkları için övünürlerdi ama Pavlus bunun hiç uygun olmadığını yazdı (1.Korintliler 10:23-33). Burada nedeni daha da açıklar: *Işıkla karanlığın ne paydaşlığı olabilir? Mesih'le İblis uyum içinde olabilir mi?* diye sorar. Sonra, daha önce yaptığı gibi, bedenimizin Tanrı'nın Tapınağı olduğunu hatırlatır (1.Korintliler 6:19-20). Böylece yaşayan Tanrı'nın mabedinin putların uğrağında ne işi olabilir? Çünkü Tanrı bizimle, Kutsal Ruh vasıtasıyla ta içimizde yaşamak istediğini belirtti bile. Dolayısıyla Rab'bin öz halkı olarak her türlü pislik ve putperestlikten uzak olmamız gerekmez mi? Rab kutsal sözünde tekrar ve tekrar halkının murdara dokunmayıp kutsallık benimsemesi gerektiğini öğretti. Neden? Çünkü Tanrı'nın nihai amacı kendi oğulları ve kızları olarak kendisiyle yaşamamızdır. Bu yüzden şimdiden kendisine her konuda uymamız son derece önemlidir.

Ne yazık ki günümüzde de Korint'te olduğu gibi bazı imanlılar kirlenmeden günaha ne kadar yaklaşabildiklerinin hesabını yapmaya çalışıyorlar. Pak ve kutsal bir hayat benimsemek yerine neyin günah olup olmadığını derdine düşüyorlar. Oysaki Rab'bi gerçekten hoşnut etmek istiyorsak günaha yaklaşmak bile istememeliyiz. Örneğin bazısı; *'İmanlı biri içkili ortamlara girebilir mi?'* diye sorar. Bu durumda önce kendimize şunu sormalıyız. *'Bu ortamda Rab'bin kutsallığını bozan her hangi bir şey var mı?'* Başkaları, *'İmanlının imansızla evlenmesi günah mı?'* diye sorar. Bu ayetlerden anlaşıldığı kadarıyla imanlının imansızla evlenmesi uygun değil. Aynı şekilde imanlı bir iş adamın bir imansızla yakın bir ortaklık kurması da sağlıklı değil. Hatta imanlı birinin imansızla çok yakın bir dostluk kurması da sakıncalı olabilir. Bazımız için bu büyük bir zorluk yaratabilir ama Rab'bin halkı olarak kutsallıkta yetkinleşmek istiyorsak Rab'bin Sözüne uyarsak iyi ederiz.

TÖVBENİN MEYVESİ

2.Korintliler 7:1-16

1 Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim. **2** Yüreğinizde bize yer verin. Kimseye haksızlık etmedik, kimseyi yoldan saptırmadık, kimseyi sömürmedik. **3** Bunu sizi yargılamak için söylemiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, yüreğimizde öyle bir yeriniz var ki, sizinle ölürüz de yaşarız da. **4** çok güveniyor, sizinle çok övünüyorum. Teselliyle doluyum. Bütün sıkıntılar arasında sevincim sonsuzdur. **5** Makedonya'ya geldiğimizde de hiç rahat yüzü görmedik. Her bakımdan sıkıntı çekiyorduk. Dışarıda kavgalar, yüreğimizde korkular vardı. **6-7** Ama yüreği ezik olanları teselli eden Tanrı, Titus'un yanımıza gelişiyle -yalnız gelişiyle değil, sizden aldığı teselliyle de- bizi teselli etti. Titus beni özlediğinizi, benim için üzülp gayret ettiğinizi bize anlatınca sevincim bir kat daha arttı. **8-9** Mektubumla acı veriysem bile pişman değilim. Aslında pişman olmuştum -kısa bir süre için de olsa, o mektubun acı verdiğini görüyorum- ama şimdi seviniyorum; acı duymanıza değil, bu acınızın sizi tövbeye yöneltmesine seviniyorum. Tanrı'nın isteğine uygun olarak acı çektiniz. Böylece hiçbir şekilde bizden zarar görmediniz. **10** Tanrı'nın isteğiyle çekilen acı, kişiyi kurtuluşla sonuçlanan ve pişmanlık doğurmayan tövbeye götürür. Dünyanın acılarıysa ölüm getirir. **11** Bakın bu acılar, Tanrı'nın isteğiyle çektiğiniz bu acılar sizde ne büyük ciddiyet, paklanmak için ne büyük istek yarattı! Sizde ne büyük öfke, korku, özlem, gayret ve suçluyu cezalandırma arzusu uyandırdı! Bu konuda her bakımdan masum olduğunuzu kanıtladınız. **12** o mektubu yazdımsa da, haksızlık edeni ya da haksızlık göreni düşünerek yazmadım; bize ne denli adanmış olduğunuzu Tanrı önünde açıkça görmenizi istiyordum. **13** Bütün bunlarla teselli buluyoruz. Tesellimize ek olarak Titus'un sevinci bizi daha da çok sevindirdi. Çünkü hepiniz onun yüreğini ferahlattınız. **14** Sizleri ona övdüm, beni utandırmadınız. söylediğimiz her şey nasıl doğru idiye, sizi Titus'a övmemiz de öylece doğru çıktı. **15** Hepinizin nasıl söz dinlediğini, kendisini nasıl saygı ve korkuyla kabul ettiğinizi anımsadıkça olan sevgisi daha da artıyor. **16** her bakımdan güvenebildiğim için seviniyorum.

AÇIKLAMA: Bu bölümlerde Pavlus bir yandan kendi hizmetinin açıklamasını yapıyor ama aynı zamanda Korint kardeşlerine bir kutsal bir örnek göstermeye çalışıyor. Çünkü Pavlus diğer sahte öğretmenler gibi hiç bir zaman kendi menfaatini kollamadı. Ne yazık ki bazı sahtekârların peşinden sürüklenen Korint kardeşleri günaha da bulaştılar. O yüzden Pavlus kendini örnek göstererek onları kutsallığa çağırır. Öncelikle Rab'den aldıkları büyük vaatleri hatırlatır. Tanrı kendisiyle ebediyen birlikte olmak üzere bizi çocukları olmaya çağırdıysa, o zaman bugün nasıl yaşamalıyız? Pavlus'a göre kendimizi derhal her tür pislikten arındırmalıyız. Kutsallıkta yetkinleşmeye bakmalıyız çünkü yakında bir gün Rab'bin huzurunda duracağız. Ama ayetin sözlerine dikkat edersek kutsallık sadece ruhsal hayatımızı kapsamıyor. Pavlus'un dediğine göre hem ruhu hem de bedeni lekeleyen her şeyden arınmalıyız. Rab'bin gözünde bedenimizin ve ruhumuz birdir, çünkü her ikisini yarattı ve her ikisinin de sahibidir. O yüzden bizler her

açından pak ve kutsal olmaya dikkat etmeliyiz. Elbette ki bu bir kerede olmayacak. 'Yetkinleşelim' dediğine göre bunun bir süreç olduğunu anlıyoruz. Kutsal Ruh'un yardımıyla gün be gün Rab'bin benzerliğine daha da dönüşmeye özen göstermeliyiz (2.Korintliler 3:17-18).

Bu bölümün beşinci ayetinden itibaren Pavlus 2:13'te kaldığı yerden devam eder. Daha önce gördüğümüz gibi Pavlus kendisine baş tutan Korint Kilisesi'ni yola getirmek için Titus'u yanlarına yolladı. Bu sırada Elçi Pavlus ile emektaşları hem Efes'te hem de Makedonya'da büyük sıkıntılara maruz kaldılar. O yüzden Titus'un Korint'ten iyi haberle gelmesi onlara büyük teselli ve teşvik kaynağı oldu. Pavlus'un onlara karşı ne denli büyük bir sevgi beslediği birçok kez söyledi. Ama bazen değer verdiğimiz insanları büyük sevgimizden dolayı azarlamak da gerek. Süleyman, sevdiği çocuğu terbiye etmeyen baba onu gerçekte sevmiyor, diyor (S.Özdeyişleri 13:24). Bu yüzden Rab çocukları olarak kabul ettiği bizleri yeri geldiğinde terbiye eder (İbraniler 12:5-6). Benzer şekilde Elçi Pavlus bir önceki mektubunda Korint topluluğunu bayağı azarladı. Bunu yapmak zorunda kaldığı için o anda üzülseyse de Titus'tan güzel haberler alınca Pavlus çok sevindi. Korintliler günahlarından ötürü bayağı acı çektiler ama bunun sonucunda gerçek bir tövbeyle hem Tanrı'ya hem de Pavlus'a döndüler.

İnsan yaptığı hatadan dolayı her zaman acı çeker ama eğer bu gerçek bir tövbeyle sonuçlanmazsa çekilen acılar boşuna olabilir. Suç işleyen insan yaptıklarından pişman olabilir ama günahından tövbe etmiyorsa er ya da geç aynı duruma yine düşecektir. Tanrı'nın isteği uyarınca çekilen acılar ise bizde sadece gelip geçici bir pişmanlık değil köklü ve kalıcı bir tövbe ruhu yaratır. Yüzeysel bir tövbe insanı pişmanlık dolu bir çıkmaza sürükler çünkü kişi günahlarıyla gerçekten yüzleşmediği için sürekli vicdan azabı çeker. Başkalarını ve kendisini bir türlü bağışlamayan bu kişi hep yerinde daireler çizerek durur. Aksi takdirde Tanrı'nın isteği uyarınca tövbeye yönelen kişi kısa bir süre sonra acılarından kurtulur çünkü Rab'bin onu gerçekten bağışladığını anlar. Böylece hem başkalarını hem de kendisini bağışlayabilir ve günün sonunda özgür olabilir. Dahası gerçek tövbe insanda kutsallık için daha büyük bir istek yaratır. Yüzeysel tövbe ya da sahte pişmanlıkla geçinen kişi aslında günahattan özgür değil ve büyük olasılıkla yine aynı günaha düşecek. Ama gerçekten tövbe eden artık ciddi bir şekilde günaha karşı cephe alır çünkü Rab'bi bir daha üzmemek istemez. Bu yüzden günaha düşen bir imanlı tövbeden asla kaçınmamalı. Çünkü acı da olsa gerçek özgürlüğe açılan kapının tek anahtarı tövbedir. Tövbenin meyvesini yiyen de asla pişman olmaz.

**Tanrı'nın isteğiyle çekilen
acı, kişiyi kurtuluşla
sonuçlanan ve
pişmanlık
doğurmayan
tövbeye götürür.**

BAĞIŞLAR KONUSU

2.Korintliler 8:1-9:15

1-2 Kardeşler, sizlere Tanrı'nın Makedonya'daki kiliselerine sağladığı lütuftan söz etmek istiyoruz: Büyük sıkıntılarla denediklerinde, coşkun sevinçleri ve aşırı yoksullukları tam bir cömertliğe dönüştü. **3** Ellerinden geldiği kadarını, hatta daha fazlasını kendi istekleriyle verdiklerine tanıklık ederim. **4** Kutsallara yapılan yardıma katkıda bulunma ayrıcalığının kendilerine verilmesi için bize yalvarıp yakardılar. **5** Umduğumuzdan da öte, kendilerini önce Rab'be, sonra Tanrı'nın isteğiyle bize adadılar. **6** Bu nedenle, aranızda daha önce başladığı bu hayırlı işi tamamlaması için Titus'u isteklendirdik. **7** İmanda, söz söylemekte, bilgide, her tür gayrette, bize beslediğiniz sevgide, her şeyde üstün olduğunuz gibi, bu hayırlı işte de üstün olmaya bakın. **8** Bunu buyruk olarak söylemiyorum, yalnızca sevginizin içtenliğini ötekilerin gayretiyle karşılaştırarak sınamak istiyorum. **9** Rabbimiz İsa Mesih'in lütfunu bilirsiniz. O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde sizin uğruna yoksul oldu. **10** Bu konuda yararlı olanı salık veriyorum. Geçen yıl bağış toplamaya ilk girişen, hatta buna ilk heveslenen siz oldunuz. **11** Şimdi bu işi tamamlayın; bunu candan arzuladığınız gibi, elinizden geldiğince tamamlamaya bakın. **12** Çünkü istek varsa, insanın elinde olmayana göre değil, elindekine göre yardımda bulunması uygundur. **13-15** Amacımız sizi sıkıntıya sokup başkalarını rahatlatmak değildir. Ama eşitlik olsun diye, şimdi elinizdeki fazlalık onların eksliğini tamamladığı gibi, başka zaman onların elindeki fazlalık sizin eksiginizi tamamlasın. Öyle ki, «Çok toplayanın fazlası, az toplayanın da eksigi yoktu» diye yazılmış olduğu gibi, eşitlik olsun. **16** Titus'un yüreğinde sizin için aynı ilgiyi uyandıran Tanrı'ya şükürler olsun! **17** Çünkü Titus yalnız ricamızı kabul etmekle kalmadı, derin ilgi

duyduğu için kendi isteğiyle yanınıza geliyor. **18** Müjde'yi yayma çabalarından ötürü bütün kiliselerce övülen bir kardeşi de onunla birlikte gönderiyoruz. **19** Üstelik bu kardeş, Rab'bi yüceltmek ve yardıma hazır olduğumuzu göstermek için yürüttüğümüz bu hayırlı hizmette yol arkadaşımız olmak üzere kiliseler tarafından seçildi. **20** Bu büyük bağışla ilgili hizmetimizde kimsenin eleştirisine hedef olmamaya özen gösteriyoruz. **21** Çünkü yalnız Rab'bin gözünde değil, insanların gözünde de doğru olanı yapmaya dikkat ediyoruz. **22** Birçok konuda defalarca deneyip gayretli bulduğumuz, şimdi duyduğu büyük güvenle çok daha gayretli olan kardeşimizi de bu iki kişiyle birlikte gönderiyoruz. **23** Titus'a gelince, o benim paydaşım ve aranızdaki emektaşımıdır. Öbür kardeşlerimizse kiliselerin elçileri, Mesih'in kıvancındırlar. **24** Bunun için onlara sevginizi kanıtlayın, kiliselerin önünde sizinle övünmemizin nedenini gösterin. **9:1** Kutsallara yapılacak bu yardımla ilgili olarak yazmama gerek yok. **2** Çünkü yardıma hazır olduğunuzu biliyorum. Ahaya'daki sizlerin geçen yıldan beri hazırlıklı olduğunu söyleyerek Makedonyalılar karşısında sizinle övünmekteyim. Gayretiniz onların çoğunu harekete geçirdi. **3** Bu konuda sizinle övünmemiz boşa çıkmasın; dediğim gibi, hazırlıklı olasınız diye kardeşleri yanınıza gönderiyorum. **4** Öyle ki, bazı Makedonyalılar benimle birlikte gelir ve sizi hazırlıksız bulurlarsa, sizler bir yana, bizler duyduğumuz güvenden ötürü utanmayalım. **5** Bu nedenle önce yanınıza gelmeleri ve cömertçe vermeyi vaat ettiğiniz armağanları hazırlamaları için kardeşlere ricada bulunmayı gerekli gördüm. Öyle ki, armağanınız cimrilik değil, cömertlik örneği olarak hazır olsun. **6** Şunu unutmayın: Az eken az biçer, çok eken çok biçer. **7** Herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin; isteksizce ya da zorlanmış gibi değil. Çünkü Tanrı sevinçle vereni sever. **8** Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için, Tanrı her nimeti bol bol sağlayacak güçtedir. **9** Nitekim şöyle yazılmıştır: «Armağanlar dağıttı, yoksullara verdi; Doğruluğu sonsuza dek kalıcıdır.» **10** Ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlayan Tanrı, sizin de ekeceğinizi sağlayıp çoğaltacak, doğruluğunuzun ürünlerini artıracaktır. **11** Her durumda cömert olmanız için her bakımdan zenginleştiriliyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Tanrı'ya şükran nedeni oluyor. **12** Yaptığınız bu hizmet yalnız kutsalların eksiklerini gidermekle kalmıyor, birçoklarının Tanrı'ya şükretmesiyle de zenginleşiyor. **13** Onlar, içtenliğinizi kanıtlayan bu hizmetten ötürü, açıkça benimsediğiniz Mesih Müjdesi'ne uyararak kendileriyle ve herkesle malınızı cömertçe paylaştığınız için Tanrı'yı yüceltiyorlar. **14** Tanrı'nın bağışladığı olağanüstü lütuftan dolayı sizler için dua ediyor, sizi özlüyorlar. **15** Sözle anlatılamayan armağanı için Tanrı'ya şükürler olsun!

AÇIKLAMA: Bu sırada Yahudiye bölgesinde acı çeken imanlıların ihtiyaçlarını gidermek için Elçi Pavlus kurmuş olduğu kiliselerden bağışlar topluyordu. Amacı gayri-Yahudiler arasındaki hizmetini eleştiren Yahudi imanlılarına bu şekilde hem sevgisini hem de iyi niyetini kanıtlayarak iki toplum arasında diyalog sağlamaktı

(Romalılar 15:25-28). Anlaşılan Korint Topluluğu bu hayırlı işe ilk yeltenen kilise olmuştur ama devamını pek getirmemişlerdi. Onları bu konuda yeniden isteklendirmek için Pavlus aralarında bulunduğu Makedonyalı kardeşlerinin cömertliğini dile getirir. Aslında oradaki imanlılar büyük sıkıntı çekiyorlardı, birçoğu da pek fakirdi ama Rab'bin işine bağış verme konusuna gelince cömertlikleriyle Pavlus'u bile şaşırttılar. Sadece ellerinden geleni değil, daha fazlasını verip Yahudiye'de acı çeken imanlılara aktarması için Pavlus'a adeta yalvardılar. Onlara göre Rab'bin hizmetine katkıda bulunmak büyük bir ayrıcalıktı. Keşke günümüzde de bağış verme konusuna öyle baksaydık. Çoğu zaman bağış vermeleri için kilise üyelerine adeta yalvarıyoruz, oysa ki gerçekten bunun ne kadar büyük bir bereket olduğunu bilsek, Makedonyalı kardeşler gibi vermek için can atardık. Aynı zamanda Pavlus İsa Mesih'in örneğini de hatırlatır. Kendisi her şeye sahip iken bizi kurtarmak ve Baba'sının görkemine kavuşturmak için fakir bir insan olarak yemlikte doğmayı seçti. Böylece O'nun yoksulluğu sonucunda biz göksel bir servete kavuştuk.

İlerleyen ayetlerde Pavlus yine Titus'tan söz eder. Anlaşılan Pavlus yazdığı bu mektubu Titus'un eliyle Korint'e göndermeyi planlıyor. Onunla birlikte karakterleri kanıtlanmış iki kardeş daha gönderiyor. Onlar Korint'e gelince Yahudiyeli kardeşleri için toplanan bağışları teslim alacaklardır. Pavlus bu iş için bir kaç kardeş göndermedeki amacı da şöyle açıklıyor: özellikle parasal konularda kimsenin yanlış düşünmesine fırsat vermek istemiyordu. Bu önemli bir prensiptir. Kilisede toplanan bağışlar ve genel maddi konularına gelince bu tür hassas işler tek bir kişinin elinde olmamalı. Mümkünse bir kaç kardeş birlikte maddi hizmetlerine bakmalı ki yapılan hizmete kimse gölge düşürmesin. Aynı zamanda Pavlus toplanan bağışların mantığını da açıklıyor. Dediğine göre amacı kiliseler arasında eşitlik sağlamaktır. Buna göre fazlalığı olan imanlılar eksik olanların ihtiyaçlarını tamamlamaya özen göstermeli. Günü gelir belki tam tersi olur ve daha önce eksik olan imanlılar veren kardeşlerinin eksiklerini giderir. Kilise sonuçta koskoca bir ailedir. O yüzden birbirimizin ihtiyaçlarını bu şekilde karşılamamız gayet doğaldır.

Dokuzuncu bölümde Pavlus Korint kardeşlerini yine isteklendirmeye çalışır. Aslında onlar baştan vereceklerini söylemişlerdi ve şimdi Pavlus yanlarına Makedonya'dan bir kaç kardeş gönderiyordu. Oraya gelince vermekten vazgeçtikleri anlaşılrsa bu hem Pavlus için hem de kardeşler için büyük bir hayal kırıklığı olacaktır. Çünkü baştan beri Makedonyalı kardeşleri vermeye isteklendiren Korintli kardeşlerinin cömertliği oldu. Aynı zamanda Pavlus onlara Kutsal Kitap'ın temel bir prensibini daha hatırlatır: *'Az eken az biçer, çok eken çok biçer.'* (Galatyalılar 6:7). Rab oldukça zengin ve cömert bir Baba'dır ama varlığını kimlerle paylaşır? Nimetlerini kendi kendilerine saklayanlarla değil, başkalarıyla paylaşmak isteyenlere verir elbette. Kim Rab'bin hizmetine çok ekirse Rab'bin bereketini bolca biçer (Matta 25:29). Aynı zamanda istekli bir yürekle, doğru bir niyetle vermek de önemli çünkü Tanrı sevinçle vereni sever. Mecburiyetten verilen

armağanın değeri yoktur. Aslında her şeyimiz Rab'be aittir ama kendisi bizden hiç bir şeyi zorla istemez. Aksine bize sevinçle vermenin değerini öğretmeye çalışır, nitekim vermek almaktan çok daha büyük bir mutluluktur (Elç.İşleri 20:25). Sonuçta Tanrı aynısını yapmadı mı? Bizim için en değerli şeyini verdi, uğrumuza kendi oğlunu kurban etti. İşte sözle anlatılmayan armağanı veren Tanrı'mıza neden vermemiz gerekeni esirgeyelim? Aksine Rab'bimize olan minnettarlığımızı göstermek ve de kardeşlerimizi sevindirmek için harika bir fırsattır.

ELÇİLİK GÖREVİ

2.Korintliler 10:1-11:33

1-2 Sizinle birlikteyken ürkek, ama aranızda değilken yiğit kesilen ben Pavlus, Mesih'teki alçakgönüllülük ve yumuşaklıkla rica ediyor, yalvarıyorum: Yanınıza geldiğim zaman, bizi olağan insanlar gibi yaşayanlardan sayan bazılarına karşı güvenle takınmak niyetinde olduğum tavrı aynı cesaretle karşı takınmaya zorlamayın beni. **3** Olağan insanlar gibi yaşıyorsak da, insansal güce dayanarak savaşıyoruz. **4** Çünkü savaşımızın silahları insansal silahlar değil, kaleleri yıkan tanrısal güce sahip silahlardır. **5** Safsataları, Tanrı bilgisine karşı diklenen her engeli yıkıyor, her düşüncüyü tutsak edip Mesih'e bağımlı kılıyoruz. **6** Mesih'e tümüyle bağımlı olduğunuz zaman, O'na bağımlı olmayan her eylemi cezalandırmaya hazır olacağız. **7** Gözünüzün önündekine bakın. Bir kimse Mesih'e ait olduğuna güveniyorsa, yine düşünsün: Kendisi kadar biz de Mesih'e aitiz. **8** Sizi yıkmak için değil, geliştirmek için Rab'bin bize verdiği yetkiyle biraz fazla övünsem de utanmam. **9** Mektuplarımla sizi korkutmaya çalışıyormuş gibi görünmek istemiyorum. **10** Çünkü bazıları, «Mektupları ağır ve etkilidir, ama kişisel varlığı etkisiz, konuşma yeteneği de sıfır» diyormuş. **11** Böyle diyenler şunu bilsin ki, uzaktayken mektuplarımızda ne diyorsak, aranızdayken de öyle davranıyoruz. **12** Kendilerini tavsiye eden bazılarıyla kendimizi bir tutmaya ya

da karşılaştırmaya elbette cesaret edemeyiz! Onlar kendilerini kendileriyle ölçüp karşılaştırmakla akılsızlık ediyorlar. **13** Ama biz haddimizi aşip fazla övünmeyiz; övünmemiz, Tanrı'nın bizim için belirlediği, sizlere kadar da uzanan alanın sınırları içinde kalır. **14** Etkinlik alanımız kadar uzanmasaydı, sizinle ilgilenmekle sınırlarımızın dışına çıkmış sayılabilirdik. Oysa Mesih'in Müjdesi'ni kadar ilk ulaştıran biz olduk. **15** Başkalarının emeğiyle övünüp haddimizi aşmayız. Umudumuz odur ki, sizin imanınız büyüdükçe sayenizde etkinlik alanımız alabildiğine genişleyecek. **16** Böylelikle Müjde'yi sizlerden daha ötelere yayabileceğiz. Çünkü başkasının etkinlik alanında başarılı işlerle övünmek istemiyoruz. **17** «Övünen, Rab'le övünsün.» **18** Kabule değer kişi kendi kendini tavsiye eden değil, Rab'bin tavsiye ettiği kişidir. **11:1** Umarım yapacağım küçük bir akılsızlığı hoş görürsünüz. Ne olur, beni hoş görün! **2** Sizler için tanrısal bir kıskançlık duyuyorum. Çünkü sizleri el değmemiş kız gibi tek ere, Mesih'e sunmak üzere nişanladım. **3** Ne var ki, yılanın Havva'yı kurnazlığıyla aldatması gibi, düşüncelerinizin Mesih'e olan içten ve pak adanmışlıktan saptırılmasından korkuyorum. **4** Çünkü gelen ve bizim tanıttığımızdan değişik bir İsa'yı tanıtanları pekâlâ hoş görüyorsunuz. Ayrıca, aldığınız ruhtan farklı bir ruhu ve kabul ettiğinizden farklı bir müjdeyi kabul ederek bunları hoş görüyorsunuz. **5** Sözüm ona üstün elçilerden hiç de aşağı olduğumu sanmıyorum! **6** Acemi bir konuşmacı olabilirim, ama bilgiden yana acemi değilim. Bunu her durumda, her bakımdan açıkça gösterdik. **7** Yücelmeniz için kendimi alçaltarak Tanrı'nın Müjdesi'ni karşılıksız bildirmekle günah mı işledim? **8** hizmet etmek için yardım aldığım başka kiliseleri adeta soydum. **9** Aranızdayken ihtiyacım olduğu halde hiçbirinize yük olmadım. Çünkü Makedonya'dan gelen kardeşler eksiklerimi tamamladılar. yük olmamaya hep özen gösterdim, bundan böyle de özen göstereceğim. **10** Mesih'in gerçeğine sahip olarak kesinlikle diyebilirim ki, Ahaya İli'nde hiç kimse beni böyle övünmekten alıkoyamaz. **11** Neden mi? Sizi sevmediğimden mi? Tanrı biliyor ki, sizi seviyorum. **12** Övündükleri konuda bize eşit sayılmak isteyen fırsatçılara fırsat vermemek için, yaptığımı yapmaya devam edeceğim. **13** Bu tür adamlar sahte elçiler, düzenbaz işçiler, kendilerine Mesih'in elçisi süsü verenlerdir. **14** Buna şaşmamalı. Şeytan da kendisine ışık meleği süsü verir. **15** Ona hizmet edenlerin de kendilerine doğruluğun hizmetkârları süsü vermesi şaşırtıcı değildir. Onların sonu yaptıklarına göre olacaktır.

16 Yine söylüyorum, kimse beni akılsız sanmasın. Öyle sanıyorsanız, akılsız birini kabul eder gibi de olsa beni kabul edin ki, ben de biraz övüneyim! **17** Söylediklerimi Rab'bin söyleyeceği gibi değil, akılsız biri gibi, bu övünge tavrıyla söylüyorum. **18** Mademki birçokları ne olduklarıyla övünüyorlar, ben de övüneceğim. **19** Sizler akıllı olduğunuz için akılsızlara seve seve katlanıyorsunuz! **20** Aslında sizi köle edenlere, sömürenlere, sizden yararlananlara, büyüklük taslayanlara ya da sizi tokatlayanlara katlanıyorsunuz. **21** Utanarak kabul ediyorum ki, biz bunu yapacak güçte değildik! Ama birinin övünmeye cesaret ettiği konuda -akılsız biri gibi konuşuyorum- ben de övünmeye cesaret ediyorum. **22** Onlar İbrani mi? Ben de İbrani'yim. İsraili mi? Ben de İsraili'yim. İbrahim'in soyundan mısınız? Ben de onun soyundanım. **23** Mesih'in hizmetkârları mısınız? Aklımı kaçırmış gibi konuşuyorum. Ben O'nun daha üstün bir hizmetkârıyım. Ben daha çok emek verdim, hapse daha çok girdim, sayısız dayak yedim, çok kez ölümle burun buruna geldim. **24** Beş kez Yahudiler'den otuz dokuz kırbaç yedim. **25** Üç kez değnekle dövüldüm, bir kez taşlandım, üç kez deniz kazasına uğradım. Bir gün bir gece açık denizde kaldım. **26** Sık sık yolculuk ettim. Irmaklarda, haydutlar arasında, gerek soydaşlarımın gerekse öteki ulusların arasında tehlikelere uğradım. Kentte, kırdan, denizde, sahte kardeşler arasında tehlikelere düştüm. **27** Emek verdim, sıkıntı çektim, çok kez uykusuz kaldım. Açlığı, susuzluğu tattım. Çok kez yiyecek sıkıntısı çektim, soğukta çıplak kaldım. **28** Öbür sorunların yanısıra, bütün kiliseler için her gün çektiğim kaygının baskısı var üzerimde. **29** Kim güçsüz olur da ben güçsüz olmam? Kim günaha düşürülür de ben onun için yanmam? **30** Övünmem gerekiyorsa, güçsüzlüğümü gösteren şeylerle övüneceğim. **31** Rab İsa'nın sonsuza dek övülecek olan Tanrısı ve Babası biliyor ki, yalan söylemiyorum. **32** Şam'da Kral Aretas'ın valisi beni yakalatmak için kenti denetim altına almıştı. **33** Ama beni küfe içinde surdaki bir pencereden sarkıttılar; böylece onun elinden sıyrılıp kaçtım.

AÇIKLAMA: Bundan sonraki bölümlerde Pavlus özellikle kendisini eleştiren ve elçilik vasfına dil uzatan kimselere hitap eder. Mektubun başından beri Pavlus Korint'te öğretmen ya da elçi diye geçinen kimselere değindi ama bundan sonra Rab adına verdiği hizmeti yargılayanlara doğrudan konuşur. Alçakgönüllülüğünü korkaklık olarak yorumlayanlara karşı Pavlus kendini savunmak zorunda hiss ediyor. Ama her şeyden önce Pavlus bu tartışmanın olağan bir tartışma olmadığını vurgular. Çünkü perde arkasında ruhsal bir mücadele söz konusudur. Aslında dünyada hiç bir şey 'olağan' sayılmaz, Tanrı iyilik için ne kadar etkinse İblis de kötülük için elinden geleni yapmaya çalışıyor. Böylece Pavlus bu tür saldırıyı kişiler arasında bir çatışma olarak görmüyordu, bu esas İblis'in bir saldırısı o yüzden ancak ruhsal silahlarla karşılık verilebilir. İblis'in amacı bu sahte elçileri kullanarak kiliseyi Mesih'in temel öğretilerinden uzaklaştırmaktır. Böylece Pavlus Rab'den aldığı yetkiyle Tanrı'nın işine karşı diklenen bu kaleleri yıkmaya başlar. Çünkü kilisede Mesih'e bağımlı olmayan her şey Tanrı'nın işine aykırıdır ve

cezalandırılmalıdır. Tabii kilisenin üstüne giden Pavlus gerçek kardeşlerin imanını da yıkmak istemiyor o yüzden son derece temkinlidir. Ama bu durumda Mesih'in elçi olarak yetkilendirdiği Pavlus'u eleştirmek Mesih'i de eleştirmek anlamına gelir o yüzden Pavlus istemeden de olsa elçiliğini savunmak zorunda kalıyor.

İnsanlar için övünmek normalse de Mesih'in kulları için oldukça zor bir şey. Korint'teki sahte öğretmenler hep Pavlus ile boy ölçüşerek kendilerini ön plana çıkarıyorlardı oysaki oradaki topluluğu kuran Pavlus'tu, dolayısıyla birinin övünmeye hakkı varsa o da Pavlus'tu. Buna rağmen Pavlus *'övünen, Rab'le övünsün'* diyerek Tanrı'nın takdiriyle yetindiğini vurgular. Zaten sahtekârlar bu şekilde kendilerini hemen ele verirler, çünkü hep kendilerini övüp duruyorlar. Yine de Pavlus Rab'bin kendisi aracılığıyla yaptığı hizmeti savunmak adına birazcık *'övünmeye'* ihtiyaç duyar. Öncelikle bunu Mesih'in gelini olan kiliseye duyduğu kıskançlıktan dolayı yaptığını belirtir. Evet, kilise Mesih'in eşi olmak üzere nişanlandı ve yakında İsa onu yanına alıp nikâh kıymak için dönecektir (Yuhanna 14:1-3). Ama şu an için kilise İblis'in saldırısına maruz kalıyor. Mesih geri geldiğinde pak ve kutsal bir gelin bulmak ister ama Şeytan tam aksine onu her açıdan kirletmek ister. Böylece fırsat buldukça kilisenin içine sahtekârlar sokar. Bunlar Rab'bin gerçek hizmetkârlarını eleştirerek topluluğu sövmeye çalışırlar. Anlaşılan Korint topluluğuna sızılan sahtekârlar Pavlus'u maddi çıkarıcılıkla suçladılar. Oysaki Pavlus, Korintli kardeşlerinden maddi hiç bir şey kabul etmeyip hem kendi emeğiyle hem de diğer toplulukların desteğiyle geçimini sağladı. Sonuç olarak Pavlus bu tür asılsız suçlamaları yapan ve kendilerini *'Mesih elçisi'* süsü veren kimselere şaşırılmamak lazım der çünkü İblis de hep kendine *'ışık meleş'* süsü verir. Baştan belirttiği gibi bunların arkasındaki güç esasında Şeytan'dır.

İlerleyen ayetlerde Korint'te kendisini iyi tanımayanlar için Pavlus kısaca Mesih uğruna verdiği hizmetin bir özetini yazar. Bazısı bunu *'övünmek'* olarak yorumlarsa da Pavlus esas Rab'bin lütfuna odaklanır. Ayrıca Pavlus bunları, sahtekârlar gibi, kardeşlerden bir şey koparmak için değil, baştan kurulan temeli pekiştirmek için yaptığını belirtir. Anlaşılan sahte elçiler dindar Yahudi olmakla övünürlerdi, o yüzden Pavlus da onlara İbrahim'in soyundan olduğunu hatırlatır. Sahtekârlar hizmetleriyle övünürlerdi Pavlus ise Mesih uğruna herkesten daha çok çektiğini belirtir ve sonra tek tek yaşadıklarını sıralar: Bir kaç defa hapse girdi, sayısız dayak yedi, çok kez ölümle burun buruna geldi. Sonra daha da ayrıntılara girer: Beş kez otuz dokuz kırbaç yedi, üç kez değnekle dövüldü, bir kez taşlandı, üç kez deniz kazasına uğradı. Bunlara ek olarak Mesih uğruna her tür tehdit ve tehlikeye katlandı. Açlık, susuzluk, acı ve ıstırap, her türlü sıkıntı çekti. Ama Pavlus için bunların yanında çektiği en büyük sıkıntı esas kurmuş olduğu kiliseler ve kardeşleri için duyduğu acı ve kaygıymış. İşte burada yine Pavlus'un harika yüreğini görebiliyoruz. İşte gerçek elçilik ruhu budur. Günümüzde de birçok kişi Mesih'e hizmet etmek ister, önderlik yapmak ister, ama önce Pavlus'un bu yazdıkları üzerinde iyice düşünsün taşınınsın. Çünkü Mesih'e yaraşır hizmet her şeyden önce fedakârlık ister.

*Olağan insanlar gibi
yaşıyorsak da, insansal
güce dayanarak
savaşmıyoruz.*

GÜÇSÜZLÜKTE GÜÇ

2.Korintliler 12:1-13:14

1 Yararlı olmasa da övünmek gereklidir. Şimdi görümlere ve Rab'bin vahiylerine geleyim. **2** On dört yıl önce alınıp üçüncü göğe götürülmüş bir Mesih izleyicisi tanıyorum. Bu, bedensel olarak mı, yoksa beden dışında mı oldu, bilmiyorum, Tanrı bilir. **3-4** Evet, bu adamın cennete götürüldüğünü biliyorum; bu, bedensel olarak mı, yoksa bedenden ayrı mı oldu, bilmiyorum, Tanrı bilir. Orada, dille anlatılamaz, insanın söylemesi yasak olan sözler işitti. **5** Böyle biriyle övüneceğim. Ama kendimle ilgili olarak, güçsüzlüklerimden başka bir şeyle övünmeyeceğim. **6** Övünmek istesem bile akılsız olmayacağım. Çünkü gerçeği söylemiş olacağım. Ama kimse beni gördüğünden ya da işittiğinden daha üstün görmesin diye övünmekten kaçınıyorum. **7** Aldığım vahiylerin üstünlüğüyle gururlanmayayım diye bana bedende bir diken, beni yumruklamak için Şeytan'ın bir meleği verildi, gururlanmayayım diye. **8** Bundan kurtulmak için Rab'be üç kez yalvardım. **9** Ama O bana, «Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır» dedi. İşte, Mesih'in gücü içimde bulunsun diye güçsüzlüklerimle sevinerek daha çok övüneceğim. **10** Bu nedenle Mesih uğruna güçsüzlükleri, hakaretleri, zorlukları, zulümleri ve darlıkları sevinçle karşılıyorum. Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm. **11** Akılsız biri gibi davrandım, ama beni buna siz zorladınız. Aslında beni siz tavsiye etmeliydiniz. Çünkü bir hiç isem de,

sözüm ona üstün elçilerden hiç de aşağı değilim. **12** Elçiliğimin kanıtları aranızda büyük bir sabırla, belirtiler, harikalar ve mucizelerle gösterildi. **13** yük olmayışından başka öbür kiliselerden ne eksiginiz var ki? Bu haksızlığımı başlaşlayın! **14** İşte, üçüncü kez yanınıza gelmeye hazırım ve yük olmayacağım. Çünkü sizde olanı değil, sizi istiyorum. Çocukların anne babaları için değil, anne babaların çocukları için para biriktirmesi gerekir. **15** Ben de canlarınız uğruna malımı da kendimi de seve seve harcayacağım. Sizi daha çok seversem, daha az mı sevileceğim? **16** Öyle olsun, ben yük olmadım. Ama kurnaz biri olduğumdan sizi hileyle elde etmişim! **17** gönderdiğim adamlardan biri aracılığıyla sizi sömürdüm mü? **18** Titus'u gelmeye isteklendirdim ve öbür kardeşi de onunla birlikte gönderdim. Titus sizi sömürmedi, değil mi? Aynı ruhla davranmadık mı, aynı yolu izlemedik mi? **19** Bunca zamandır önünüzde kendimizi savunduğumuzu mu düşünüyorsunuz? Tanrı'nın önünde, Mesih'e ait kişiler olarak konuşuyoruz. Sevgili kardeşler, yaptığımız her şey sizin gelişmeniz içindir. **20** Çünkü geldiğimde sizi istediğim durumda bulamayacağımdan korkuyorum. Sizler de beni istediğiniz durumda bulamayabilirsiniz. Aranızda çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, iftira, dedikodu, böbürlenme, kargaşa olmasından korkuyorum. **21** Korkarım tekrar geldiğimde Tanrım beni önünüzde utandıracak; daha önce günah işleyip de kapıldıkları pisliklerden, fuhuş ve sefahatten tövbe etmeyen birçokları için yas tutacağım. **13:1** Bu, yanınıza üçüncü gelişim olacak. Her suçlama iki ya da üç tanığın tanıklığıyla doğrulanmalıdır. **2** Daha önce, aranızda ikinci kez bulunduğumda, geçmişte günah işlemiş olanlarla onların dışında kalanların hepsine söylemişim, şimdi sizden uzaktayken de yineliyorum: Tekrar yanınıza gelirim, hiç kimseyi esirgemeyeceğim! **3** Mesih'in benim aracılığımla konuştuğuna ilişkin kanıt istiyorsunuz. Mesih karşı güçsüz değildir; O'nun gücü sizde etkindir. **4** Güçsüzlük içinde çarmıha gerildiği halde, şimdi Tanrı'nın gücüyle yaşıyor. Biz de O'nda güçsüz olduğumuz halde, Tanrı'nın gücü sayesinde O'nunla birlikte sizin yararınıza yaşayacağız. **5** İman yolunda olup olmadığınızı anlamak için kendinizi sınavıp yoklayın. İsa Mesih'in içinizde olduğunu bilmiyor musunuz? Yoksa sınavdan başarısız çıkarsınız. **6** Umarım bizim başarısızlığa uğramadığımızı anlayacaksınız. **7** Kötü bir şey yapmamanız için Tanrı'ya dua ediyoruz. Dileğimiz, bizim sınavı geçmiş görünmemiz değil, biz sınavda başarısız görünsek bile sizin iyi olanı yapmanızdır. **8** Çünkü gerçeğe karşı değil, ancak gerçek uğruna bir şey yapabiliriz. **9** Biz güçsüz, sizse güçlüyken seviniyoruz. Yetkin olmanız için de dua ediyoruz. **10** Rab'bin yıkmak değil, geliştirmek için bana verdiği yetkiyi yanınıza geldiğimde sert biçimde kullanmak zorunda kalmayayım diye, bunları aranızda değilken yazıyorum. **11** Son olarak hoşça kalın, kardeşlerim. Yaşantınızı düzeltin, çağırma kulak verin, düşüncelerinizde birlik olun, esenlik içinde yaşayın. Sevgi ve esenlik kaynağı olan Tanrı sizinle birlikte olacaktır. **12** Birbirinizi kutsal öpüşle selamlayın. **13** Bütün kutsallar selam eder. **14** Rab İsa Mesih'in lütfu, Tanrı'nın sevgisi ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepinizle birlikte olsun.

AÇIKLAMA: Korintli kardeşleri sömüren sahte öğretmenlerin havalı tutumundan dolayı Pavlus da kendi hizmetini savunmak zorunda kaldı. Ancak Pavlus onlar gibi övünmek istemiyordu, böylece yaptığı harika şeyleri anlatmak yerine Mesih uğruna çektiği sıkıntıları anlatmayı tercih etti. Burada Pavlus Rab'den aldığı olağanüstü bir vahyi anlatır ancak yine de kendini övmemek için sanki başka birinin başına gelmiş gibi yazıyor. Dediğine göre günün birinde üçüncü göğe yükselip Rab'bin huzurunda sözle ifade edilemez şeyler tecrübe etmişti. Burada üçüncü gökten cenneti kastettiği anlaşılıyor. Birinci gök bulutların bulunduğu ve kuşların uçtuğu atmosfer ise, ikinci gök de yıldızların bulunduğu uzaydır. Bunlar Kutsal Kitap'ın sıkça bahsettiği 'göklerin gökleri'dir (1.Krallar 8:27). Rab'bin huzuru ise yaratılmış bu düzenin dışındadır, çok ötesindedir. İşte Pavlus, daha sonra Vahiy bölümünü yazan Elçi Yuhanna gibi, Kutsal Ruh'un etkisinde kalarak geçici bir süreliğine Rab'bin huzuruna çıktı (Vahiy 1:10). Bu olayın ne zaman olduğunu tam olarak bilemezsek de Yeruşalim Tapınağı'nda olduğu düşünülüyor (Elç. İşleri 22: 17-18). Yine de Pavlus yaşadığı bu inanılmaz olayla övünmek yerine başından geçen başka bir olay anlatır. Anlattığına göre gurura kapılmasın diye Rab, Eyüp'un öyküsünde olduğu gibi, İblis'in kendisini yumruklayıp sınamasına müsaade etmişti. Tam olarak nasıl bir sıkıntı olduğunu anlatmıyor ama hem fiziksel hem de ruhsal bir boyutu olduğunu tahmin edebiliyoruz. Özellikle 'Şeytan'ın bir meleği' demesinden perde arkasında cinlerin etkisi olduğu bellidir. Demek ki güçlü imanlılar dahi cinlerin saldırısına uğrayabilir (Elç. İşleri 5:3).

Pavlus başına gelen bu sıkıntıdan kurtulmak için Rab'be üç kere yalvardı ama Tanrı ona '*Lütfum sana yeter, çünkü gücüm güçsüzlükte tamamlanır*' diye cevap verdi. Elbette ki Rab onu hemen kurtarabilirdi ama bu süreçte ona gücünü göstereceğine söz verir. Benzer şekilde O'nun üstün gücüne dayanmamız için ve bu sürecin sonucunda lütfunu daha derinden tecrübe etmemiz için Rab denememize izin verir. Bunda çok derin bir hikmet vardır. Rab başımızdan geçebilecek her kötü olayı önlese ya da her sorunu hemen çöze o zaman gurura kapılıp lütfunun değerini görmezden gelebiliriz. Aynı zamanda O'nun üstün gücüne sığınmak yerine kendi kuvvetimize güvenmeye başlayabiliriz. Gerçek şu ki zorluklar ve sıkıntılar hayatın en iyi eğitmenleridir. O yüzden Pavlus artık sıkıntılara farklı baktığını söyler. Onun için güçsüzlük, hakaretler ve zorluklar Tanrı'nın gücünü ve lütfunu daha yakından tecrübe etmek için harika birer fırsattırlar. Hatta güçsüz düştüğünde esasen daha güçlü olduğunu söyler çünkü o anda tam bir bağlılıkla Rab'bin gücüne dayanıyordu. Bu yüzden sıkıntılar ve denemeler için şükretmesini bilmeliyiz (Romalılar 5:2-3, Yakup 1:2-4). Pavlus'un Korint Kilisesi'yle yaşadığı olay aslında çok büyük bir denemeydi. Ama tüm hakaretlere ve iftiralara rağmen Pavlus hep teşvikini Rab'den aldı. Onların kafalarını karıştıran öğretmenlerle rekabete girmek yerine Pavlus alçakgönüllü bir şekilde onları sevmeye ve hizmet etmeye devam etti.

Mektubun sonunda Pavlus Korint'e üçüncü bir kez uğramak niyetinde olduğunu belirtir. Kendisini güçsüzlükle eleştirenlere Mesih'in de güçsüz bir şekilde çarmıha gerildiğini hatırlatır. Ama bu güçsüzlüğün sonucunda Mesih ölümü yendiği gibi Pavlus müjdeye karşı diklenen herkesin yenileceğini belirtir. Tabii Pavlus için en önemli olan oradaki kişilerin tam olarak Mesih'e bağlı olup kurtulmalarıdır. O yüzden iman yolunda olup olmadıklarını anlamak için kendilerini sınamaları gerektiğini söyler. Kişinin topluluğa katılması hiç bir şeyi kanıtlamaz. Günümüzde de nice kişiler kiliseye gelip gidiyor ama hepsi Mesih'e ait değildir. Çünkü gerçek imanlı sadece iman ettiğini söyleyen değil aynı zamanda sonuna kadar Mesih'e sadık kalandır (1.Yuhanna 2:19). Böylece Pavlus Korintli kardeşlerinin yetkin olmaları için dua ettiğini belirtir. Onlara uğradığında kimlerin gerçek anlamda Mesih'e ait olup olmadığı belli olacağını söyler. Yine de aralarındaki gerçek imanlıları çağrısına kulak asmaya çağırır. Hayatlarını düzelterek birlik içinde olmaya gayret göstermeleri gerektiğini yazar. Tüm olumsuzluklara rağmen Pavlus, Rab'bin gerçekten kendisine ait olanları koruyacağına güveniyordu. Ve böylece onları Rab'bin lütfuna emanet ederek vedalaşır.

KAYNAKÇA

TÜRKÇE:

William MacDonald, *Kutsal Kitap Yorumu: Yeni Antlaşma Serisi*, Cilt 2, Yeni Yaşam Yayınları, 2002.

David Prior, *1. Korintlilerin Mesajı*, Haberci, 2011.

Paul Barnett, *2. Korintlilerin Mesajı*, Haberci, 2012

İNGİLİZCE:

Gordon Fee, *The New International Commentary on the New Testament: The First Epistle to the Corinthians*, Eerdmans, 1987.

Craig Blomberg, *The NIV Application Commentary / 1 Corinthians*, Zondervan, 1994.

Leon Morris, *Tyndale New Testament Commentaries: First Corinthians*, IVP Eerdmans, 1995

Thomas Constable Online Commentary:
<http://www.soniclight.com/constable/notes/pdf/1corinthians.pdf>

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar [Hristiyan Kitaplar.com](http://HristiyanKitaplar.com)'dan indirebilirsiniz.

Can Nuroğlu yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

